GİZEMLİ BİLGİLERİ KEŞFEDEREK
YAŞAM FELSEFENİZİ
EBEDİYEN DEĞİŞTİRECEK BİR KİTAP

DOKUZ KEHANET

JAMES REDFIELD

JAMES REDFIELD

DOKUZ KEHANET

TÜRKÇESİ

Oya Alpar

Sarart Virglnia Red fi el d'e

Ve bilgiye sahip olanlar gökkubbenin göz kamaştıran

genişliği gibi parlayacaklar ve doğruluktan asla

aynlmayanlar, ölümsüz yıldızlar gibi

ebediyen yaşayacaklar.

Fakat sen Daniel, zamanın sonuna kadar kitabı mühürle ve

bu sözleri sakla. Birçoğu ileri geri gidecek ve bilgiyi

geliştirecektir.

DANİEL 12:3-4

YAZARIN NOTU

Yarım yüzyıldır, insan dünyasına yeni bir bilinç, yeni bir algılama hâkim olmuştur ve bunu ancak deneyüstü spiritüelizm diye tanımlayabiliriz. Belki bu kitabı okurken, neler olduğunu algılamaya ve içinizde hissetmeye

başladınız bile.

İleriye doğru gelişen hayatımız algılamanın en yüksek noktasında başlar. Bazı şans olaylarının en isabetli anda meydana geldiklerine, doğru bireyleri karşımıza çıkardığına, birdenbire hayatımıza yeni ve önemli bir yön kazandırdığına tanık oluruz. Bizler bu esrarengiz olayları, belki de bir başka yerde ve zamanda yaşamış olan insanlardan daha güçlü sezinliyoruz.

Hayatın aslında bireysel ve büyüleyici ruhsal gelişmelerden oluştuğunu biliyoruz. Bu gelişmeleri şimdiye dek ne ilim, ne felsefe, ne de din tam bir açıklığa kavuşturamamıştır. Bizler ayrıca başka bir şey daha

biliyoruz: Olayları bütünüyle kavrayabilirsek ve soyut gelişmeyi nasıl kullanacağımızı, hayatımızda meydana gelişini en yüksek dereceye çıkarırsak, insan toplumu yepyeni hayata kuantum bir sıçrama yapacak, geleneklerimizi en iyi şekilde gerçekleştirecek ve yaratacağı kültür sayesinde tarih amaçladığı hedefe ulaşacaktır.

Okuyacağınız öykü bu yeni algılamayla ilgilidir. Eğer size dokunur ve hayatta algıladığınız bir şeyi berraklaştırırsa, o zaman gördüklerinizi başkasına anlatın. Çünkü bana göre yeni ruhsal algılamamız, aldatmaca ve garipliklerle değil, ancak insan-

ların arasında kişisel, bir tür olumlu psikolojik yayılma ile genişler.

Ve her birimiz dikkatimizi dağıtan kuşkulanmızı olabildiğince kendimizden tızaklaştırabilirsek... bu gerçeklik mucizevi şekilde bize ait r'■...

- 8

ELEŞTİRİSEL KİTLE

Lokantanın bulunduğu yere gittim, kamyonu park ettim, sonra oturduğum yerde bir an arkama yaslandım. Charlene'nin konuşmak için içerde beni beklediğini biliyordum. Fakat neden? Altı yıldır ondan haber almamıştım. Bir hafta ormana inzivaya çekilmeye karar verdiğim sırada, neden ortaya çıkmıştı?

Kamyondan indim ve lokantaya doğru

yürüdüm. Arkamda ufukta batmakta olan güneşin son ışıkları, park yerinin ıslak zemininde altın renkli kehribarlara benzeyen gölgeler oluşturuyordu. Bir saat önce gökgürültüleriyle yağan şiddetli yağmur kısa süre sonra dinmiş ve yaz akşamının bunaltıcı sıcağı, yerini taze bir serinliğe bırakmıştı. Gökyüzündeki yanm ay alacakaranlıkta sanki bir düş dünyasını aydınlatıyordu.

Yürürken, Charlene'nin eski hali gözlerimin önünde canlandı. Hâlâ öyle büyüleyici ve güzel miydi? Zaman onu nasıl değiştirmişti? Sözünü ettiği elyazmaları... Güney Amerika'da bulunan ve bana anlatmak için sabırsızlandığı, ilk insanlardan kalma çok eski elyazmaları hakkında neler düşünecektim?

Telefonda, "Havaalanında iki saat beklemem gerek, akşam yemeğinde buluşabilir miyiz? Bu elyazmalarındaki bilgilere

bayılacaksın, tam sana göre gizemlerle dolu," demişti.

Bana göre gizemler, ne demekti? Ne demek istemişti?

Lokanta çok kalabalıktı. Birkaç çift boş masa bekliyordu. Hostesi bulduğum zaman, Charlene'nin masada beklediğini söy-

ledi ve beni ana yemek salonundan geçirip üst kattaki terasa yöneltti.

Merdivenlerden çıktım ve masalardan birinin etrafında kalabalığın toplandığını farkettim. Aralarında iki tane de polis vardı. Birdenbire, polislerden biri döndü ve hızla yanımdan geçip merdivenlerden indi. Diğer insanlar dağılmaya başlayınca, aralardan bir'yerden ilginin odak noktası olan insanı

gördüm, bir kadın, hâlâ masada oturuyordu. Charlene!

Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. "Charlene, neler oluyor? Bir terslik mi var?"

Gözlerinde alaycı bir bakışla başını geriye atıp ayağa kalktı ve yürek hoplatan gülüşüyle gülümsedi. Saçlarının biraz değiştiğini farkettim, ama yüzü tıpkı anımsadığım gibiydi: küçük ince hatlar, geniş ağız ve iri mavi gözler.

Sevinçle beni kollarının arasına aldı. "İnanmayacaksın, ama birkaç dakika önce tuvalete gittim ve benim yokluğumda, birisi evrak çantamı çalmış."

İçinde ne vardı?"

"Önemli bir şey yoktu, yolculukta yanımda taşıdığım bazı kitaplar ve dergiler. Çılgınlık. Diğer masadakiler söylediler, birisi

gelmiş, çantayı yerden almış ve çıkıp gitmiş. Polise eşgalini tarif ettiler ve memurlar da etrafı arayacaklarını söylediler."

"Aramada onlara yardımcı olsam."

"Hayır, hayır. Haydi olayı unutalım gitsin. Fazla zamanım yok ve seninle konuşmak istiyorum."

Başımı salladım ve Charjene oturmamızı önerdi. Garson yanımıza gelince menüye bakıp yemeklerimi ısmarladım. Sonra, on veya on beş dakika havadan sudan konuştuk. Kendi arzumla inzivaya çekilişimin pek üstünde durmadım. Fakat Charlene benim bu konuyu geçiştirdiğimi farketti. Öne doğru eğilip yine o büyüleyici gülümsemesini koyverdi. .

"Sana gerçekten neler oluyor?" diye sordu. Dikkatle bana dikilmiş gözlerinin içine baktım. "Bütün öyküyü hemen anlatmamı

istiyorsun, değil mi?"

- 10 -

s

"Her zaman," diye yanıt verdi.

"Evet, doğrusu şimdilik kendime biraz izin verdim ve gölde kalıyorum. Çok çalıştım ve şimdi hayatımın yönünü değiştirmek istiyorum."

"O gölden söz ettiğini anımsıyorum. Sen ve kız kardeşin onu satmak zorundaydınız."

"Henüz değiliz, emlak vergisi sorunu. Kente çok yakın olduğu için, vergiler sürekli artıyor."

Charlene başını salladı. "Pekâlâ sonra ne yapacaksın?"

"Şimdilik bilmiyorum. Ama değişik bir

şey yapmak istiyorum."

Merakla yüzüme baktı. "Sende herkes gibi huzursuz görünüyorsun."

"Sanırım. Neden sordun?"

"Elyazmalannda yazıyor."

Sessizce birbirimize baktık.

"Şu elyazmalarını bana anlat."

Sanki düşüncelerini toplamak ister gibi arkasına yaslandı, sonra tekrar gözlerimin içine baktı. 'Telefonda sözünü ettim sanırım. Birkaç yıl önce gazeteden ayrıldım ve Birleşmiş Milletler adına kültür ve nüfus bilimindeki değişiklikleri araştıran bir firmada çalışmaya başladım. Son görevim Peru'daydı.

"Lima Üniversitesinde bazı araştırmaları tamamlarken, çok eski elyazmalarının

bulunduğu söylentileri kulağıma çalınıp duruyordu. Ne var ki, bu konuda kimse bana detaylı bilgi vermiyordu, hatta arkeoloji veya antropoloji bölümlerinden bile bilgi edinemedim. Bu konuda hükümete başvurunca, böyle bilgilerin olmadığını söyleyip yalanladılar.

"Birisi bana, bazı sebeplerden dolayı hükümetin aslında bu dokümanları ortadan kaldırmaya çalıştığını söyledi. Fakat o da doğrudan doğruya bilgi sahibi değildi."

"Beni bilirsin," diye devam etti. "Meraklıyımdır. Görevim sona erince, orada birkaç gün daha kalıp bu konu hakkında bazı araştırmalar yapmaya karar verdim. İlk önce, izlediğim her ipucu

beni başka bir çıkmaz sokağa götürdü, fakat sonra Lima'nın dışında bir kafede öğle yemeği

yerken, bir rahibin dikkatle bana baktığını gördüm. Birkaç dakika sonra, yanıma geldi ve o gün daha önce benim elyazmaları hakkında sorular sorduğumu duyduğunu itiraf etti. İlamini açıklamak İstemedi ama bütün sorularıma yanıt vermeyi kabul etti."

Bir an tereddüt etti. Hâlâ dikkatle gözlerimin içine bakıyordu. "Rahip elyazmalarınm M.Ö. 600 yıllarında yazıldığını ve insan toplumunda kütlesel değişimlerden söz ettiğini açıkladı."

"Değişim ne zaman başlıyor?" diye sordum.

"Yirmi yüz yılın son onar yıllık bölümlerinde."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Bu değişim ne tür bir şey?" diye sordum.

Bir an utandı, sonra güçlükle, "Rahip bana bunun çok yavaş oluşacak bir tür bilinç rönesansı olacağını söyledi. Doğası dinseh değil, fakat ruhsal. Bu gezegende insan hayatı hakkında, varlığımızın anlamı hakkında yepyeni şeyler keşfediyoruz ve rahibe göre, bu bilgiler insan kültürünü dramatik şekilde değiştirecek."

Bir süre sustu, sonra ekledi. "Rahip bana elyazmalarınm kısımlara veya bölümlere ayrıldığını ve her bölümün hayat hakkında özel ilk bilgileri içerdiğini söyledi. Elyazması, bu zaman sürecinde insanların ilk bilgileri teker teker kavrayacaklarını, bir ilk bilgiden sonra diğerine geçeceklerini anlatıyor. Şimdi bulunduğumuz yerden ilerlemeye başlayınca dünyada tamamen ruhsal (spritüel) kültüre ulaşacağız."

Başımı salladım ve kuşkuyla kaşımı kaldırdım. "Bütün bunlara gerçekten inanıyor musun?"

"Şey,"dedi. "Sanırım..."

"Etrafına bak," diyerek sözlerime ara verdim. Altımızdaki salonda oturan kalabalığı işaret ettim. "Bu gerçek dünya. Orada herhangi bir değişim görüyor musun?"

Tam bu sözleri söylerken, duvarın dibine yakın masadan öfkeli bir ses yükseldi, ne dediğini anlayamadım, ama bütün

salon bir anda sessizliğe gömüldü. İlk önce, yeni bir hırsızlık olayı daha meydana geldi sandım ama sonra bunun bir tartışma olduğunu farkettim. Otuz

yaşlarında bir kadın ayağa kalkmış, karşısında oturan adama gözlerinden ateş saçarak bakıyordu.

"Hayır," diye haykırdı. "Sorun bu ilişkinin benim istediğim şekilde olmaması! Anladın mı? Olmuyor!" Kadın kendini toparladı, elindeki peçeteyi masanın üstüne fırlattı ve dışarı çıktı.

Charlene ve ben birbirimize baktık. Aşağıda oturan insanları tartıştığımız sırada bu ani feveranın meydana gelmesi ikimizi de çok şaşırtmıştı. Sonunda, Charlene başıyla masada tek başına oturan adamı işaret edip, "Değişen gerçek dünya," dedi.

Hâlâ geçirdiğim sarsıntıdan kurtulamamıştım. "Nasıl?" diye sordum.»

"Değişim ilk bilgiyle başlıyor ve rahibe göre, bu ilk bilgi her zaman önce şiddetti huzursuzluk duygusuyla ortaya çıkıyor."

"Huzursuzluk mu?"

"Evet."

"Bizim aradığımız?"

"Evet ta kendisi! Önce emin değiliz. Elyazmasına göre, çeşitli alternatif deneyimleri uzaktan görmeye başlayacağız... Hayatımızda her nasılsa farklı hisler uyandıran, daha yoğun ve esin veren dakikalar olacak. Fakat biz bu deneyimin ne olduğunu anlayamayacağız. Ya da onu sonuna kadar nasıl sürdürmeyi bilmediğimiz için, sona erdiği zaman

tatminsizlik, huzursuzluk hissedeceğiz ve hayat yine bize sıradan görünecek."

"Sana göre o kadının öfkesinin ardında bu huzursuzluk mu vardı?"

"Evet. O da bizler gibi. Hepimiz hayatımızda daha fazla doyum arıyoruz ve aradığımız doyuma ulaşamamaya tahammül edemiyoruz. Bu huzursuz arayışın arasında 'önce-ben' tutumu son onlarca yılı karakterize etmektedir. Ve Wall Street'den tut da sokak çetelerine kadar herkesi etkilemiştir."

Gözlerimin içine baktı. "İlişkilere gelince, öylesine talepçiyiz ki, her şeyi hemen hemen olanaksız hale getiriyoruz."

Onun bu sözleri bana son iki ilişkimi anımsattı. Her ikisi de çok yoğun başlamış ve ikisi de bir yıl içinde sona ermişti. Tekrar Charlene'ye.baktığım zaman, sabırsızca beklediğini gördüm.

"Romantik ilişkilerimize tam aniamıyla ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Bu konuda rahiple uzun uzun konuştum," diye yanıt verdi. "Bana şöyle dedi. İlişkide çiftlerin ikisi de aşırı talepkârsa, her biri diğerinin kendi dünyasında yaşamasını ve her zaman birinden birinin seçtiği aktivitetere katılmasını isterse, ego savaşının oluşması kaçınılmazmtş."

Söyledikleri tam yerine oturdu. Son iki ilişkim gerçekten güç mücadelesine dönüşmüştü. Her iki durumda, ikimizin de

gündeminde zıtlaşmadan başka bir şey yoktu. Birbirimize hızla ayak uyduramıyorduk. Ne yapılacağı, nereye gidileceği ya da ilginç şeyleri izleme konusunda değişik fikirlerimizi birleştirecek zamanımız çok kısıtlıydı. Sonunda, kimin yol göstereceği, o günün yönünü kimin tayin edeceği konusu ortaya çıkıyor ve güçlükler çözümlenemez hale geliyordu.

Charlene anlatmaya devam etti. "Elyazmalarında yazılanlara göre bu kontrol savaşı yüzünden uzun süre aynı insanla birlikte olmak bizler İçin çok zormuş."

"Bu pek ruhsal görünmüyor," dedi.

"Ben de rahibe aynı şeyi söyledim." diye yanıt verdi. "Bana, unutma ki, toplumun hastalıklarının çoğunun kökeninde bu huzursuzluk ve arayış yatar. Bu sorun geçicidir ve sona erecektir. Sonunda gerçekten ne aradığımızın bilincine varıyoruz, diğer doyurucu

deneyim gerçekten nedir? Onu tamamen kavradığımız zaman, Birinci Bilgiye ulaşıyoruz."

Yemeklerimiz geldi. Garson kadehlerimize şarap doldururken ve birbirimizin yemeklerinin tadına bakarken konuşmaya bir süre ara verdik. Masanın öbür tarafından uzanıp benim tabağımdan bir lokma somon balığı alırken, Charlene burnunu kırıştırıp güldü. Onunla birlikte olmak ne kadar kolaydı.

"Pekâlâ," dedim. "Aradığımız deneyim nedir? Birinci Bilgi ne?" •

- 14 -

Söze nasıl başlayacağını bilmiyormuş gibi tereddüt etti.

"Bunu açıklaması zor," dedi. "Fakat rahip şöyle açıkladı. Hayatımızdaki rastlantıların bilincine vardığımız zaman Birinci Bilgi

meydana geliyor."

Bana doğru eğildi. 'Yapmak istediğin şeylerle ilgili içine bir şey doğdu mu veya önsezi hissettin mi? Hayatına bir yol vermek istedin mi? Ve bunun nasıl olacağını merak ettin mi? Ve sonra, bunu hemen hemen aklından çıkarıp dikkatini başka tarafa yönelttiğin biranda, birdenbire birisiyle karşılaşman veya okuduğun bir şey ya da gittiğin bir yerde, aklından geçirdiklerini yakalama fırsatını verdi mi?"

Chariene, "Evet, rahibe göre, bu rastlantılar eskisinden daha sık olmaya başlamışlar ve rastlantılar meydana geldiği zaman, bizler bunu tamamen bir şans eseri olarak algılıyoruz. Sanki hayatımız açıklanmayan bir güç tarafından yönlendiriliyormuş gibi, onları yazgımız olarak kabul ediyoruz. Deneyimler esrarengiz hisler ve heyecan aşılıyor ve sonuçta kendimizi daha

hayat dolu hissediyoruz.

"Rahip bana bu deneyimin bir an gözümüze iliştiğini ve şimdi onu anlaşır biçimde her zaman karşımızda görmeye çabaladığımızı söyledi. İnsanlar her gün biraz daha bu esrarengiz hareketlerin gerçekliğine, bir anlam taşıdıklarına, gündelik hayatın altında başka olaylar meydana geldiğihe inanıyorlar. Bu algılama Birinci Bilgi."

Umutla yüzüme baktı, ama bir şey söylemedim.

"Anlamadın mı?" diye sordu. "Birinci Bilgi bu gezegende bizi birey olarak saran, bize miras kalan esrarın tekrar gözden geçirilmesidir. Henüz onları anlamadığımız halde, bu esrarengiz rastlantılar başımızdan geçiyor ve onların gerçek olduklarını biliyoruz. Onları sezinliyoruz. Tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi hayatın diğer yüzünü keşfetmeliyiz,

sahnenin arkasındaki diğer oluşumları öğrenmeliyiz."

Chariene bana doğru iyice eğilmiş, konuşurken elleriyle söylediklerini destekleyen hareketler yapıyordu.

- 15 -

"Bu işe gerçekten merak sardın, değil mi?" diye sordum.

Sert sesle, "Eskiden bu tür deneyimleri hiç dilinden düşürmediğin zamanlan anımsıyorum," dedi.

Bu sözleri duyunca irkildim. Haklıydı. Hayatımın bir döneminde gerçekten bu tür rastlantılar başımdan geçmişti ve hatta onian psikolojik açıdan anlamaya çabalamıştım. Ama sonra, hayata bakış açım değişmişti. Her ne sebeptense, bu tür kehanetleri fazla çocukça

bulmaya ve gerçekdışı olarak görmeye başlayınca, artık onlann meydana geldiklerini bile farketmiyorum.

Charlene'nin gözlerinin içine baktım ve kendimi savunurcası-na, "Herhalde o günlerde ya Doğu Felsefesini veya Hıristiyan Mistisizmini okuyordum. Sen bunu anımsıyorsun. Her neyse, senin Birinci Bilgi dediğin şeyler birçok defa yazıldı. Şimdi farklı olan ne? Esrarengiz olaylann algılanması kültürel değişime nasıl yol açacak?"

Charlene bir an masanın üstüne, sonra tekrar bana baktı. "Yanlış anlama," dedi. Tabii bu bilinç daha önce denendi ve tarif edildi. Aslında, rahip Birinci Bilginin yeni bir şey olmadığını vurguladı. Çok eski zamanlardan beri bireylerin bu gizemli rastlantıları algıladıklarını söyledi. Felsefede ve dinde yapılan büyük atılımların gerisinde bu algılama

yatıyormuş. Ne var ki şimdiki fark, sayılarda yatıyormuş. Rahibe göre, çok sayıda birey aynı anda algıladıktan için, dönüşürn meydana geliyor."

"Bununla tam olarak ne demek istedi?" diye sordum.

"Bana el yazmalarında bu rastlantıların bilincine varan insanların yirmi yüz yılın, altıncı on yılında sayılarının belirgin bir şekilde artacağını yazıyormuş.,Ve bu artış gelecek yüz yılın başlarına dek sürecek, bizler birey olarak özel bir seviyeye yükseleceğiz... ben bu seviyeye eleştirisel kitle adını veriyorum.

"Elyazmalarındaki kehanete göre," diye devam etti. "Bizler bir kez bu eleştirisel kitleye erişince, tüm kültür bu rastlantı deneyimlerini ciddiye almaya başlayacak. Ve kitle halinde, bu gezegende insan hayatının altında hangi gizemli oluşumların yattığını merak edeceğiz. Aynı

zamanda yeterince insan tarafından soru-

lan sorular, diğer ilk bilgilerin de bilinçlenme sorusunu ortaya atacak. Çünkü elyazmalarına göre, yeteri sayıda birey, hayatta neler olup bittiğini ciddi şekilde sormaya başlayınca, aradığımız yanıtları bulacağız. Diğer ilk bilgiler... birbiri ardına açıklanmaya başlayacak."

Chariene sustu ve ağzına bir lokma yemek attı.

"Diğer bilgileri de kavrayınca, kültür değişecek mi?" diye sordum.

"Rahip bana öyle söyledi."

Bir an onun yüzüne baktım, eleştirisel kitle fikrini düşündüm. Sonra, "M.ö. 600

yılındakvbir elyazmasına göre fazlasıyla sofistike," dedim.

"Biliyorum," diye yanıt verdi. "Ben de kendi kendime aynı soruyu sordum. Fakat rahip bana güvence verdi. Elyazmasını tercüme eden bilim adamları belgelerin otantik olduğuna kesinlikle inanmışlar. Birincisi Aramik dilinde yazıldığı için, çünkü Kitabı Mukaddes'deki Eski Ahitlerin de çoğu aynı diide yazılmış."

"Güney Amerika'da Aramik mi? M.Ö. 600'de Güney Amerika'ya nasıl gelmiş?"

"Rahip, bilmiyor."

"Peki onun kilisesi elyazmalarını destekliyor mu?"

"Hayır. Hıristiyan din adamlarının çoğu büyük bir gayretle elyazmalarını ortadan yok etmeye çalışıyorlarmış. Bundan dolayı bana

adını söylemedi. Elyazmaları hakkında konuşması bile onun için çok tehlikeli."

"Kilise mensuplarının çoğunun neden elyazmalarına karşı çıktıklarını söyledi mi?"

"Evet. Çünkü onların dininin bütünlüğüne meydan okuyormuş."

"Nasıl?"

Tam olarak bilmiyorum. Bu konuyu fazla gündeme getirmedi, ama diğer bilgiler kilisenin geleneksel fikirlerine uzanıyormuş. ve bu bir bakıma düzeni tehdit ettiği için kilise büyüklerini rahatsız ediyormuş."

"Anladım."

Charlene konuşmaya devam etti. "Rahip diyor ki, ona göre elyazmaları kilisenin ilkelerini sarsmıyormuş. Aslında, mistik ve ruhsal gerçeklerin ne anlama geldiğini açıklıyormuş. Eğer kilise liderleri hayatı tekrar gizemli bir gerçek olarak görmeyi kabul etseler, diğer bilgilere hemen geçeceklerine kuvvetle inanıyor."

"Kaç tane bilgi olduğunu sana söyledi mi?"

"Hayır, ama İkinci Bilgiden söz etti. Tarihin son yıllarının doğru bir yorumlaması ve ileride bunun değişimi açıklayacağını söyledi."

"Peki bu konuyu açıkladı mı?"

"Hayır. Açıklayacak vakti yoktu. Bazı işleri olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyledi.

Bugün öğleden sonra evinde buluşmaya karar verdik, fakat gittiğim zaman onu evde bulamadım. Tam üç saat bekledim, yine gelmedi. Sonunda, uçağa yetişmek için oradan ayrıldım."

'Yani onunla daha fazla konuşmaya fırsat bulamadın mı?"

"Evet. Onu daha sonra hiç görmedim."

"Ve elyazmaları hakkında hükümetten hiç bilgi alamadın?"

"Hiç."

"Bu olay ne zaman oldu?"

"Aşağı yukarı bir buçuk ay önce."

Birkaç dakika sessizce yemeğimizi yedik. Sonunda, Charlene başını kaldırıp baktı ve sordu. "Pekâlâ ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Aklımın yarısı insanların gerçekten değişebileceklerini kuşkuyla karşılıyor. Ancak diğer yansı bu şartlan ileri süren elyazmasının gerçekten varolduğu düşünmeyi şaşkınlıkla karşılıyor."

"Sana bir kopyasını falan gösterdi mi?" diye sordum.

"Hayır. Sadece notlarım var."

Tekrar sessizliğe gömüldük.

"Biliyorsun," dedi. "Bu fikirleri duyunca gerçekten çok heyecanlanacağını düşünmüştüm,"

— 18 -

Onun yüzüne baktım. "Elyazmalarının söylediklerdin gerçek olduğuna inanmam için

bazı kanıtlara gerek var."

Chariene yine içtenlikle gülümsedi.

"Ne?" diye sordum.

"Ben de aynen böyle söyledim," dedi.

"Kime, rahibe mi?" .

"Evet."

"Ne yanıt verdi."

"Deneyimin kanıt olduğunu söyledi."

"Bununla ne demek istedi."

"Bizim deneyimlerin elyazmalarının geçerliliğini kanıtladığını söyledi. İçimizde neler hissettiğimizi, tarihin bu noktasında hayatımızın nasıl ilerlediğini doğru yansıtırsak, elyazmalarındaki fikirlerin gerçeği yansıttıklarını

görürüz." Chariene biraz tereddüt etti. "Sen bunu akla yakın buluyor musuh?"

Bir an düşündüm. Akla yakın bulmak? Herkes benim kadar huzursuz muydu, eğer öyleyse, huzursuzluğumuz basit bir bilginin sonucu muydu? Otuz yıldır biriken basit bir algılamayla birlikte gerçekten hayatta bildiğimizden daha fazlası var mıydı, başımızdan daha fazla deneyimler geçecek miydi?

Sonunda, "Emin değilim, sanırım bir süre düşünmem gerek," dedim. Lokantanın yanındaki bahçeye çıktım ve havuza bakan sıranın arkasında durdum. Sağ tarafımda havaalanının yanıp sönen ışıklarını ve kükreyerek havalanan jetlerin gürültüsünü duyuyordum.

Chariene arkamdan, "Ne güzel çiçekler," dedi. Arkamı dönünce onun oturma alanını çevreleyen petunyalara, begonyalara hayranlıkla

bakarak bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yanıma geldi durdu. Kolumu omzuna doladım. Anılar gözlerimin önünde uçuşmaya başladı. Yıllarca önce, ikimizin de Virginia, Charlottesville'de yaşadığımız sırada, geceleri birlikte, konuşarak geçirirdik. Konuşmalarımızın çoğu akademik teoriler ve psikolojik büyüme ile ilgiliydi. İkimiz de sohbetten ve birbirimizden çok hoşlanırdık. Fakat birdenbire ilişkimizin her zaman çok platonik olduğu aklıma geldi.

- 19 -

Charlene, "Seni tekrar gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi.

"Biliyorum," diye yanıt verdim. "Seni görünce eski anılarım canlandı."

"Acaba neden birbirimizi hiç aramadık?" diye sordu.

Sorusu beni yine geçmişe götürdü. Charlene'yi son gördüğüm günü anımsadım. Arabamın yanında bana veda ediyordu. O zamanlar yepyeni fikirlerle doluydum ve doğup büyüdüğüm kente şiddetli tacize uğramış çocuklar üstünde çalışmaya gidiyordum. Bu tip çocukların yoğun tepkileri, tutkulan aşabileceklerini ve hayatlarını devam ettirebileceklerini bildiğimi sanıyordum. Ama zaman ilerledikçe, yaklaşımım başarılı olmadı ve cehaletimi itiraf etmek zorunda kaldım. İnsanların kendilerini geçmişlerinden nasıl kopardıkları benim için hâlâ bilinmeyen bir denklemdir.

Şimdi geriye dönüp baktığım zaman geçirdiğim altı yılın denemeye değer olduğunu düşünüyorum. Yine de yer değiştirme dürtüsünü hissediyorum. Fakat nereye gideceğim? Ne yapacağım? Çocukluk travmaları hakkındaki fikirlerimi berraklaştırma-ya yardım ettiği için

Cnarlene'yi birkaç kez düşünmüştüm ve şimdi yine hayatıma girmişti, üstelik sohbetimiz eskisi kadar heyecan veriyordu.

"Sanırım kendimi tamamen işime kaptırmıştım," dedim.

"Ben de öyle," diye yanıt verdi. "Gazetede bir öykü bitiyor diğeri başlıyordu. Başımı kaşıyacak vaktim yoktu. Bütün dünyayı unutmuştum."

Omzunu sıktım. "Biliyor musun, Charlene, birlikte yaptığımız sohbetlerin ne kadar güzel olduğunu unutmuştum; yine ne kadar rahat anlaşıyoruz."

Gözlerinin içindeki pırıltılar sezilerimi onayladı. "Biliyorum, seninle sohbet ettiğim zaman bana enerji veriyorsun."

Ona yanıt vermek üzereyken,

Charlene'nin bakışları lokantanın girişine takıldı. Yüzünün rengi attı ve telaşlandı.

"Ne oldu?" diye sordum ve başımı çevirip onun baktığı tarafa bakîım. Birkaç kişi aralarında konuşarak park yerine doğru

yürüyordu, ortada garip bir durum yoktu. Dönüp yine Charle-ne'nin yüzüne baktım. Hâlâ telaşlı ve sinirliydi.

"Ne oldu?" diye yineledim. .

"Orada arabaiann ön sırasında, gri gömlekli adamı gördün mü?" Dönüp tekrar park yerine baktım. Kapıdan başka bir grup çıkıyordu. "Hangi adam?"

Charlene boynunu uzatıp ileriye baktı. "Sanırım şimdi orada yok."

Dikkatle gözlerimin içine baktı. "Diğer masalardaki insanlar çantamı çalan adamı saçları seyrek, sakallı ve gri gömlekli diye tarif etmişlerdi. Sanırım onu arabaiann yanında gördüm... bizi gözetliyordu."

İçime bir kuruntu düştü. Charlene'ye hemen döneceğimi söyledim ve park yerine gidip, pek fazla uzaklaşmamaya özen gösterek, etrafa baktım. Charlene'nin tarif ettiği tipte kimse göremedim.

Sıranın yanına yaklaşınca, Charlene bana doğru bir adım attı ve alçak sesle, "Acaba o adam eiyazmalarının bir kopyasının bende olduğunu mu düşünüyor? Çantamı çalmasının sebebi bu mu? Yazmaları geri mi almak istiyor?"

"Bilmiyorum," dedim. "Şimdi tekrar polise telefon edeceğiz ve onlara ne gördüğünü haber vereceğiz. Sanırım ayrıca senin

uçağındaki yolcuları da gözden geçirmeleri gerek."

İçeriye girdik ve polise telefon ettik. Geldikleri zaman onlara olanları anlattık. Yirmi dakika bütün arabaları kontrol ettiler, sonra daha fazla vakit harcayamayacaklarını söylediler. Chariene'nin biraz sonra bineceği uçağın yolcularını gözden geçirmeyi kabul ettiler.

Polis gittikten sonra, Charlene ile ben havuzun yanında yine baş başa kaldık.

"Ben o adamı görmeden önce, biz neden söz ediyorduk?" diye sordu.

"Kendimizden söz ediyorduk," diye yanıt verdim. "Charlene, neden bu konuda beni aradın?"

Yüzüme baktı. Şaşırmıştı. "Peru'da olduğum sırada ve rahip bana elyazmaları hakkında bilgi verirken, devamlı aklıma sen geldin."

"Oh, öyle mi?"

"O zaman fazla üstünde durmadım," diye konuşmaya devam etti. "Fakat Virginia'ya döndükten sonra, elyazmalarını her düşündüğümde, aklıma sen geldin. Birkaç kez sana telefon etmeye yeltendim ama her seferinde bir engel çıktı. Sonra, Miami'de şimdi gitmekte olduğum göreve atandım. Uçağa bindikten sonra, aktarma yaparken burada iki saat bekleyeceğimi keşfettim. Uçaktan inince rehberde telefon numaranı buldum. Tele-sekreterinden göle gittiğini ancak acil durumlarda aranabileceğini duyunca, seni aramamda bir sakınca olmadığını düşündüm."

Bir an ne diyeceğimi bilmeden onun yüzüne baktım. Sonunda, "Kuşkusuz," diye yanıt verdim. "Aradığına sevindim."

Charlene saatine göz attı. "Artık havaalanına dönsem iyi olacak."

"Ben seni götürürüm."

Ana terminalin önünde durduk ve yolcu salonuna doğru yürüdük. Dikkatle etrafa baktım. Olağandışı bir durum yoktu. Biz gittiğimiz zaman, yolcuları uçağa almaya başlamışlardı ve daha önce konuştuğumuz polislerden biri yolcuları teker teker gözden geçiriyordu. Yanına gittiğimiz zaman, yolcuların hepsini dikkatle izlediğini ve hırsızın tarifine uyan kimseyi görmediğini söyledi.

Ona teşekkür ettikten sonra polis gitti. Charlene dönüp bana gülümseyerek, "Sanırım artık gitmem gerek," dedi, sonra uzanıp

boynuma sarıldı. "Al, telefon numaralarım. Bu kez birbirimizi arayalım."

"Dinle," dedim. "Çok dikkatli olmanı istiyorum. Eğer garip bir şeyler görürsen, hemen polise haber ver!"

"Benim için endişelenme. Bir şey olmaz," dedi.

Bir an birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Elyazmaları konusunda ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanırım, o konudaki haberleri dinleyeceğim."

Ta ortadan kaldırırlarsa?"

Yine büyüleyici gülüşüyle yüzüme baktı. 'Takılacağını biliyordum. Sana bayılacaksın demiştim. Şimdi ne yapacaksın?"

Omuzlarımı silktim. "Herhalde, daha fazla bilgi toplamaya çalışacağım."

"İyi. Eğer bir şeyler öğrenirsen, bana da haber ver."

Tekrar vedalaştık ve Charlene uzaklaştı. Orada durup bekledim. Arkasını dönüp bir kez daha el salladı, sonra koridorunucunda gözden kayboldu. Kamyona atladım, yotda benzinciyeuğrayıp sonra göle döndüm. '

Eve ulaşınca telle kaplı verandaya çıktım ve salıncaklı koltuklardan birine oturdum. Uzaktaki salkımsöğütlerin hışırtıları, ağustosböceklerinin cırıltılarına ve ağaç kurbağalarının araklamalarına karışıyordu. Gölün batısında ay aiçalmış, uzun bir çizgi

halinde suyun yüzüne yansıyan titrek ışıkları oturduğum yere doğru uzanıyordu.

Huzur dolu hoş bir akşamdı, ama benim aklım kültür değişimi ile ilgili kuşkularla doluydu. Birçok insan gibi, altmışların ve yetmişlerin sosyal idealist akımları, hatta seksenlerin ruhsal ve mistik konuları beni de etkilemişti. Fakat gerçekten neler olduğuna hüküm vermek zordu. Ne tür yeni bir bilgi insan dünyasını değiştirebilirdi? Kulağa fazla idealist ve yapay geliyordu. Ne de olsa, insanlar bu gezegende çok uzun zamandan beri yaşıyorlardı. Neden şimdi, birdenbire varoluşumuz hakkında bilgileri kazanacaktık, neden bu kadar geç kalmıştık? Birkaç dakika göle baktım, sonra ışıkları söndürüp kitap okumak için yatak odasına geçtim.. .

Ertesi sabah birdenbire uyandım, gördüğüm düş hâlâ tüm canlılığıyla aklımdaydı.

Bir iki dakika yatak odasının tavanına bakıp, gördüğüm düşü gözlerimin önünde canlandırdım. Bir şey arayarak ormanda ilerliyordum. Geniş ve olağanüstü güzel bir ormandı.

Araştırmalarımda çoğu kez yolumu tamamen kaybedip şaş-

kınlıkla etrafıma bakınarak, nereye gideceğime bir türlü karar veremiyordum. Ve bu anlarda, sanki nereye gitmem gerektiğini açıklamak için yaradılmış, nereden geldiği belli olmayan bir adam birdenbire karşıma çıkıyor, bana yolu gösteriyordu. Ormanda ne aradığımı bilmiyordum ama bu düşü gördükten sonra kendimi inanılmaz derecede canlı ve korkusuz hissettim.

Kalkıp oturdum. Pencereden içeriye

güneş ışınının süzüldü-ğünü gördüm. Parlak huzmelerin içinde minicik toz zerrecikleri uçuşuyordu. Pencerenin önüne gittim ve perdeleri açtım. Pırıl pırıl bir gündü: gökyüzü mavi, güneş parlaktı. Hafifçe esen rüzgâr ağaçları nazlı nazlı sallıyordu. Günün bu saatinde gölün parlak yüzünde minicik dalgalar titreşir, serin rüzgâr yüzücünün ıslak tenini ürpertirdi.

Dışarı çıktım ve suya daldım. Suyun yüzüne çıktıktan sonra, gölün ortasına kadar yüzdüm. Suyun içinde sırtüstü yatıp aşina olduğum dağlara baktım. Göl üç dağın eteklerinin birleştiği derin vadinin içindeydi. Manzaraysa harikaydı. Dedem burayı gençliğinde keşfetmişti.

Bu dağların eteklerinde ilk kez keşfe çıktığı zaman küçük bir çocukmuş ve o günden bu yana aradan tam yüz yıl geçmişti. Küçük

yaramaz, yaban domuzlarının, pumaların cirit attığı, dağla-nn kuzey eteklerindeki itkel kulübelerde yaşayan Creek kızıiderili-lerinin yabanıl dünyasında büyümüştü. O zamanlar günün birinde, yedi tane kaynağı bulunan kocaman eski ağaçlarla kaplı bu mükemmel vadide yaşamaya kendi kendine söz vermiş ve sonunda muradına ermişti. Daha sonra buraya suni bir göl ve kenanna bir kulübe yapmış ve genç torunuyla buralarda dolaşmıştı. Dedemin bu vadiye duyduğu tutkuyu asla tümüyle anlayamadım, ama medeniyet yavaş yavaş buraya sokulup, daha sonra çevremizi sardığı halde, toprağımızı eski haliyle korumaya çalıştım.

Gölün ortasından, dağın kuzey eteklerinin biraz ilerisinde özel bir kayanın yükseldiğini görüyorum. Bir gün evvel, daha önce dedemin yaptığı gibi, manzaranın tadını çıkarmak ve rüzgâ-

rın taşıdığı ağaçların kokularını ciğerlerime doldurmak için, o kayanın tepesine tırmanmıştım. Orada oturmuş, göle, aşağıdaki vadideki sık ağaçlıklara bakarken, sanki enerji ve algılama beynimdeki bazı blokları yok etmiş gibi, yavaş yavaş kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Birkaç saat sonra da Charlene ile konuşurken bana elyazmalarını anlatmıştı.

Sahile doğru yüzüp kulübenin önündeki tahta iskeleye çıktım. Bütün bu olanlara inanmak kolay değildi. Yani, ben bu ıssız tepelere çekilmiş gizlenirken, hayatımın büyüsünün tamamen bozulduğunu hissederken, beklenmedik

bir anda, Charlene ortaya çıkıyor ve huzursuzluğumun sebebini açıklıyordu, insanın varoluşunun gizemini açıklayacak eski yazmalardan söz ediyordu.

Aynı zamanda, Charlene'nin gelişi elyazmalarında sözü edilen rastlantının ta kendisiydi, bunun basit bir olay olmadığını biliyordum. Bu eski belgede yazılanlar doğru olabilir miydi? Biz insanlar tüm kuşkularımıza ve yadsımamıza rağmen, acaba yavaş yavaş bu rastlantıların bilincine varan eleştirisel kitleyi mi oluşturuyorduk? Biz İnsanlar şimdi bu olguyu anlayacak durumdaydık ve böylece, sonunda, hayatın arkasındaki amacı da anlayabilecek miydik?

Merak ediyordum. Bu yeni anlayış

ne olacaktı? Rahibin söylediği gibi elyazmasındaki diğer bilgiler bize bunları açıklayacak mıydı?

Bir karar vermek zorundaydım. Elyazmalarının sayesinde hayatımın önünde yeni bir yönün açıldığını ve yeni ilgi alanlarının doğduğunu hissediyordum. Sorun şuydu: Bundan sonra ne yapacaktık? Burada kalabilirdim veya araştırmaları ilerletecek bir yol bulabilirdim. Aklıma tehlike konusu geldi. Charlene'nin evrak çantasını kim çalmıştı? Birisi elyazmalarını ortadan kaldırmak mı istiyordu? Bunu nasıl öğrenebilirdim?

Uzun süre tehlike olasılıklarını düşündüm, ne var ki, sonunda

iyimserliğim ağır bastı. Endişe etmemeye karar verdim. Acele etmeyecektim ve çok dikkatli olacaktım. Evden içeri girdim, reh-

berin sarı sayfalarında en büyük ilan veren seyahat acentesini aradım. Telefonda konuştuğum kişi Peru yolculuğumu ayarlayabileceğim söyledi. Aslında şans eseri, birisi yolculuğunu iptal etmişti. Onun yerine ben gidebilirdim. Uçak bileti ve Llma'daki otei rezervasyonları yapılmış hazırdı. Paket programda indirim yapabileceklerini söylediler, şayet üç saat içinde yola çıkabilir-sem.

Üç saat mi?

ŞİMDİ DAHA UZUN

Çılgın gibi valizimi topladım ve ücretsiz yolda kamyonu deliler gibi sürdüğüm halde havaalanına geldiğim zaman biletimi almaya zar zor vakit buldum ve ucu ucuna Peru uçağına yetiştim. Uçağın kuyruk bölümüne yürüyüp cam kenarındaki koltuğa oturunca yorulduğumu hissettim.

Biraz kestirmek istedim. Fakat bacaklarımı uzatıp arkama yaslanarak gözlerimi kapatınca, uyuyamayacağımı anladım. Birdenbire yolculuk hakkında karışık duygular beslemeye başladım ve gergin olduğumu hissettim. Hazırlık yapmadan yola çıkmak çılgınıik değil miydi? Peru'da nereye gidecektim? Kiminle konuşacaktım?

Gölde duyduğum cesaret yerini hızla kuşkuya bırakıyordu. Birinci Bilgi ve kültürel değişim yine gözüme saçma ve gerçekdışı görünmeye başlamıştı. Üstünde düşündükçe İkinci Bilgi kavramını da saçma buldum. Yeni tarihi görüş, bizlerin bu rastlantıları algılamamızı nasıl kurumlaştırıp toplumu bilinçlendirecekti?

Arkama biraz daha yaslanıp, derin bir nefes aldım. Belki bu yolculuğa boşu boşuna çıktım, diye düşündüm. Bir iki gün Peru'da kalıp geri dönecektim. Belki paramı gereksiz yere israf etmiştim ama büyük bir zarar görmemiştim.

Uçak ileri doğru atıldı ve pistte hızla ilerierneye başladı. Gözlerimi kapattım ve büyük jet son hızla yükselip kalın bulutların arasına girince hafifçe başım döndü. Uçak normal seyir yüksekli-

ğlne çıkınca, sonunda biraz rahatladım ve uykuya daldım. Otuz veya kırk dakika sonra, hava boşluğuna düşen uçağın şiddetli sarsıntısıyla uyandım ve tuvalete gitmeye karar verdim.

Koltukların arasındaki koridorda ilerlerken, uzun boylu yuvarlak gözlüklü bir adam pencerenin yanında durmuş uçuş görevlisiyle konuşuyordu. Yan gözle bana baktı ve konuşmaya devam etti. Koyu kahverengi saçlı ve aşağı yukarı kırk beş yaşlarında bir adamdı. Biran onu tanıdığımı zannettim, yüzüne yakından bakınca tanıdığım biri olmadığına karar yerdim. Yanlarından geçerken söylediklerinin bir kısmı kulağıma çarptı.

Adam, "Neyse teşekkürler. Peru'ya sık sık gittiğiniz için belki elyazmaian hakkında bir

şeyler duymuş olabileceğinizi düşündüm." Adam arkasını döndü ve uçağın ön tarafına doğru ilerledi.

Çok şaşırmıştım. Aynı eiyazmalarından mı söz ediyordu? Tuvalete girdim ve ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Aklımın yarısı duyduklarımı unutmamı söylüyordu. Belki başka bir şeyden veya eski bir kitaptan söz ediyordu.

Yerime döndüm ve tekrar gözlerimi kapattım, küçük olayı aklımdan silmiştim. Adama neden söz ettiğini sormadığıma sevindim. Ama koltuğumda otururken, gölde duyduğum heyecanı düşündüm. Ya bu adamın elinde elyazmaian hakkında bilgi varsa? 0 zaman ne olurdu? Sormasam asla öğrenemeyecektim.

Aklımda birkaç dakika daha ölçtüm biçtim, sonra ayağa kalktım ve uçağın ön

tarafına doğru yürüdüm. Orta bölümde koridorun yanındaki koltukta oturuyordu. Onun tam arkasındaki koltuk boştu. Geri dönüp uçuş görevlisinin yanına gittim ve yerimi değiştirmek istediğimi söyledim, sonra eşyalarımı toplayıp, adamın arkasındaki koltuğa oturdum. Birkaç dakika sonra, omzuna vurdum.

"özür dilerim," dedim. "Eiyazmalarından söz ettiğinizi duydum. Bunlar Peru da bulunanlar mı?" Önce hayretle, sonra ihtiyatla yüzüme baktı. Çekinerek, "Evet, onlardan söz ediyordum," dedi.

Kendimi tanıttım ve bir süre önce Peru'da bulunan bir arka-

daşımın ayazmalarının varlığı hakkında bana bilgi verdiğini açıkladım. Adam gözle görülür şekilde rahatladı ve kendisini New York

Üniversitesinden Tarih Profesörü, Wayne Dobson diye tanıttı.

Biz konuşurken, yanımda oturan beyin sinirli sinirli bize baktığını farkettim. Arkasına yaslanmış uyumaya çalışıyordu.

Profesöre, "Elyazmalannı gördünüz mü?" diye sordum.

"Bir kısmını," dedi. Ya siz?"

"Hayır, ama arkadaşım bana Birinci Bilgiden söz etti." Yanımda oturan bey pozisyonunu değiştirdi.

Dobson ondan yana baktı. "Özür dilerim, bayım. Sizi rahatsız ettiğimizi biliyorum. Benimle yer değiştirirseniz rahatsız olur musunuz?"

Bey, "Hayır," dedi "Bunu yeğlerim."

Hepimiz ayağa kalkıp kenara çekildik ve sonra ben cam kenarındaki koltuğa geçtim. Dobson'da yanıma oturdu.

"Birinci Bilgi hakkında bildiklerini bana anlat."

Bir an duraksadım ve anladıklarımı aklımda tarttım. "Sanırım Birinci Bilgi bireyin yaşamını değiştiren gizemli olayları algılamasıdır, başka bir oluşumun harekete geçmesini hissetmektir."

Bunları söylerken saçmaladığımı hissettim.

Dobson benim huzursuzluğumu farketti. "O Birinci Bilgi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Günümüzün çağdaş sağduyusu iie pek uyum sağlamıyor, değH mi? Bunların hepsini unutup yine pratik konuları düşünmek istemez misin?"

Güldüm ve isterim der gibilerden başımı salladım.

"Pekâlâ, herkes aynı eğilimi gösteriyor. Ama bizler ara sıra hayatta daha farklı olayların meydana geldiğini çok berrak algılarız. Ama düşünme alışkanlığımız bu tür fikirleri bilinmeyen olarak kabul ettiği için algıladıklarımızı hemen aklımızdan çıkarırız. İşte bundan dolayı İkinci Bilgi gereklidir. Algılamamızın tarihsel kökenini kavrarsak, o zaman daha geçerli olur."

Başımı salladım. Teki siz bir tarihçi olarak elyazmalarındaki dünyasal dönüşüm kehanetinin

gerçek olduğuna inanıyor musu-nuzr

"Evet?"

Tarihçi olarak?"

"Evet! Ancak tarhe doğru açıdan bakmak koşuluyla." Derin bir nefes aldı. "İnan bana, bunu yıllardır tarih 1 yanlış gözle yorumlayan ve yanlış öğreten biii olarak söylüyorum! Eskiden sadece medeniyetin yaptığı teknolojik aşamaları ve bu ilerlemelere öna-yak olan büyük liderleri dikkatle incelerdim."

M Bu yaklaşımın nesi yanlış?"

"Devam ettiği sürece, yanlış olan yanı yok. Ne var ki, asıl önemli olan tarihsel evrelerdeki dünyanın bakış açısıdır. O evrelerde insanlar neler hissediyorlar ve neler düşünüyorlardı bunu bilmek gerekir. Bunu anlamam çok uzun sürdü. Tarih bizlere

yaşadığımız dünyada uzun bağlamda bilgiler vermek zorundadır. Tarih sadece teknolojinin evrimi değildir; düşüncenin evrimidir. Bizden önce yaşayan insanların gerçeğini anlayarak, dünyaya neden şimdiki baktığımız gözle baktığımızı anlarız, gelecekteki ilerlemelere katkımızın ne olacağını biliriz. Medeniyetin uzun gelişmesinde biz nerden geldik ve bulunduğumuz nokta nedir, bunu belirleyebiliriz ve böylece nereye gittiğimizi de anlarız."

Bir an sustu ve sonra ekledi. "İkinci Bilginin etkisi aynen bu tür tarihsel görüşü sağlamaktır, en azından Batı düşüncesinin görüş açısından. Yazmalardaki kehanetin uzun bağlamda yer alacağından ve bunların sadece akla yakın olmakla kalmayıp, aynı zamanda kaçınılmaz olduklarından söz ediyor."

Dobson'a bilgilerden kaç tanesini gördüğünü sordum, yalnızca ilk ikisini

gördüğünü söyledi. Elyazmaları hakkında söylentiler kulağına gelince, üç hafta önce fırlayıp Peru'ya gitmiş ve onları bulmuştu.

"Peru'ya ayak basınca," diye anlatmaya devam etti. "Elyaz-malannın varlığını teyid eden birkaç kişiyle tanıştım, ama hepsi bu konuda konuşmaya ölesiye korkuyorlardı. Hükümetin biraz

çılgın gibi davrandığını ve yazmaların kopyalarını ele geçirenleri veya bilgileri etrafa yayanları şiddetli fiziksel cezalara çarptırmakla tehdit ediyormuş."

Bakışları ciddileşti. "Bu beni ürküttü. Fakat daha sonra oteldeki garson, elyazmalannı dilinden düşürmeyen bir rahip tanıdığını söyledi. Çağlar öncesi yapılan bu sanat eserinin hükümet tarafından yok edilmek istenmesine karşı rahibin

mücadele ettiğini garson söyledi. Dayanamadım ve zamanının çoğunu evinde geçiren rahibi görmeye gittim."

Herhalde çok şaşırmış olmalıydım, çünkü Dobson, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bana elyazmalarından söz eden arkadaşım da bildiklerini rahipten öğrenmiş. Ona ismini söylememiş, ama Birinci Bilgi hakkında onunla konuşmuş. Onunla tekrar buluşmak üzere sözleş-mişler ama rahip randevusuna gelmemiş."

Dobson, "Benim sözünü ettiğim adam olmalı. Çünkü ben de onu bulamadım. Evinin kapısı kilitli ve terkedilmiş gibiydi," dedi.

"Onu hiç görmedin mi?"

"Hayır, ama etrafa bir göz atmaya karar verdim. Arka tarafta kapısı açık depo gibi gibi

yer vardı. Her nedense içeri girip araştırmaya karar verdim. Çöplük gibi şeylerin arkasında, duvarda, çivileri yerinden oynamış tahta kaplamanın altında. Birinci ve ikinci Bilgilerin tercümelerini buldum."

Bilgiç bilgiç yüzüme baktı.

"Onları öylesine buldunuz mu?" diye sordum.

"Evet."

"Şimdi bilgiler yanınızda mı?"

Olumsuzca başını salladı. "Hayır. Onların üstünde çok dikkatli inceleme yapmak istiyorum, şimdilik bir meslektaşıma bıraktım."

"Bana İkinci Bilginin özetini verebilir misiniz?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Dobson

gülümseyip başını salladı. "Sanırım bizim burada bulunmamızın sebebi bu zaten."

"İkinci Bilgi bizim şimdiki algılamalarımızı uzun tarihi bir pers-

pektife yerleştirir. Ne de olsa, bin dokuz yüzlü yıllar sona erince, sadece yirminci yıl sona ermekle kalmıyor, aynı zamanda bin yıllık tarihi süreç de sona eriyor. İkinci bin yıllık döneme girmek üzereyiz, biz Batılılar nerede olduğumuzu, bundan sonra nelerin meydana geleceğini anlamadan önce, geçip giden bin yıllık süreç içinde gerçekten neler olduğunu anlamalıyız."

"Elyazması bu konuda ne söylüyor?" -

"İkinci bin yıllık döneme girerken -yani

şimdi- tüm tarihi süreci bir bütün olarak görebileceğiz ve Çağdaş Dönem adını verdiğimiz, bu bin yılın son yansında gelişen özgün ön çalışmayı tanımlayabileceğiz. Bugün bizim algıladığımız karşılaşmalar bu ön çalışmanın uyanışını temsil etmektedir."

"Ön çalışma nedir?" diye sordum.

Bana muzipçe bakıp güldü. "Bin yıllık süreci tekrar yaşamaya hazır mısın?"

Tabii, anlat bakalım."

"Bunu ben sana anlatamam. Daha önce söylediğimi anımsa bakalım: Tarihi anlamak için, günlük dünya görüşünün nasıl geliştiğini kavraman gerekir, senden önce yaşayan insanların gerçekçiliği ile nasıl yaratılmıştır? Olaylara çağdaş bakış açısının evrimi bin yıl sürdü ve bugün nerede olduğunu gerçekten anlamak için, 1000 yıl geriye dönmelisin, sonra

bu bin yıllık süreç içinde, sanki gerçekten bir ömür boyu yaşamışsın gibi deneylmsel olarak ilerlemelisin." %

"Bunu nasıl yapacağım?' 1

"Ben sana yol gösteririm."

Bir an tereddüt ettim. Uçağın camından çok aşağılardaki arazi şekillerine baktım. Zaman değişmeye başlamıştı bile.

Sonunda, "Peki deneyeceğim," dedim.

"Pekâlâ," diye yanıt verdi. "Şimdi, bin yılında Ortaçağ adını verdiğimiz evrede yaşadığını düşün. Anlaman gereken tik şey bu zamanın gerçeğinin Hıristiyan Kilisesinin güçlü din adamlan tarafından tanımlamasıdır. Bulundukları pozisyonlardan dolayı, bu adamlar toplumun düşüncelerini büyük ölçüde etkileyebiliyoriar-

di. Din adamlarının tanımladıkları gerçek dünya ise, her şeyin üstündeydi, ruhsal ve mistikti (Spritüel). Onların yarattığı gerçekte Tanrı'nın insanlık için yaptığı planlar yaşamın merkeziydi.

"Şimdi şunu gözünün önüne getir," diye devam etti. "Şimdi babanın sınıfında yer aldığını düşün... Köylü veya aristokrat ve ömrünün sonuna dek bu sınıftan diğer sınıfa atlayamayacağını biliyorsun. Fakat hangi sınıftan olursan ol veya yaptığın özgün iş ne olursa olsun, kısa süre sonra sosyal pozisyonun, din adamlarının tanımladıklan hayatın ruhsal ve mistik gerçeği yanında ikinci planda kaldığını anlarsın.

"Yaşamın ruhsal bir sınav olduğunu keşfedersin. Din adamlarının açıklamalanna göre, Tanrı'nın etrafı Kozmos ile çevrili kendi

evreninin merkezine insanları yerleştirmesinin tek amacı: Selamete ermek veya kaybetrjıek. Ve bu sınavda birbirine zıt iki gücün; Tanrı'nın gücü veya Şeytanın gizli baştan çıkarıcıltğı arasında doğru bir seçim yapman gerekir.

"Ne var ki, bu sınavla yalnızca senin yüz yüze gelmediğini anlamalısın," dedi ve devam etti. "Aslında, sen zavallı birey olarak bu konuda statünü belirleyecek yetenekte değilsin. Bu din adamlarının uzmanlık alanına girer. Attığın her adımı izlerler ve Kutsal Kitabh tefsir edip Tanrı'nın tarafında mısın yoksa Şeytan tarafından baştan mı çıkarıldın bunu tayin ederler. Eğer onların talimatlarını izlersen, öbür dünyada cennete gideceğine dair güvence verirler. Ancak eğer onların çizdiği yoldan sapacak olursan... afa-roz edilir, lanetlenirsin."

Dobson dikkatle yüzüme baktı. "Elyazmasında Ortaçağ dünyasının her yönünün

farklı dünyasal terimlerle açıklanmasının anlaşılması gerektiği belirtilmekte.Yaşamın bütün olguları rastlantısal gökgürültüsü veya depremden tutun da ürünün bereketli olmasından, sevilen kişinin ölümüne kadar her şey ya Tanrı'nın arzusu veya Şeytanın kötülüğü olarak tanımlanmıştır. Jeolojik güçler veya bahçe düzenleme sanatı veya hastalıklar diye kavramlar yoktu. Bunlar daha sonra gelmiştir. Şimdilik, sen kayıtsız şartsız din adamlarına inanıyorsun; olduğu gibi kabul ettiğin dünya sadece ruhsal ve mistik anlamda çalışmaktadır.

Konuşmasını kesti ve yüzüme baktı.
"Orada mısın?"

"Evet, gerçeği görüyorum."

"Pekâlâ, şimdi gerçeğin yavaş yavaş çökmeye başladığını düşle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ortaçağın dünya görüşü, senin dünya görüşün on dördüncü ve on beşinci yüzyıllarda çökmeye başladı. * Birincisi, din adamlarının arasında bazı yolsuzluklar başladı: Örneğin, gizlice sadakat yeminlerini bozmak veya Kutsal Kitabın kurallarını bozan hükümet üyelerini görmemezlikten gelip onlardan rüşvet almak gibi.

"Bu yolsuzluklar seni endişelendirmeye başladı, çünkü bu din adamları seninle Tanrı arasındaki tek bağ olduklarını iddia ediyorlardı. Şunu aklından çıkarma ki Kutsal Kitabı sadece onlar yorumluyordu ve senin selametinin biricik hakemleri onlardı.

"Birdenbire kendini ayaklanmanın ortasında buldun. Martin Luther'in liderliğinde bir grup Papalık Hıristiyanlığından tamamen kopma çağrısında bulundu. Din adamlarının yozlaştığını söylüyorlar ve din adamlarının insanların düşüncelerine egemen olmalarına .son verilmesini istiyorlardı. İnsanların Kutsal Krtabt kişisel görüşlerine göre yorumlayabilecekleri ve istediği şekilde kabul edebilecekleri Tanrı ile aralarında hiçbir aracının bulunmamasını temel alan yeni kiliseler kuruldu.

"Sen şaşkınlık içinde bakarken, ayaklanma başarıya ulaştı. Din adamları yenildiler. Yüzyıllardır gerçeği tanımlayan bu adamlar, şimdi senin gözünden düşmeye başladılar. Sonuçta, tüm dünyada ortaya yeni bir soru çıktı. Evrenin doğası ve insanlığın amacının temelinde yatan, din adamlarının tanımlamaları açık bir fiklrbirliği sayesinde çöküyordu. Senin ve Batı kültüründeki diğer insanların önünde

kuşkulu bir ufuk açılıyordu.

"Ne de olsa, yaşantında sana gerçeği tanımlayan bir otoritenin varlığına alışmıştın, artık seni dışardan yönlendiren kimse yoktu. Bu yüzden aklın karmakarışık ve kendini kaybolmuş gibi hissediyorsun ve kendi kendine soruyorsun: Eğer din adamlarının

gerçeği tanımlamaları ve insanın varoluş nedeni yanlışsa, doğru ne?"

Bir an sustu. "Bu çöküşün o günün insanlarının üstünde bıraktığı güçlü etkiyi görüyor musun?"

"Sanırım aşırı huzursuzluk gibi bir şey," dedim.

"En azından bu," diye yanıt verdi. "Korkunç bir ayaklanma oldu. Her yerde eski dünya görüşüne meydan okunuyordu. Aslında, 1600'lerde astronomlar din adamlarının iddia ettikleri gibi güneşin ve yıldızların dünyanın çevresinde dönmediklerini kuşku götürmez bir biçimde kanıtlamışlardı. Dünya kendisi gibi milyarlarca yıldızı içeren galaksinin içinde küçük bir güneşin etrafında dönüyordu."

Bana doğru eğildi. "Bu çok önemli. İnsanlık Tanrı'nın evrenin merkezindeki yerini yitirmişti. Bunun yaptığı etkiyi anlayabiliyor musun? Şimdi, havaya baktığın zaman veya bitkilerin büyümesini izlediğin zaman veya birinin ani ölümünde, telaşla şaşkına dönersin. Geçmişte, böyle olayların sorumluluğunu ya Tan-rı'ya veya Şeytan'a yüklemişslndir. Fakat Ortaçağ görüşü yıkılınca, bu kesin tanımlama da onunla birlikte yıkıldı. Mutlak doğru olarak kabul ettiğin her şeye şimdi yeni bir tanımlama

gerekiyordu. Özellikle Tanrı'nın doğası ile senin Tanrı ile olan ilişkine yeni bir tanımlama gerekiyordu.

"İşte bu farkmdalıkla," diye devam etti. "Çağdaş Dönem başladı. Demokratik ruh gelişiyor, Papalık ve Krallık yönetimine karşı kitlesel güvensizlik artıyordu. Evrenin Kutsal Kitabın inançlarına veya spekülasyonlarına göre yapılan tanımları artık otomatikman kabul edilmiyordu. Kesinliğin kaybomasına rağmen, din adamlarının yaptığı gibi kendi gerçeğimizin bazı yeni gruplarca kontrol edilme tehlikesini göze alamadık. Eğer orada olsaydın bilim için yeni yaratılan kurallara senin de katkın olurdu."

"Ne?"

Güldü- "O günün düşünürlerinin yaptığı gibi, uçsuz bucaksız tanımlanmamış evrene bakıp, yeni dünyamızı sistematik bir şekilde keşfetmeyi ön gören yeni bir kamuoyu

oluşmasının gereğini

düşünürdün. Ve gerçeğin bu yeni yolla keşfedilmesine bilimsel metot İsmi verirdin ki, bu evrenin nasıl işlediğini sınamaktan sonra bazı sonuçlara ulaşmaktan, ve bu sonuçları başkalarının onayına sunmaktan başka bir şey değildi.

"Sonra, "diye devam etti. "Sonra bu yeni evrene yollayacağın kâşifleri hazırlardın, hepsinin eline bilimsel metodun silahlarını verirdin ve böylece onlar tarihi misyonlarını yüklenirlerdi: Bu yeri keşfet, nasıl çalıştığını bul ve şayet orada yaşarsak nelerle karşılaşırız?

TanrYnın egemen olduğu evrendeki kesinliği yitirdiğini ve bundan dolayı da senin de Tanrı'nın doğasmdaki kesinliğini yitirdiğini biliyorsun. Fakat elinde bir yöntemin var, eğer

bir kamuoyu oluşturursan, etrafındaki her şeyin doğasını kolayca keşfedersin. Buna Tanrı da dahil, insanlığın bu gezegendeki varoluşunun amacı da dahil her şeyi keşfedebilirsin. Böylece bu kâşifleri senin gerçek durumunun ne olduğunu araştırmaya yollar ve buluşlarını rapor etmelerini istersin."

Sözlerine ara verip yüzüme baktı.

"Elyazmaları bu noktada şöyle diyor. "İşte şimdi uyanıyorsunuz ve ön çalışmalar başlıyor. Kâşifleri bizim varoluşumuz hakkında tam bir açıklama bulup geri getirmeleri için keşfe yollamıştık. Evrenin karmaşalığı yüzünden kâşiflerimiz hemen geri dönemediler."

"Ön çalışma neydi?"

"Kendini yine o zaman sürecinin içine koyma," diye yanıt verdi. "Bilimsel yöntem Tanrı'nın yeni bir açıklamasını ve insanlığın bu

gezegendeki amacının nedenini bize geri getiremedi. Kesinliğin ve anlamın ortadan kalkması Batı kültürünü derinden etkiledi. Sorularımızın yanıtını bulana kadar başka bir şeyler yapmak zorundaydık. Zamanla çok mantıksal görünen bir çözüm yolu bulduk. Birbirimize bakıp şöyle dedik: "Pekâlâ, kâşiflerimiz henüz bizim gerçek ruhsal durumumuzu açıklayacak bilgilerle geri dönmediler, öylese onları beklerken neden yeni dünyamıza iyice yerleşmiyoruz? Kendi çıkarlarımız için bu yeni dünyayı yeterince

yönetmeyi öğrendiğimiz kesin, öyleyse bu arada dünyada tek güvencemiz olan, yaşam standartımızı neden çalışarak yükseltmeyelim?"

Bana bakıp sırıttı. "Ve bizde aynen öyle yaptık. Dört yüz yıl önce! Olayları kendi elimize

alarak kaybolma duygusunu silkinip üstümüzden attık. Dünyayı fethedip kaynaklarını kendi yararımız için en iyi şekilde nasıl kullanırız sorusuna odaklandık. Şimdi bin yılın sonuna yaklaştık ve ne olduğunu görebiliyor muyuz? Odaklandığımız nokta bir süre sonra ön çalışma haline dönüştü. Yeni dünyasal güvenceler yaratmak için kendimizi tamamen kaybettik. Yitirdiğimiz ruhsal ve mistik güvencenin yerine, ekonomik güvenceyi koyduk. Neden yaşadığımız, ruhsal ve mistik açıdan aslında neler olup bittiği sorusu, yavaş yavaş bir kenara itildi ve sonunda hepsi topyekün ortadan kalktı."

Dikkatle gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi. "Hayatta kalabilmek ve daha rahat yaşamak isteği gittikçe büyüdü ve yaşamak için başlıbaştna bir amaç oldu. Ve biz zamanla, metodik bir şekilde asıl sorumuzu unuttuk... Hâlâ hayatta neden kaldığımızı unuttuk."

Uçağın camından, çok aşağılardaki, büyük kenti gördüm. Uçuş rotasına göre, Florida'nın Orlanda kentinin üstünden geçtiğimizi tahmin ettim. Planlı ve düzenli gruplar halindeki sokakları ve caddeleri belirleyen geometrik çizgilerden, insanların neler yapabilecekleri beni şaşırttı. Dobson'a baktım. Uyur gibi gözlerini kapatmıştı. Bana bir saate yakın İkinci Bilgiyi anlatmıştı, sonra öğle yemeği servisi başladı. Yemek sona erdikten sonra, ona Charlene'den ve neden Peru'ya gitmeye karar verdiğimden söz ettim. Daha sonra, camdan bulut kümelerine bakıp onun söylediklerini düşündüm.

Uykulu gözlerle bana bakıp birdenbire, "Evet ne düşünüyorsun?" dîye sordu. "İkinci Bilgiyi kavradın mı?"

"Emin değilim."

Başıyla diğer yolcuları işaret etti. "İnsan dünyası hakkındaki

görüşlerinde biraz daha berraklık hissediyor musun? Herkesin ne kadar ön çalışma yaptığını görüyor musun? Bu görüş açısı bir çok şeyi açıklar. Tanıdığın insanlardan kaç tanesi işlerine tutkuyla bağlıdır, çalışmalarına ara veremedikleri için kaç tanesi stres ile ilgili hastalıkların esiri olmuşlardır. Çalışmalarına ara veremezler, çünkü kendilerini ancak bu şekilde oyalarlar, yaşamı sadece pratik önemine indirgerler. Ve neden yaşadiklarına emin olmadıklarını anımsamaktan kaçındıkları için böyle davranırlar.

" İkinci Bilgi tarihi zamana ait bilincimizi genişletir," diye ilave etti. "Bize kültürel gözlemin nasıl yapılacağını sadece kendi

yaşadığımız zamanın bakış açısından değil, aynı zamanda bin yıllık zamanın bakış açısından öğretir. Bizim ön çalışmalarımızı açığa çıkarır ve böylece bizi yükseltir. Bu uzun tarihi az önce denedin. Şimdi daha uzun bir süreçte yaşıyorsun. Şimdi insan dünyasına bakınca, saplantıları, ekonomik ilerlemedeki yoğun ön çalışmaları daha net görebileceksin."

"Peki bunun ne sakıncası var?" 'diye karşı koydum. "Batı medeniyetini bu çalışmalar yüceltmiştir."

Yüksek sesle güldü. "Şüphesiz, sen haklısın. Hiç kimse bunun yanlış olduğunu iddia etmiyor. Aslında, elyazmasında ön çalışmanın gelişme için gerekli olduğu, insan evriminin bir safhası olduğu belirtiliyor. Şimdi, dünyaya yerleşmek için yeterince zaman harcadık. Artık ön çalışmadan uyanıp esas sorumuzu tekrar ele almalıyız. Bu gezegendeki

yaşamın arkasında ne var? Biz gerçekten neden buradayız?"

Uzun uzun onun yüzüne baktım, sonra sordum. "Sence diğer ilk bilgiler bu amacı açıklıyor mu?"

Dobson başını yana eğdi. "Sanırım araştırmaya değer, inşallah biz aradıklarımızı bulana kadar elyazmalarını ortadan yok etmezler."

"Peru Hükümeti böylesine değerli ve önemli tarihi sanat eserini ortadan kaldırmaya cesaret edebilir mi?" diye sordum.

"Bunu gizlice yaparlar," diye yanıt,verdi. "Çünkü resmi makamlar elyazmalarının varlığını resmen açıklamadılar."

"Bence bilim dünyası ayaklanmah."

Çekingen bir ifadeyle yüzüme baktı. "Ayaklandık. Peru'ya gitmemin sebebi bu. Elyazmalarının orijinallerinin kamuya açıklanmasını talep eden, on tane önemli bilim adamını temsil ediyorum. Peru Hükümetinin içindeki ilgili bölüm başkanlarına geleceğimi bildiren birer mektup yazdım ve benimle işbirliği yapmalarını istedim."

"Anladım. Nasıl yanıt vereceklerini merak ediyorum."

"Herhalde yalanlayacaklar, Fakat hiç olmazsa resmi bir başlangıç oldu,"

Dobson baş.nı çevirdi. Ben de tekrar camdan dışarı bakıp derin düşüncelere daldım. Aşağıya bakarken, birdenbire içinde bulunduğumuz uçağın teknolojisinin dört yüz yıllık birikimi kapsadığını düşündüm.

Yeryüzünde bulduğumuz kaynaklan büyük bir beceriyle kullanmayı öğrenmiştik. Acaba, bu uçağın meydana gelmesi için ürünleri ve kavramları yaratmak için kaş kişi, kaç nesil uğraşmıştır? Ve kimbilir kaç kişi yaşamları boyunca bir minicik noktaya, bir küçük adıma, başlarını kaldırmadan bu ön çalışmaya kendilerini odaklamalardır?

Birdenbire, o anda, Dobson ile tartıştığımız tarihi zaman dilimi bütünüyle bilincime yerleşti. Sanki benim kendi hayat öyküm-müş gibi bin yıllık süreyi tüm berraklığı ile görmeye başladım. Bin yıl önce Tann'nın ve insanın ruhsallığının açıkça tanımlandığı bir dünyada yaşıyorduk, Sonra o dünyayı yitirdik, daha doğrusu, bu öykünün sonunun burada bitmediğine karar verdik. Buna göre, gerçek doğruyu keşfedip bize geri getirmeleri için kâşifleri ortaya saldık, onlar geri dönmeye gecikince bizler yeni ön çalışmalara daldık,

dünyaya yerleşip, kendimizi olabildiğince rahat ettirmek, dünyasal amaçfanmızdan biri oldu.

Ve yerleştik. Maden cevherlerinin eritilip türlü biçimlere sokulup çeşitli aletler yapabileceğimizi keşfettik. Güç kaynakları icat ettik. Önce buharı, sonra gazı ve elektrik ile fizyonu bulduk. Sistemli tarım ve kütlesel üretim sayesinde şimdi büyük mağazaları

■

dolduran malları ve geniş çaptaki dağıtım ağlarını kumanda edebiliyoruz.

Bizi ilerlemeye iten güç, erişmek istediği gerçeği beklerken, bireyin kendi güvenliğini sağlama arzusudur. Kendimiz ve çocuklarımız için çok daha rahat ve zevkli bir yaşam yaratmaya karar verdik ve bizim dört yüz yıllık

ön çalışmamız sayesinde yaşamın bütün rahatlıklarını üretebileceğimiz bir insan dünyası yarattı. Daha fazla rahata kavuşabilmek için doğayı fethetme hırs ve tutkumuz gezegenimizin doğal sistemini kirletti ve çöküntünün eşiğine getirdi. Artık böyle devam edemeyiz.

Dobson haklıydı. İkinci Bilgi yeni farkındalığımızı kaçınılmaz kıldı. Kültürel amacımızın zirvesine erişmek üzereyiz. Kollektif neyi yapmaya karar verdiysek yapıp başardık ve bütün bunlar olurken, ön çalışmalarımız çatlamaya başladı. Şimdi başka bir uyanışa geçiyoruz. Bin yıllık devrenin sonuna gelirken Çağdaş Devrin momentinin yavaşladığını adeta görebiliyorum. Dört yüz yıllık saplantı tamamlandı. Materyal güvencenin olanaklarını yarattık, şimdi bu neden yaptığımızın sebebini bulmaya hazırız.

. Etrafımdaki yolcuların yüzünde ön

çalışmaların izlerini görebiliyordum, hem ayrıca bazılarının yüzlerindeki farkındalık hafifçe göze çarpıyordu. Acaba aralarından kaç tanesi, karşılaşmaların farkına vardı?

I

Uçak öne doğru yükseldi ve sonra inişe geçti. Uçuş görevlileri kısa süre sonra Lima Havaalanına ineceğimizi duyurdular.

Dobson'a kalacağım otelin adını verdim ve ona nerde kalacağını sordum. O da bana kalacağı otelin adını verdi ve benim otelimden birkaç mil uzakta olduğunu söyledi.

"Planın nedir?" diye sordum.

"Ben de bunu düşünüyordum," diye yanıt verdi. "İlk iş, sanırım, Amerikan Büyükelçiliğine gidip buraya neden geldiğimi açıklayacağım. Kayıtlara girsinler."

"İyi fikir."

"Ondan sonra, olduğunca çok Perulu bilim adamlarıyla görüşmek istiyorum. Lima Üniversitesindeki bilim adamları elyazmalarından haberleri olmadığını daha önce bana söylemişlerdi. Fakat çeşitli harabelerde çalışan bilim adamları var, belki onların aralarından konuşmaya hevesli olan biri çıkar. Ya sen ne yapacaksın? Senjn planların nedir?"

"Benim planım yok," diye yanıt verdim. "Peşine takılmamda bir sakınca var mı?"

"Hayır yok. Ben de zaten teklif edecektim."

Uçak havaalanına indikten sonra, valizlerimizi aldık ve daha sonra Dobson'un otelinde buluşmaya karar verdik. Terminalden

dışarı çıktım ve alacakaranlıkta bir taksi çağırdım. Hava kuru, rüzgâr sertti.

Bindiğim taksi hareket ederken, başka bir taksi hızla arkamızdan yanaştı ve sonra trafiğe karışıp biraz geride kaldı. Peşimizden bizim gittiğimiz yolu izliyordu. Arka koltukta tek başına birinin oturduğunu gördüm. Bir anda içimi korku kapladı. İngilizce konuşan şoföre, hemen otele gitmemesini, bir süre civarda dolaşmasını, biraz etrafı görmek istediğimi söyledim. Başını sallayarak bu isteğimi yerine getirdi. Taksi peşimizi bırakmıyordu. Bunun anlamı neydi?

Otelin önüne gelince, şoföre arabadan inmemesini söyledim, sonra oturduğum yerin kapısını açtım ve taksinin parasını öder gibi yaptım. Bizi izleyen araba, biraz ilerde kaldırıma yanaştı ve içinden bir adam indi, ağır adımlarla otelin girişine doğru yürüdü.

Ben tekrar taksiye atladım, kapıyı kapatıp şoföre hareket etmesini söyledim. Biz hızla uzaklaşırken, adam sokağın ortasında kaldı ve gözden kaybolana dek arkamızdan baktı. Dikiz aynasından şoförün yüzünü gördüm. Garip bir ifadeyle dikkatle bana bakıyordu. "Özür dilerim," dedim. "Ama otel değiştirmeye karar verdim." Zoraki gülümsedim ve sonra Dobson'un otelinin adını verdim ama aklımın yarısı doğruca havaalanına gidip ilk uçakla Amerika'ya dönmemi söylüyordu.

- 41 —

Otele ulaşmadan yarım blok önce şoföre taksiyi kenara çekmesini söyledim. "Burada bekle," dedim. "Şimdi döneceğim."

Sokaklar kalabalıktı, çoğu Peruluydu. Fakat ara sıra yanımdan Amerikalılar ve Avrupalılar geçiyordu. Turistleri görünce

kendimi biraz güvencede hissettim. Otele kırk elli metre kala durdum. Ortada bir terslik vardı. Birdenbire, ben etrafıma bakarken, silah sesleri duyuldu ve insanlar çığlıklar atmaya başladılar. Önümdeki kalabalık kendilerini yerlere atınca, ben kaldırımın ortasında kaldım. İleriye bakınca Dobson'un korkuyla gözlerini açmış panik içinde bana doğru koştuğunu gördüm. Arkasından da birileri onu kovalıyordu. Birisi silahını havaya ateşledi ve Dob-son'a durmasını emretti.

Biraz daha yaklaşınca, Dobson gözlerini kısıp baktı, sonra beni tanıdı. "Kaç!" diye seslendi. 'Tanrı aşkına kaç!" Geri döndüm ve korku içinde yandaki çıkmaz sokağa daldım. İlerde dik tahtalardan oluşan yüksek bir parmaklık yolumu engelliyordu. Oraya yaklaşınca, olabildiğince havaya sıçradım, ellerimle tahtanın üst kısmına yapıştım ve sağ bacağımı üstünden öbür tarafa salladım. Sol

bacağımı çekip tahta perdenin öbür tarafına atladım. Dönüp çıkmaz sokağa baktım. Dobson ümitsizce koşuyordu. Birkaç el daha silah sesi duyuldu. Dobson sendeledi ve yere düştü.

Çöp yığınlarının, karton kutuların üstünden atlayarak, nereye gittiğimi bilmeden koşuyordum. Bir an arkamda ayak sesleri duyduğumu zannettim, ama başımı çevirip bakmaya cesaret edemedim. İlerde çıkmaz sokak diğer bir sokağa açılıyordu. Orası kalabalıktı ve insanlar sakin sakin yürüyorlardı. Hemen o sokağa sapınca, başımı çevirip arkama bakmaya cesaret ettim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Arkamda kimse yoktu. Kalabalığın arasına karışmak için hızlı adımlarla kaldırımda yürüdüm. Kendi kendime sordum. Dobson neden kaçıyordu? Ölmüş müydü?

Arkamda sol omzumun üstünden birisi

yüksek sesle, "Bir dakika," diye fısıldadı. Koşmaya yeltendim ama uzanıp kolumdan

yakaladı. "Lütfen bir dakika," diye yineledi. "Ne olduğunu gördüm. Size yardım etmeye çalışıyorum."

Korkudan titreyerek," Sen kimsin?" diye sordum.

"Adım Wilson James," dedi. "Daha sonra açıklarım. Şimdi hemen buradan gitmeliyiz."

Sesinin tonu ve davranışındaki bir şey duyduğum paniği yatıştırdı. Onu izlemeye karar verdim. Bir süre yürüdükten sonra deri eşyalar satan bir dükkâna girdik. Tezgâhta duran adama başıyla işaret etti ve beni arka tarafta küf kokulu bir odaya soktu. Kapıyı kapattı ve perdeleri indirdi.

Altmış yaşlarında vardı, ama daha genç görünüyordu. Gözlerinin içi ışıl ısıldı. Teni koyu kahverengi, saçları ise siyahtı. Peruluya benziyordu, ama İngilizceyi aşağı yukarı Amerikalı gibi konuşuyordu. Parlak mavi bir tişört ile kot pantolon giymişti.

"Bir süre burada emniyettesin," dedi. "Seni niye kovalıyorlardı?"

Yanıt vermedim.

"Buraya elyazmaları için geldin, değil mi?" diye sordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Sanırım seninle birlikte olan adam da aynı sebeple buradaydı, değil mi?"

"Evet. Adı Dobson. İki kişi olduğumuzu nerden biliyorsunuz?"

"Çıkmaz sokağa bakan bir odam var. Onlar sizi kovalarlarken pencereden bakıyordum."

Ne yanıt alacağımdan korkarak, "Dobson'u vurdular mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Bir şey söyleyemem. Ama senin kaçtığını görünce, merdivenlerden koşarak aşağıya inip önünü kesmek istedim. Belki sana yardım edebilirim, diye düşündüm."

"Niçin?"

Bir an sanki soruma nasıl yanıt vereceğini bilemiyormuş gibi kararsızca yüzüme baktı. Sonra yüzündeki ifade yumuşadı. "Bu-

nu sen anlamazsın, fakat pencerenin önünde

dururken aklıma eski bir arkadaşım geldi. Şimdi hayatta değil. İnsanların ayazmalarının varlığını bilmelerini istediği için öldü. Çıkmaz sokakta olanları görünce, sana yardım etmem gerektiğini düşündüm."

Haklıydı. Anlamamıştım. Ne var ki, bana doğruyu söylediğini hissediyordum. Ona bir soru sormak üzereyken tekrar konuşmaya başladı.

"Bu konuyu daha sonra konuşuruz," dedi. "Sanırım, şimdi daha emin bir yere gitmeliyiz."

"Bir dakika, VVilson," dedim. "Hemen Amerika'ya dönmek istiyorum. Bunu nasıl yapabilirim.' 1

"Bana Wil de. Şimdilik, havaalanından uzak dur derim. Eğer hâlâ seni arıyorlarsa orayı kontrol altında tutuyorlardır. Kentin dışında yaşayan birkaç tane arkadaşım var. Onlar seni

saklar. Ülkeden çıkabilmen için başka yollar da var. İstediğini seçebilirsin. Hazır olduğun zaman dostlarım sana nereye gideceğini gösterirler."

Odanın kapısını açtı, dükkânın içini, ardından da dışarıya çıkıp sokağı kontrol etti. Geri dönünce, eliyle onu izlememi belirten bir işaret yaptı. Yolun aşağısında duran VVil'in işaret ettiği mavi cipe doğru yürüdük. Cipe binerken, arka koltukta özenle paketlenmiş yiyecekler, çadırlar ve el çantaları gördüm, sanki uzun bir yolculuk için hazırlanmıştı.

Konuşmadan yol aldık. Ön koltukta arkama yaslanıp düşünmeye çalıştım. Korkudan mideme sancı girdi. Böyle bir durumla karşılaşmayı asla ummuyordum. Ya tutuklanıp Peru hapishanesine atılsaydım veya hemen oracıkta öldürülseydim? Durumumu gözden geçirmeliydim. Giysilerim yoktu, ama param ve kredi kartlarım vardı ve her nedense VVil'e

güveniyordum.

Wil birdenbire, "Sen ve -adı, Dobson muydu?- ne yaptınız da o insanlar sizi kovalıyordu?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey yapmadık," diye yanıt verdim. "Dobson ile uçakta tanıştım. Tarihçi ve buraya resmi görevle

elyazmalarını araştırmaya geliyordu. Bir grup bilim adamını temsil ediyordu"

Wll şaşırmıştı. "Onun geleceğinden hükümetin haberi var mıydı?"

"Evet, bazı hükümet üyelerine mektup yazıp işbirliğî yapmalarını istemişti. Onu tutuklamaya çalıştıklarına inanamıyorum; kopyalar yanında bile değildi."

"Elyazmalarının kopyalan onda mı?"

"Sadece ilk iki bilgi."

"Amerika Birleşik Devletleri'nde kopyaların bulunduğunu bilmiyordum. Onları nerden ele geçirmiş?"

"Daha önceki yolculuğunda elyazmalarını bilen bir rahipten ona söz etmişler. Rahibi bulamamış ama onun evinin arka tarafında saklı olan kopyaları bulmuş."

Wil üzüntüyle, "Jose," dedi.

"Kim?" diye sordum.

"Sana sözünü ettiğim dostum, ölen dostum. Elyazmaların-dan önüne gelene söz ediyordu. Herkesin bilmesini istiyordu."

"Ona ne oldu?"

"Öldürdüler. Kimlerin öldürdüğünü bilmiyoruz. Cesedi evinden millerce uzaktaki bir ormanda bulundu. Sanırım onu düşmanları ortadan kaldırdı."

"Hükümet mi?"

"Hükümetteki bazı insanlar veya Kilise."

"Kilisesi bu kadar ileriye gider mi?"

"Belki. Kilise gizliden gizliye elyazmalarına karşı. Belgeleri layıkıyla anlayan ve gizlice savunmasını yapan birkaç rahip var, ama onlar da çok dikkatli davranıyorlar. Bilmek isteyen herkese Jose açıkça anlatırdı. Ölümünden aylarca önce ona biraz daha tedbirli olmasını, önüne her gelene kopyaları vermemesini söylemiştim. Bana yapması gerekeni yaptığını söylemişti."

"Elyazmaları ilk kez ne zaman bulundu?"

diye sordum.

"İlk kez üç yıl önce tercüme edildi. Fakat ilk kez ne zaman

bulunduğunu kimse bilmiyor. Jose onları bulana dek sanırım orijinalleri yıllarca kızılderililerln ellerinde dolaşmış durmuş. Jose ancak onları tercüme ettirebildi. Tabii, Kilise elyazmalarının neden söz ettiklerini öğrenince, onu tümüyle ortadan kaldırmaya çalıştı. Şimdi elimizde sadece kopyaları var. Orijinalini yok ettiklerini düşünüyoruz."

Wil doğuya doğru ilerleyip kentin dışına çıkmıştı, iki tarafı sulak tarlalarla kaplı çift yönlü dar bir yolda ilerliyorduk. Birkaç tane küçük tahta evin önünden geçtik sonra etrafı pahalı parmaklıklarla çevrili geniş otlakların yanından geçtik.

Wil, "Dobson sana ilk iki bilgiden söz etti mi?" diye sordu.

"İkinci Bilgiden söz etti," diye yanıt verdim. "Bana önce başka bir arkadaşım anlattı. Bir süre önce bir rahiple konuşmuş, sanırım Jose ile"

"İki bilgiyi de anladın mı?"

"Sanırım."

"Şans rastlantılarının daha derin anlamlar içerdiklerini anladın mı?"

"Bana göre, bu yolculukta rastlantı olayları birbirini izliyor."

"Bir kez dikkatli ve enerji ile bağlantılı olunca rastlantılar birbirini izler."

"Bağlantılı mı?"

Wil gülümsedi. "El yaz mal arında daha sonra sözü edilen bir şey."

"Doğrusu öğrenmek isterim."

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi ve başıyla cipi çakıltaşlı araba yoluna soktuğunu işaret etti. Birkaç yüz metre ilerde tahtadan inşa edilmiş basit bir çiftlik evi karşımıza çıktı. Wil cipi evin sağ tarafındaki büyük ağacın altına park etti.

"Arkadaşım buradaki büyük çiftlik sahibinin yanında çalışıyor. Bu civardaki toprakların yarısından fazlası ona aittir. Arkadaşıma evi o verdi. Çok güçlü bir adamdır ve elyazmalarını gizlice destekliyor. Burada emniyettesin."

— 46 -

Verandanın ışığı yandı ve kısa boylu,

tıknaz Peru yerlisi olduğu anlaşılan bir adam dışarı çıktı, koşarak yanımıza geldi, sevinçle İspanyolca bir şeyler söyledi. Cipin yanına gelince, açık camdan elini sokup Wil'in sırtına vurdu ve sonra gülümseyerek bana baktı. Wil ona ingilizce konuşmasını söyledi ve sonra bizi tanıştırdı.

Wil adama, "Küçük bir yardıma ihtiyacı var. Amerika'ya dönmek istiyor, ama bir süre çok dikkatli olması gerek. Sanırım onu senin yanına bırakacağım," dedi.

Adam dikkatle VVil'e baktı. "Sen Dokuzuncu Bilgiyi aramaya gideceksin, değil mi?" diye sordu.

Wil, "Evet," diye yanıt verdi ve cipten indi.

Ben de kapıyı açıp indim, aracın etrafından dolaştım. Wil ve arkadaşı eve doğru

yürüdükleri için aralarında ne konuştuklarını duyamadım.

Yanlarına gittiğim sırada adam, "Ben hazırlıklara başlarım," dedi, sonra uzaklaştı. Wil bana döndü.

"Sana Dokuzuncu Bilgi hakkında soru sorduğu zaman ne demek istedi?"

"ayazmalarının bugüne dek bulunmamış bölümü. Orijinal yazılarda sekiz bilgi vardı, fakat bir tane daha bilgi var. Yazmalarda dokuzuncudan söz ediliyor. Şimdi birçok insan Dokuzuncu Bilginin peşinde."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, aslında bilmiyorum."

"Öyleyse onu nasıl bulacaksın?"

Wil gülümsedi. "Jose'nin sekiz orijinali

bulduğu yoldan. Senin ilk ikisini bulduğun yoldan, sonra benimle karşılaştın. Eğer insan bağlantı kurup yeterince enerji oluşturursa, sürekli rastlantı olaylan meydana gelmeye başlar."

"Bana ne yapılacağını anlat, bu hangi bilgi?"

Wil sanki benim anlama seviyemi ölçüyormuş gibi yüzüme baktı. "Nasıl bağlantı kurulacağı yalnızca bir tek bilginin içinde

yok; hepsinde var. İkinci Bilgide bilimsel yöntemleri kullanarak bu gezegendeki insan yaşantısının anlamını öğrenmek için, kâşiflere keşfe yollanacaklarının nasıl tarif edildiğini anımsıyor musun? Ama kâşifler hemen dönmüyorlardı, değil mi?"

"Evet."

"Geri kalan bilgiler sonunda geri dönen kâşiflerin yanıtlarını temsil ediyor. Ne var ki, bu yanıtlar sadece kurumsal bilimden gelmiyor. Sözünü ettiğim yanıtlar birbirinden farklı bilgi sahalarından geliyor. Fizikte, psikolojide, mistisizmde ve dindeki buluşların hepsi biraraya gelip rastlantının algılanması temel alınarak yeni bir sentez ortaya çıkıyor.

"Rastlantıların anlamındaki detayları öğreniyoruz, nasıl çalıştıklarını ve bunu öğrenirken bir bilgiden diğer bilgiye geçerek yepyeni bir yaşam görüşü inşa ediyoruz."

"Öyleyse her bilgiyi öğrenmek istiyorum. Gitmeden önce onlan bana açıklayabilir misin?"

"Bazı bilgilerin sadece anlatmakla anlaşılmayacağını düşünüyorum. Hepsini farklı yollardan keşfetme!isin."

"Nasıl?"

"Kendiliğinden. Sadece sana anlatmam yetmez. Her biri hakkında bilgin olmalı ama elinde bilgi olması gerekmez. Kendi yaşamının akışında bunları keşfetmelisin."

Sessizce birbirimize baktık. Wi! gülümsedi. Onunla konuşmak beni inanılmaz derecede canlandırdı.

"Şimdi neden Dokuzuncu Bilgiyi aramaya gidiyorsun?" diye sordum.

'Tam zamanı. Ben buralarda rehberlik yaptım. Bölgeyi iyi tanırım ve sekiz bilgiyi de çok iyi anladım. Pencereden çıkmaz sokağa bakıp, Jose'yi düşünürken, kuzeye bir kez daha gitmeye zaten karar vermiştim. Dokuzuncu Bilgi orada. Biliyorum, Gün geçtikçe yaşlanıyorum. Ayrıca, onu bulduğumu ve söylediklerini başardığımı düşümde gördüm. Tüm bilgilerin en

önemlisi olduğunu bitiyorum. Diğerlerini bir görüş altında topladıktan sonra bize yaşamın gerçek amacını öğretiyor."

- 48 -

Birdenbire sustu ve ciddileşti. "Otuz dakika önce yola çıkmalıydım ama içimde bir şeyi unutmuşum gibi beni rahatsız eden bir his vardı." Tekrar sustu. Tam o sırada sen meydana çıktın."

Uzun süre" birbirimize baktık.

"Seninle gelmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sen ne dersin?"

"Bilmiyorum/ Kendimden emin değildim. Aklım karmakarışıktı. Peru yolculuğumun öyküsü aklımda yanıp sönüyordu: Charle-ne,

Dobson ve şimdi Wil. Peru'ya biraz meraklı olduğum için gelmiştim ve şimdi kimler tarafından kovalandığını bilmeyen bir kaçak gibi saklanmak zorunda kalmıştım. İşin en garip yanı da şu anda, dehşet içinde olacağım yerde, mütniş heyecanlıydım. Bütün aklımı ve sezilerimi kullanarak bir yolunu bulup ülkeme dönmeliydim. Ne var ki, aslında Wil ile gitmek istiyor ve hiç kuşkusuz kendimi daha büyük tehlikeye atıyordum.

Seçeneklerimi gözden geçirirken, aslında seçeneğim olmadığını farkettlm. İkinci Bilgi benim eski ön çalışmalarıma dönme olasılığını sona erdirmişti. Eğer farkındalığı yeğliyorsam, ileriye gitmeliydim.

Wil, "Geceyi burada geçirmeyi planlıyorum. Karar vermek için yarın sabaha kadar vaktin var," dedi.

"Ben kararımı verdim bile. Seninle

gitmek istiyorum," dedim,

enerji konusu

Sabah gün ışırken kalktık ve bütün sabah doğuya doğru derin sessizlik içinde yol aldık- Daha önce, Wil doğruca Ant'lar-dan geçip High Selva denilen, ormanlarla ve platolarla kaplı bir yere gideceğimizi söylemişti, ama fazla bilgi vermemişti.

Onun kim olduğunu ve gideceğimiz yeri öğrenmek İçin çeşitli sorular sordum, ama araba

kullandığını ve dikkatini dağıtmamamı söyleyerek, kibarca sorularıma yanıt vermek istemediğini belirtti. Sonunda sustum ve dikkatle manzarayı izlemeye başladım. Dağların tepelerinden bakınca manzara sersemleticiydi.

Öğleye doğru, yüksek tepelerin sonuncusuna ulaştığımız zaman bir yamacın kenarında durduk, cipin içinde sandviçlerimizi yerken, aşağıdaki geniş, çıplak vadiye baktık. Vadinin diğer yanında yeşil bitkilerle kaplı küçük tepeler vardı. Sandviçlerimizi yerken, Wil geceyi eskiden İspanyol Katolik Kilisesine ait on dokuzuncu yüzyıldan kalma eski bir malikâne olan Vicıente Hanında geçireceğimizi söyledi. Viciente'nin şimdiki sahibi VVH'In arkadaşıymış ve handa özellikle iş ve akademik konferanslar düzenleniyormuş.

Bu kısa açıklamadan sonra, tekrar yola çıktık ve hiç konuşmadık. Bir saat sonra

Viciente'ye ulaştık, büyük taş ve demir kapıdan geçip malikânenin topraklarına girdik, kuzeydoğuya doğru ilerledik ve çakıltaşları döşeli dar bir yola saptık. Bir kez daha Viciente ve neden buraya geldiğimiz konusunda birkaç

soru sordum, ama daha önce yaptığı gibi, Wil sorularımı geçiştirdi ve bu kez dikkatimi manzaraya yöneltmemi açıkça söyledi.

Viciente'nin güzelliği derhal beni büyüledi. Çevremizde rengârenk çayırlar ve orkideler vardı, çimenler olağanüstü yeşil ve canlıydı. Her yüz metrede bir dikilmiş dev meşelerin köklerinden bile çimenler fışkırmıştı. Bu kocaman ağaçların inanılmaz bir çekiciliği vardı, ama ne olduğunu tam anlamıyla kavrayamamıştım.

Aşağı yukarı bir mil sonra yol doğuya

kıvrılıp hafifçe meyille-niyordu Alçak tepenin üstünde han yükseliyordu, İspanyol stilinde kalın kütükler ve gri taşlardan yapılmış geniş bir binaydı. Binanın dıştan görünüşünden en az elli odalı olduğu belliydi. Geniş telle kaplı veranda binanın güney duvarını baştan başa kaplıyordu. Hanın etrafındaki bahçede yine birkaç dev meşe ağacı, egzotik çiçek tarhları, iki yanları göz kamaştırıcı çiçekler ve eğreltiotla-rıyla süslü küçük patikalar vardı. Bir grup insan verandada oturmuş sohbet ediyor, kimisi de ağaçların arasında geziniyordu.

Cipten inerken, Wil bir an oyalandı ve önündeki manzaraya baktı. Hanın arka tarafında, doğuda, arazi aşağıya doğru meyllle-nip sonra çayırların ve ormanın bulunduğu yerde düzeliyordu. Uzaktaki dağların eteklerinde mavimsi mor bir dizi küçük tepeler vardı.

Wil, "Ben içeri gidip bir bakayım

odalarımızı ayırmışlar mı," dedi. "Biraz etrafı gezmek istemez misin? Burayı çok seveceksin."

"Şaka yapma!"

Yanımdan uzaklaşırken, dönüp yüzüme baktı. "Araştırma bahçelerine bir göz atmayı unutma. Akşam yemeğinde buluşuruz."

VVil'in bazı sebeplerden beni yalnız bırakmak istediği anlaşılıyordu, ama nedenini umursamadım. Hiç korkmuyordum, kendimi harika hissediyordum. Wil bana daha önce Viciente'nin ülkeye önemli miktarda turistlerden dolar kazandırdığı için -ayazmalarında burada çok söz edilip tartışıldığı halde- hükümetin buraya pek fazla karışmadığını açıklamıştı.

- 51 -

Çeşitli büyük ağaçlar ve güneye doğru giden kıvrımlı yol hoşuma gitmişti, o tarafa

doğru yürüdüm, Ağaçların yanına ulaşınca, gezi yolunun küçük demir bir kapıya kadar ulaştığı ve oradan birkaç taş basamakla yabani çiçeklerle kaplı bir çayıra inildi-ği görülüyordu. Biraz ileride çeşitli türlerde orkide ağaçları ve küçük bir derenin arkasında orman başlıyordu. Kapının önünde durdum, birkaç kez derin derin nefes aldım ve aşağıdaki güzelliği hayranlıkla seyrettim.

"Gerçekten çok güzel, değil mi?" diye bir ses arkamdan sordu.

Hızla dönüp baktım. Otuz yaşının üstünde sırtında dağ çantası taşıyan bir kadınla karşılaştım.

"Evet, kesinlikle çok güzel. Ömrümde buna benzer bir şey görmedim."

Bir an ilerdeki çayırlara ve İki tarafımızda kat kat bahçelerden aşağıya sarkan tropik

bitkilere hayranlıkla baktık. Sonra, "Acaba araştırma bahçeleri nerede biliyor musunuz?" diye sordum.

Tabii," dedi. "O tarafa gidiyorum, size gösteririm," dedi.

Birbirimize kendimizi tanıştırdık ve merdivenlerden inip güneye doğru giden taşlan aşınmış yolda ilerledik. Kadının ismi Sarah Lorner'di. San saçlı, mavi gözlüydü. Eğer davranışları ciddi olmasa onu gören küçük bir kız zannederdi. Birkaç dakika konuşmadan yürüdük.

"Buraya ilk gelişiniz mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıt verdim. "Burası hakkında fazla bilgim yok."

"Ben aşağı yukarı bir yıldır gidip geliyorum. Size biraz bilgi verebilirim. Aşağı

yukarı yirmi yıl önce bu malikâne uluslararası bilim adamlarının uğrak yeri oldu. Çeşitli bilim kuruluşları toplantılarını burada yaparlar. Özellikle biyologlar ve fizikçiler. Sonra birkaç yıl önce..."

Bir süre tereddüt etti ve yüzüme baktı. "Peru'da bulunan elyazmalarını duydunuz mu?"

"Evet, duydum," diye yanıt verdim.
"Birinci ve İkinci Bilgiler-

den de söz edildiğini duydum." Bu belgelerin beni adeta büyüle-diklerini anlatmak istedim, ama sustum, çünkü ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.

"Durumun böyle olduğunu tahmin etmiştim. Burada enerji topladığınız anlaşılıyor."

Küçük derenin üstündeki tahta köprüden geçiyorduk. "Ne enerjisi?" diye sordum.

Durdu ve sırtını köprünün parmaklıklarına dayadı. "Üçüncü Bilgi hakkında bir şeyler biliyor musun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Fiziksel dünyaya yeni bir anlayış getiriyor. Biz insanların daha önce görünmez halde olan enerjiyi algılayacağımızı söylüyor. Han bu olguyu inceleyen, ilgi duyan ve üstünde tartışmak isteyen bilim adamlarının toplandığı yer haline geldi."

"Öyleyse bilim adamları bu enerjinin gerçek olduğuna inanıyorlar," dedim.

Dönüp tekrar köprünün üstünde yürümeye başladı. "Yalnızca birkaç tanesi," dedi. "Ayrıca ısı da elde edebiliyoruz."

"Siz bilgin misiniz?"

"Maine'de küçük bir kolejde fizik öğretmeniyim."

"Neden diğer bilim adamları size karşı çıkıyorlar?"

Sanki düşünüyormuş gibi bir süre sustu. "Bilim tarihini anlamız gerekir," dedi. Sonra da konunun daha derinlerine inmek ister misin der gibilerden yüzüme baktı. Anlatmaya başlaması için başımı salladım.

"Bir an İkinci Bilgiyi düşün. Ortaçağ dünya görüşü yıkıldıktan sonra, biz batıdakiler birdenbire tamamen bilinmeyen bir evrende yaşadığımızın farkına vardık. Evrenin doğasını anlamak için her nasılsa gerçekle batıl inançları ayırmamız gerektiğini biliyorduk. Buna göre biz bilim adamlarının bilimsel şüphecilik dedikleri özgün bir tutumla, dünyanın nasıl çalıştığını öne

süren her yeni buluş için somut kanıttar görmek istedik. Bir şeye inanmadan önce gözle görülür elle tutulur kanıtlar istedik. Fizik yöntemleriyle kanıtlanamayan her fikri sistematik olarak reddettik.

— 53 —

"Tanrı bilir," diye devam etti. "Bu tutumun bize çok yararı dokundu. Doğada gözle görülür olguları, kayalar, gövdeler ve ağaçlar gibi nesneleri, ne kadar şüpheci olurlarsa olsunlar herkesin algılayabileceği nesneleri elle tutulur kanıt olarak kabul ettik. Hemen daha ileriye gittik, fizik dünyasının her bölümüne isim verdik, evrenin nasıl çalıştığını keşfetmeye çalıştık. Sonunda doğada meydana gelen her olayın doğanın yasalarına göre oluştuğu, her olayın fiziksel ve anlaşılır bir sebebi olduğu neticesine vardık." Bana bilgiççe güldü. "Gördüğün gibi, zamanımızdaki bilim

adamlarının diğerlerinden pek farkı yok. Herkesle birlikte biz de kendimizi içinde bulduğumuz bu yerin efendisi olmaya karar verdik. Bizim düşüncemiz dünyayı güvenli ve yönetilebilir hale getiren evrenin anlaşılmasını sağlamaktı. Şüpheci tutum bizim varlığımızı çok daha güvenli duruma getirerek somut sorunlarda odaklaşmamızı sağladı."

Köprünün ucundaki kıvrımlı yolu izleyip sık ağaçlarla kaplı küçük çayırın önüne geldik.

"Bu tutumla," diye anlatmaya'devam etti. "Bilim sistematik olarak belirsiz ve esoterik (batini) olanı ortadan kaldırdı. Neticede Isaac Nevvton'un düşüncesini izledik. Evrenin her zaman algılanır düzende dev bir makina gibi çalıştığını ve uzun zaman önce bunun kanıtlandığını biliyorduk. Peşpeşe meydana gelen olaylar bir diğerini izlediği halde bunların birbirleriyle ilişkisi olmadığı, sadece şans, eseri

meydana geldikleri söylendi.

"Sonra, meydana gelen iki soruşturma gözlerimizi açtı ve dikkatimizi evrenin gizemine çekti. Geçen birkaç on yıl içinde fizikte yapılan devrimler hakkında çok şey yazıldı, fakat değişiklikler aslında iki büyük buluştan, kuantum mekaniği ve Albert Ein-sten'inkilerden kaynaklanmaktadır.

"Einsten' in bütün çalışmaları bize, zor bir konu olarak algıladığımız şeyin genelde hemen hemen boş uzayın (space) içinden geçen enerji modelleri olduğunu göstermeye çalışmıştır. Bu modele biz de dahiliz. Kuantum fiziğinin gösterdiği ise bu enerji modellerine küçük, daha küçük seviyelerde baktığımız zaman,

şaşırtıcı sonuçların görülebilmesidir. Deneyler

meydana çıkardı ki bu enerjiyi küçücük parçalara böldüğümüz zaman, biz bunlara elementer zerrecikler adını veriyoruz ve onların nasıl çalıştıklarını gözlemeye çalışıyoruz, gözleme hareketi bile sonucu değiştiriyor, sanki bu elementer zerrecikler deney yapanın beklentilerinden etkileniyor. Eğer zerrecikler gitmeleri olanaksız yerlerde meydana çıkarlarsa bu doğru olabilir. Fakat bizim bildiğimiz evrenin yasalarına göre: aynı anda iki yerde varolma, zamanın içinde ileriye veya geriye gitme gibi." Durup tekrar yüzüme baktı. "Diğer bir deyişle, evrenin merkezindeki temel dayanağı, insanın niyetlerine ve beklentilerine benzer saflıkta bir enerjidir ve bir bakıma bizim eski mekanik modelimize meydan okur, sanki beklentilerimizin kendisi enerjimizin dünyaya akmasına sebep oluyormuş gibi diğer enerji sistemlerini etkiler. Hiç kuşkusuz, buna inanmamız için Üçüncü Bilgi bize önderlik eder."

Başını salladı. "Ne yazık ki, çoğu bilim adamı bu düşünceyi ciddiye almıyor. Şüpheci kalmayı yeğliyorlar ve acaba bunu kanıtlayabilecek miyiz diye bekliyorlar."

"Hey, Sarah, buradayız," diye biri uzaklardan seslendi. Sağ tarafımızda elli metre kadar uzakta ağaçların arasından, birisinin el salladığını gördük.

Sarah yüzüme baktı. "Gidip birkaç dakika arkadaşlarla konuşmam gerek. Üçüncü Bilginin yanımda tercümesi var, eğer istersen bir yere otur ve ben gidince oku."

Tabii okurum."

Çantasından bir dosya çıkarıp bana verdi ve yanından uzaklaştı.

Dosyayı aldım ve oturabileceğim bir yer aradım. Ormanda yerler otla kaplıydı ama

hafifçe ıslaktı. Ancak arazi ileriye doğru küçük bir tepe gibi yükseliyordu. Oturacak kuru bir yer bulabilmek için o tarafa doğru yürümeye başladım.

Tepenin üstüne çıkınca adeta büyülendim. İnanılmaz güzellikte başka bir yerdi. Meşe ağaçları ellişer metre arayla dizilmişlerdi. Geniş gövdeleri birbirlerine çok yakındı, adeta bir kanepeye

benzlyorlardı. Yerde geniş yapraklı bodur tropikal bitkiler vardı. Bu bitkilerin arasından eğreltiotları ve beyaz çiçekli dallar gözüküyordu. Kuru bir yer buldum ve oturdum. Yaprakların rutubetli kokularıyla çiçeklerin mis gibi kokuları birbirlerine karışıyordu.

Dosyanın kapağını açtım ve tercümenin birinci sayfasını okudum. Girişte kısa bir

açıklama Üçüncü Bilginin fiziksel evrene değişik yapıda bir görüş getirdiğini açıklıyordu. Sarah'ın kısa özetinin bir yankısıydı. İkinci bin yılın sonuna doğru, insanların, kendimizde dahil olmak üzere her şeyden dışarıya doğru yansıyan yeni bir enerji keşfedeceklerini yazıyordu.

Bir an bu fikri düşündüm, sonra beni büyüleyen bir *şey*, okudum: Elyazmasında insanların bu enerjiyi algılamasının ilk önce güzelliğe karşı aşırı duyarlı olmakla başladığını yazıyordu. Bunu düşünürken, aşağıda yoldan gelen ayak sesleri dikkatimi çekti. Tam o sırada Sarah'ı gördüm. Tepeye doğru baktı ve beni gördü.

Yanıma geldiği zaman, "Harika bir yer... güzelliği algılama kısmına geldin mi?"

"Evet, ama ne demek istediğinden emin değilim."

"Elyazmasında şöyle yazıyor," dedi. 'Tabii daha detaylı, ama ben kısaca anlatacağım. Güzelliği algılama bir tür barometredir. Her birimizin enerjiyi kavramaya ne denli yaklaştığımızı gösterir, Bu çok açıktır, çünkü bir kez bu enerjiyi gözledin mi, güzellikte aynı süreklilikte olduğunu farkedersin."

"Sanki onu görmüş gibi konuşuyorsun," dedim.

Gözünü kırpmadan yüzüme baktı. "Evet, gördüm, ama önce güzelliğe karşı derin bir hayranlık geliştirdim."

"Peki bu nasıl oluyor. Güzellik göreceli değil midir?"

Başını salladı. "Güzel olarak algıladığımız nesneler farklı olabilir, fakat bizim güzel olarak atfettiğimiz nesnelerin asıl karakteristik vasıfları birbirlerine benzemeleridir. İyi düşün.

Güzelliğine hayran kaldığımız nesnenin, şekli daha keskin ve çarpıcıdır, renkleri daha canlıdır, değil mi? Hemen göze batar. Işıldar. Daha az

çekiciliği olan nesnelerin donukluğu yanında adeta bir renk cümbüşü halindedir."

Başımı salladım.

"Bulunduğumuz yere bak," dedi. "Buraya hayran kaldığını biliyorum. Çünkü hepimiz aynı duyguları hissettik. Burası sanki insanın üstüne atlıyor. Renkler ye biçimler çok daha büyük görünüyor. Bir sonraki algılama aşamasında her şeyin üstünde bir enerji sahası görürüz."

Şaşkınlığımı yüzümden okumuş olacak ki güldü, sonra ciddiyetle, "Haydi, bahçelere gidelim. Güneyde yarım mil kadar uzakta.

Sanırım orayı çok ilginç bulacaksın," dedi. Hiç tanımadığı bir yabancıya zaman ayırıp elyazmalarını açıkladığı ve Viciente'yi tanıttığı için teşekkür ettim. Omuzlarını silkti.

'Yapmak istediklerimizi ilginç bulduğun belli," dedi. "Burada hepimiz büyük bir gayretle halkla ilişkiler görevini yürütüyoruz. Bu araştırma devam etmeli, bu haber Amerika'nın dışında başka ülkelere de yayılmalı. Yerel yetkililer bizlerden pek hoşlanmıyorlar."

"Bakar mısınız, lütfen!" diye birdenbire arkamızdan bir ses duyduk. Dönüp bakınca, üç adamın hızla bize doğru yürüdüklerini gördük. Hepsi kırk yaşlarının üstünde şık giyimli kimselerdi.

Aralarından en uzun boylusu, "Araştırma bahçelerinin yerini bize tarif eder misiniz?" diye sordu.

Buna karşılık Sarah, "Burada ne aradığınızı açıklar mısınız?" diye sordu.

"Meslektaşlarım ve ben malikânenin mal sahibinden bahçeleri incelemek ve sözümona burada yürütülen araştırmalar hakkında birisi ile görüşmek için izin aldık. Biz Peru Üniversitesinden geliyoruz."

Sarah durumu biraz daha açıklığa kavuşturma isteğiyle gülerek, "Sanki buluşlarımızı onaylamıyormuş gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Diğer adam, "Kesinlikle hayır," diye yanıt verdi. "Daha önce

asla gözlenmediği halde, gizemli bir enerjinin görülebileceğini iddia etmek çok saçma."

Saran, "Görmeye çalıştınız mı?" diye sordu.

Adam bu soruya yanıt vermedi ve tekrar, "Bize bahçelerin yolunu tarif eder misiniz?" diye sordu.

Sarah, Tabii," dedi. "Aşağı yukarı üç yüz, dört yüz metre ilerde doğuya kıvrılan bir yd göreceksiniz O yolu izleyin ve bir çeyrek mil yürüdükten sonra bahçeler karşınıza çıkacak."

Uzun boylu adam, 'Teşekkür ederiz," dedi ve hızla yola koyuldular.

"Onlan yanlış yöne yolladın," dedim.

"Aslında yanlış sayılmaz. O bölgede başka bahçeler var. Biz bu tür şüphecilerle henüz konuşmaya hazır değiliz. Bu tip insanlar sık sık buraya gelir, sadece bilimle ilgilenenler değil, meraklılar da gelir. İnsanlar ne yapmaya

çalıştığımızı henüz kavrayama-dılar... bütün bilimsel görüşler aynı sorunla karşılaşmıştır."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Daha önce söylediğim gibi, eski şüpheci tutum evrendeki, ağaçlar, güneş, fırtınalar gibi gözle görülür olguları keşfederken çok yararlıydı. Fakat diğer bir grup gözle görülen olgu vardır ki, bunlar daha elle tutulamayan nesnelerdir, bunlan inceleyemezsin -aslında burada bulunduklarını dahi söyleyemezsin- ve ancak şüpheciliğine bir parantez açıp, her olasılığı deneyince onları algılarsın. Ve bir kez algılandın mı, tekrar çalışmalarına dört elle sarılırsın."

"Çok ilginç," dedim.

İleride ağaçlık saha sona erdi ve bir düzine ekili alan gördüm. Hepsi de farklı bir bitki yetişiyordu. Çoğu besin üreten türdendi:

muzdan tutun da ıspanağa kadar her türlü bitki vardı. Her bitkinin güney sınırından kuzeye doğru insanların kullandığı çakıl taşı döşeli geniş bir yol uzanıyordu. Yolun üstünde aralıklarla üç metal bina vardı. Her birinin yanında dört beş kişi çalışıyordu.

Sarah en yakın binalardan birini işaret edip, "Arkadaşlarımı

gördüm," dedi. "Haydi oraya gidelim. Onlarla tanışmanı istiyorum."

Sarah beni araştırma grubundan, üç erkek ve bir kadınla tanıştırdı. Erkekler benimle bir iki laf ettiler sonra özür dileyip tekrar işlerinin başına döndüler, ama adı Marforie olan biyolog kadın konuşmaya devam etti.

Marjorie'nin gözlerinin içine baktım.

"Burada yaptığınız araştırma nedir?" diye sordum.

Bir an şaşırdı, ama sonunda gülümseyip yanıt verdi. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum, elyazmaları hakkında bir fikriniz var mı?"

"İlk ikisini biliyorum, şimdi Üçüncü Bilgiyi öğrenmeye başladım."

"Evet, hepimiz burada aynı nedenle toplandık. Gelin, size göstereyim." Onu İzlememi işaret etti. Metal binanın arkasına dolanıp fasulyelerin dikili olduğu bölüme geldik. Sebzelerin olağanüstü sağlıklı olduklarını farkettim. Böcekler zarar vermedikleri gibi aralarında bir kuru yaprak bile yoktu. Bitkiler bol gübreli, çapalanmış toprakta büyüyorlardı. Bitkiler özenli aralıklarla dikilmişlerdi, birbirlerine yakın oldukları halde sapları ve yaprakları yanındakine değmiyordu.

Marjorie en yakındaki bitkiyi gösterdi. "Biz bu bitkilerin tamamen bir enerji sistemi olduklarına inanıyoruz, yetişmeleri için gereken her şeyi -toprak, besinler, nem, ışık- düşünüyoruz. Her bitkinin etrafındaki ekosistemin aslında bir canlı sistem, bir organizma olduğunu bulduk. Ve her bir sağlıklı parçanın tümünün sağlığını etkilediğini anladık."

Bir an tereddüt etti ve sonra, Temel nokta şu, bitkilerin hepsini çevreleyen enerji ilişkisi konusunda düşünmeye başladık ve bir süre sonra şaşırtıcı sonuçlar aldık. Bitkiler üstünde yaptığımız çalışmalarda onların fazla iri olmadıklarını, fakat besin değerlerinin çok yüksek olduklarını bulduk."

"Besin değeri nasıl ölçülüyor?"

"Diğer bitkilerden daha fazla protein, karbonhidrat, vitaminler ve mineraller içeriyorfar."

Hevesle yüzüme baktı. "Yinede bu pek şaşırtıcı değildi! Doğrudan doğruya insanların ilgisi ile yetiştirilenlerin besin değerleri çok daha yüksekti."

"Ne tür ilgi diye sordum?"

"İşte, her gün onların etrafında dolaşmak, toprağı kabartmak, kuru yapraklan temizlemek gibi. Bitkileri iki gruba ayırıp deney yaptık: bir grup özel ilgi, diğerler) ise sıradan bakımla yetiştirildi. Dahası," diye sözlerine devam etti. "Deney kavramımızı genişlettik. Araştırmacılardan birisi onlarla ilgilendiği gibi, ayrıca düşünceyle daha güçlü büyümelerini telkin edecekti. Bu kişi bitkilerin yanına oturup onlarla meşgul olacak ve tüm ilgisini onların

yetişmesine odaklayacaktı."

"Bitkiler daha mı güçlü yetiştiler?"

"Belirli ölçüde ve ayrıca daha hızlı geliştiler."

"İnanılmaz."

"Evet, öyle..." Altmış yaşlarında bir adamın bize doğru yaklaştığını görünce sözünü kesti.

Usulcacık, "Bize doğru gelen bey mikro-beslenme uzmanıdır," dedi. "İlk kez bir yıl önce buraya geldi ve hemen Washington Devlet Üniversitesinden parasız izin aldı. Sonra tekrar buraya döndü. Adı Profesör Hains. Harika çalışmalar yapıyor."

Adam yanımıza gelince, beni tanıştırdı. Güçlü yapılı, şakaklarına kır düşmüş siyah saçlı

bir erkekti. Marjorie biraz kurcalayınca, profesör araştırmalarının özetini anlattı. En fazla ilgilendiği konu, vücut organlarının nasıl çalıştıklarıydı. Bunu hassas kan tahlilleri ölçümüyle yapıyordu. Ve özellikle alınan besin kalitesine göre organların nasıl çalıştıkları üstünde araştırmaları vardı.

Özgün çalışmasının ilginç sonuçlar doğurduğunu açıkladı. Viciente'de yetiştirilen besin değeri yüksek bitkiler vücudun verimini çok fazla arttırıyordu. Etkiyi yaratan, bitkilerin doğal yapılarında hesaba katmadığımız bir şeydi.

Marjorie'nin yüzüne bakıp sordum. "Öyleyse daha fazla ilgiyle yetiştirilen bitkiler insan gücünden aldıklan desteği besin değe-riyie geri mi veriyorlar? Elyazmalarında sözü edilen enerji bu mu?"

Marjorie profesöre baktı. Hains bana sadece gülümsedi. "Henüz bilmiyorum," dedi.

Gelecekte yapacağı araştırmalar hakkında sorular sordum. Washington Eyaletinde bu bahçenin bir benzerini yaptıktan sonra, bu bitkilerle beslenen insanların uzun süre daha enerjik ve daha sağlıklı yaşayıp yaşamadıkları hakkında, uzun vadeli bir araştırma yapmak istediğini söyledi. Profesör konuşurken, sık sık Marjorie'ye bakmaktan kendimi alamıyordum. Birdenbire inanılmayacak kadar güzeli eşti. Çuval gibi bol kot pantolonu ve tişörtünün içindeki vücudu sanki birdenbire daha incelip uzadı. Gözleri ve saçları koyu kahverengiydi ve kıvrım kıvrım saçları yüzünü çevreliyordu.

Ona karşı çok güçlü fiziksel bir arzu duydum. Tam bu arzuyu farkettiğim sırada, başını çevirip gözlerimin İçine baktı ve

yanımdan bir adım uzaklaştı.

"Birisiyle buluşmam gerek, belki daha sonra görüşürüz," dedi. Hains'e veda etti bana çekinerek gülümsedi ve yanımızdan uzaklaştı.

Profesör ile birkaç dakika daha konuştuktan sonra iyi günler diledim ve Sarah'm yanına döndüm. Araştırmacılardan biriyle konuşuyor, ama bir yandan da gözleriyle beni izliyordu.

Onun yanına yaklaşınca, konuştuğu adam gülümsedi, elindeki notlarını düzeltti ve uzaklaşıp binadan içeriye girdi.

Sarah, "Bir şeyler buldun mu?" diye sordu.

Dalgınlıkla, "Evet, burada çok ilginç araştırmalar sürüyor," dedim.

Sarah, "Marjorie nereye gitti?" diye sorduğu zaman yere bakıyordum.

Başımı kaldırınca gözlerinde alaycı bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm.

"Birisi ile buluşacağını söyledi."

Gülümseyerek, 'Yoksa onu ürküttün mü?" diye sordu.

Güldüm. "Sanırım. Ama ona bir şey söylememiştim."

"Söylemene gerek yok. Marjorie senin alanındaki değişikliği algılamıştır. Gözle görülür şekilde belliydi. Ben buradan gördüm."

"Benim neyimdeki değişiklik?"

"Vücudunun etrafındaki enerji alanı.

Çoğumuz bunları görebilmeyi öğrendik, hiç olmazsa belirli bir ışıkta. İnsan cinsel istek duyunca, insanın enerji alanında bir tür girdap meydana gelir ve ilgi duyulan insana doğru yuvarlanır."

Bunu duyunca büyülenmiş gibi oldum, ama yanıt vermeme fırsat olmadı, metal binadan çıkan birkaç kişi ilgimizi dağıttı.

- Saran, "Şimdi sıra enerji projeksiyonuna geldi. Bunu görmek ister misin?"

Öğrenci oldukları anlaşılan, dört gencin peşine takıldık ve mısır tarlasına gittik. Tarlaya yaklaşınca, toprağın aşağı yukarı üç yüz metrekarelik iki kısma bölündüğünü gördüm. Bir taraftaki mısırların boyları çok uzun, diğer taraftakilerin ise çok kısaydı. Dört genç, uzun mısırların bulundukları tarlaya yürüdüler ve her biri yüzlerini bitkilere dönüp tarlanın dört köşesine oturdular. Sanki komut almış gibi hepsi

aynı anda dikkatle bitkilere bakmaya başladılar. Vakit hayli ilerlemişti. Arkamdan gelen güneş ışınları, mısır tarlasını hafifçe aydınlatıyordu. Fakat tarlaların gerisindeki ağaçlıklar karanlıktı. Mısır tarlasının ve öğrencilerin arkasında sanki siyah bir fon oluşmuştu.

Sarah yanımda duruyordu. "Mükemmel," dedi. "Bak! Şunu görebiliyor musun?"

"Neyi?"

"Çocuklar enerjilerini bitkilere yansıtıyorlar."

Önümdeki sahneye dikkatle baktım ama hiçbir şey göremedim.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedim.

"Öyleyse eğilip çömel. Ve tüm bakışlarını insanlarla bitkiler arasındaki mesafeye odakla."

Bir an sanki kıvılcım benzeri ışık gördüğümü zannettim, ancak bunun bir düş olduğunu veya gözlerimin bana bir oyun oynadıklarını düşündüm. Birkaç kez daha bir şeyler görmeye çabaladım sonra vazgeçtim.

Ayağa kalktım. 'Yapamıyorum."

Sarah omzumu okşadı. Telaş etme. Birinci sefer en zorudur. Genellikle bakışlarını odaklamak için denemeler yapmalısın."

Meditasyon yapanlardan biri bize baktı ve işaret parmağını dudaklarına götürüp susun işareti yapınca, dönüp binaya doğru yürüdük.

Sarah, "Viciente'de uzun süre kalacak mısın?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Elyazmalarının son bölümünü arayan biriyle buraya geldim."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Ben hepsinin bulunduğunu sanıyordum. Herhalde yanılmışım. Zaten beni ilgilendiren bölümü incelemeye kendimi öylesine kaptırdım ki, diğer konuları fazla okumadım.*

İçimden gelen dürtüyle elimi ceplerime soktum, birdenbire Sarah'in bana verdiği tercümeleri nereye koyduğumu unutmuştum. Meğerse arka cebime sokmuşum.

Sarah, "Günün iki belirli saatinde enerji alanlarını daha kolay gördüğümü farkettim. Biri güneş batarken, diğeri de güneş doğarken. Eğer istersen, yarın sabah gün doğarken buluşalım ve tekrar deneyelim," dedi.

Uzanıp elimden dosyasını aldı. "Böylece, tercümelerin kopyasını yaparım, sen de

beraberinde götürürsün."

Bu öneriyi birkaç saniye düşündüm, sonra denemekte yarar var, diye karar verdim.

"Neden olmasın? Ama arkadaşıma sormam gerek. Sabah kaçta yola çıkacağımızı bilmiyorum." Ona gülümsedim. "Öğrenebileceğimi nerden biliyorsun?"

"İçime doğdu diyelim."

Ertesi sabah saat 6:00'da tepede buluşmaya karar verdik. Ve sonra dönüp hana giden bir millik yolda tek başıma yürümeye başladım. Güneş tamamen batmıştı ama turuncu ışıkları ufuktaki gri bulutlan hâlâ aydınlatıyordu. Hava serinlemişse de rüzgâr yoktu.

Hanın geniş yemek salonundaki açık

büfenin önünde uzun bir kuyruk vardı. Karnım çok acıkmıştı. Masanın başına gidip çeşitli yemeklere baktım. Sıranın hemen başında, Will ile Profesör Hains sohbet ediyorlardı.

Wil, "Pekâlâ, öğleden sonraki saatlerin nasıl geçti?" diye sordu.

"Harika," diye yanıt verdim.

Wil, "Bu bey VVilliam Hains," diye tanıttı.

"Evet, daha önce tanıştık."

Profesör başını salladı.

Ertesi sabah saat erkenden randevu verdiğimi söyledim. Wil sakıncası yok dedi. Henüz görüşmediği birkaç kişiyle konuşmak istiyordu ve saat 9:00'dan önce yola çıkacağımızı tahmin etmiyordu.

Sıra ilerliyordu, sonra arkamızdaki insanlar, arkadaşlarımla aynı sıraya girebileceğimi söylediler.

Hains, "Burada yaptıklarımız hakkında ne düşünüyorsunuz," diye sordu.

"Bilemiyorum. Henüz kavramaya çalışıyorum. Enerji alanları konusu benim için çok yeni."

"Aslında herkes için çok yeni," dedi, "Fakat ilginç yanı bilim başından beri bu enerjiyi arıyordu: bazı basit bilgiler bunu vurguluyor. Özellikle Einsteh dan bert, fizik bileşik alan teorisini araştırıyordu. Bu o mudur değil midir bilemiyorum, ama hiç olmazsa elyazmaları ilginç araştırmalara yol açtı."

"Bilimin bu düşünceyi kabul etmesi için neye ihtiyacı var?" diye sordum

"Anlaşılmaya," diye yanıt verdi. "Aslında bu enerjinin varlığına pek yabancı değiliz. Karate ustaları, bize olanaksız gibi görünen, elleriyle tuğla kırabilmelerini ve oturdukları köşeden dört adamın onları yerlerinden kımıldatamadıklannı, Chi enerjisi sayesinde başardıklarını vurgulayarak söylerler. Ayrıca atletlerin yaptıkları görkemli hareketleri hepimiz biliyoruz. Bunların hepsi bizlerin sahip olduğu gizli enerji sayesinde başanlır.

"Tabii, birçok insan kendi gözleriyle bunu görene kadar, aslında kabul edilmeyecektir."

"Siz hiç gördünüz mü?" diye sordum.

"Bir şeyler gördüm. Aslında her şey yediklerime bağlı."

"Nasıl?"

'Tamam, burada enerji alanlarını gören insanların çoğu genellikle sebze yerler. Ve genellikle de sadece kendi yetiştirdikleri besin değeri yüksek gıdaları."

Eliyle yiyecek büfesini işaret etti. "İşte Dunlar o tür yiyecekler, fakat Tann'ya şükür benim gibi et bağımlısı yaşlılar için balık ve av etleri de ikram ediyorlar. Ne var ki, eğer kendimi zorlayıp beslenme tarzımı değiştirirsem, evet, bir şeyler görebiliyorum."

Ona uzun aralıklarla beslenme tarzını neden değiştirmediğini sordum.

"Bilemiyorum, eski alışkanlıklardan kolay kurtulamıyor insan."

Sıra bize geldi. Ben sadece sebze istedim. Üçümüz bir masaya oturup bir saat havadan

sudan konuştuk. Sonra Wil ve ben dışarı çıkıp cipten eşyalarımızı taşıdık. "Enerji alanlarını sen gördün mü?" diye sordum.

Gülümseyip başını salladı. "Benim odam birinci katta, senin-kisiyse üçüncü. Oda numarası 306. Anahtarını resepsiyondan alırsın."

Odada telefon yoktu, ama koridorda gördüğüm kat görevlisi sabah saat 5:00'de beni kesin uyandıracağını söyledi. Yatağıma

uzanınca bir iki dakika düşündüm. Öğleden sonraki saatler uzun ve doyurucu geçmişti. VVH'In sessizliğini anladım, Üçüncü Bilgiyi

kendi yöntemlerimle öğrenmemi istemişti.

Sonra birisinin kapıma vurmasıyia uyandım. Saatime baktım 5:00'ti. Kat görevlisi tekrar kapıya vurunca, 'Teşekkür ederim," diye içerden yüksek sesle seslendim. Sonra yataktan kalkıp küçük pencereden dışarıya baktım. Doğu yönündeki solgun ışık sabah olduğunu belirtiyordu.

Hemen duş alıp giyindim ve aşağıya indim. Yemek salonu açılmıştı ve oldukça kalabalıktı. Yalnız meyva yedim ve telaşla dışan çıktım.

Parça parça yerden kalkan sis uzaktaki çayırların üstüne inmişti. Ağaçlardan kuşlar birbirlerine cıvıldıyorlardı. Handan uzaklaşırken, doğudan güneşin tepesi göz kamaştırcı renkte gözüktü. Lacivert gökyüzünde ufukta şeftali pembesi parlak bir ışık görünüyordu.

Tepeye randevu saatinden on beş dakika önce gittim. Yere oturup sırtımı ağacın geniş gövdesine dayadım. Ve başımın üstünde birbirine dolanmış dallara hayranlıkla baktım. Birkaç dakika sonra yolda bana doğru yürüyen ayak seslerini duydum. Sarah'ın geldiğini sanıp başımı kaldırdım ve onun yerine kırk yaşlarında hiç tanımadığım bir adamla karşılaştım. Yoldan ayrılıp benim bulunduğum yere doğru yürüdü, ama beni farketmedi. Beni görünce irkildi, ben de yüzümü ekşittim.

Brooklyn aksanıyla, "Oh, merhaba," dedi. Kot pantolon giymişti. Ayağında kalın dağ çizmeleri vardı. Saçları kıvırcıktı. Atletik yapılıydı ve çok sağlıklı görünüyordu.

Başımı sallayıp selam verdim. (

"Birdenbire üstünüze yürüdüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil."

İsminin Phil Stone olduğunu söyledi. Ben de ona kendimi tanıttım ve bir arkadaşımı beklediğimi bildirdim.

"Herhalde sizde burada araştırma yapıyorsunuz," diye ekledim.

"Aslında pek sayılmaz," dedi. "Ben Güney California Üniversitesinde çalışıyorum. Başka bir bölgede yağmur ormanlarının azalması konusunda bir çalışma yapıyoruz, ama arada sırada fırsat bulunca biraz dinlemek için buraya gelirim. Ormanların farklı olduğu yerde dolaşmak hoşuma gidiyor."

Başını çevirip etrafına baktı. "Bu

ağaçların bazılannın beş yüz yıllık olduğunu farkettiniz mi? Burası gerçekten bakir bir orman ve böyle yerler zamanımızda pek fazla bulunmuyor. Her şey mükemmel bir denge içinde. Güneş büyük ağaçların arasından süzülüyor, böylece ağaçların dibinde tropik bitkiler yetişebiliyor. Yağmur ormaniarındaki bitkiler de çok yaşlıdır, ama yetişme şekilleri çok farklı. Orası tam anlamıyla vahşi bir orman. Burası ise tıpkı Amerika'daki ormanlar gibi ılıman bir bölgede."

"Ben ömrümde hiç böyle bir yer görmedim," dedim.

"Biliyorum. Yeryüzünde parmakla sayılacak kadar az kaldı. Benim bildiklerimin çoğu hükümet tarafından kereste tüccarlarına satıldı. Onlar böyle bir ormanın ancak kereste yapmaya yaradığını düşünürler. Böyle güzel yerleri bozmak çok kötü. Şu enerjiye bak."

"Burada enerji görebiliyor musunuz?" diye sordum.

özenle yanıt vermek istiyormuş gibi dikkatle yüzüme baktı.

Sonunda. "Evet, görebiliyorum," dedi.

"Şey, ben daha göremedim," diye yanıt verdim. "Dün bahçede bitkilerin yanında diğerleri meditasyon yaparken denedim, ama beceremedim."

"Ben de İlk zamanlarda enerji alanlarını göremedim, parmaklanma bakarak başlamak zorunda kaldım."

"Nasıl yani?"

"Haydi şuraya gidelim," dedi ve ağaçların arasından gökyüzünün gözüktüğü yeri işaret etti. "Şimdi sana göstereceğim."

İşaret ettiği yere yürüdük. "Arkana yaslan ve işaret parmaklarının uçları birbirine değsin. Mavi gökyüzüne arkanı dön. Şimdi parmaklarının ucunu birbirinden iki santim kadar ayır ve aradaki mesafenin İçine bak. Ne görüyorsun?"

"Gözlerimin önünde toz görüyorum."

"Ona aldırma. Şimdi gözlerini baktığın noktadan çek, önce parmaklarını birbirine yaklaştır ve sonra aradaki mesafeyi aç."

O konuşurken ben parmaklarımı kımıldattım, ama baktığın noktadan gözlerini çek demesini anlayamadım. Sonunda bakışlarımı yine parmaklarımın arasındaki boşluğa diktim. Parmaklarımın ikisini de bulanık görmeye başladım ve bu arada parmaklarımın ucundan sanki dumana benzer bir şeylerin yükseldiğini

farkettim.

"Aman Tanrım," dedim ve ne gördüğümü açıkladım.

"İşte oldu! işte oldu!" dedi. "Şimdi bununla bir süre daha oyna."

Önce dört parmağımı birbirine değdirdlm, sonra avuçlarımla ve dirseklerimle aynı işlemi yaptım. Ve her seferinde vücudumun parçalarından enerji huzmelerinin yükseldiğini gördüm. Kollarımı indirip Phil'e baktım.

"Hey, benim enerji alanımı mı görmek istiyorsun?" diye sordu. Ayağa kalkıp birkaç adım geri gidip gökyüzüne arkasını döndü. Bir iki dakika dikkatle baktım fakat arkamdan gelen gürültü dikkatimi dağıttı. Başımı çevirip bakınca Sarah'ı gördüm.

Phil öne çıkıp sevinçle sırıttı. "Beklediğin

bu bayan mıydı?"

Sarah gülümseyerek yaklaştı. "Hey, seni tanıyorum," diye Phil'e seslendi.

Sonra sevgiyle kucaklaştılar. Sonra Sarah bana döndü. "Geç kaldığım için özür dilerim. Her nedense biyolojik saatim çalışmadı. Ama sanırım şimdi nedenini biliyorum. İkinizin konuşmasına fırsat verdi. Ne yapıyorsunuz?"

Phil, "Parmaklarının arasındaki enerji sahalannı görmeyi öğrendi," diye yanıt verdi.

Sarah yüzüme baktı. "Geçen yıl Phil ve ben şimdi bulunduğumuz noktada aynı şeyleri deneyip öğrenmeye çalışıyorduk." dedi. Phil'e dönüp, "Haydi, sırt sırta verelim belki aramızdaki enerji alanını görür."

Önümde sırt sırta durdular. Bana biraz daha yaklaşmalarını önerdim, aramızda on, on iki metre mesafe vardı. Hâlâ lacivert gökyüzünün önünde duruyorlardı. Aralarındaki boşluğun sarı veya pembemsi sarı renkte olduğunu görünce şaşırdım.

Yüzümdeki ifadeyi okuyan Phil, "Gördü," dedi.

Sarah dönüp Phil'i kolundan yakaladı ve ağır ağır benden epeyce uzaklaştılar. Vücutlarının belden yukarısının çevresinde beyazımzı-pembe enerji alanı vardı.

Sarah çok ciddi, "Evet," dedi. "Benim yanıma gelip yere çömeldi. "Şimdi şu etrafındaki manzaraya, güzelliğe bak."

Etrafımdaki cisimlerin şekilleri beni büyüledi. Masif meşe ağaçlarının her birini bütünüyle görebiliyordum. Yani sadece bir

tarafını değil diğer taraflarını da görebiliyordum. Her birinin eşi bulunmaz biçimi ve dallarının şekilleri beni hemen etkiledi. Hepsinin çevresinde dolaşıp baktım. Onları dikkatle incelerken her meşe ağacından bana varlıklannı daha kuvvetli hissettiren sanki bir şeyler sızdı. Sanki onları ömrümde ilk kez görüyordum. Veya sanki güzelliklerini ilk kez takdir ediyordum.

Birdenbire kocaman ağaçların diplerinde yetişen tropik otlar dikkatimi çekti. Yine her bitkinin eşsiz şekline baktım. Ayrıca bitkilerin türlerine göre kümeler halinde birbirlerinden ayn yerlerde yetişmeleri bana küçük toplumlan anımsattı. Örneğin, kocaman muz ağaçlarına benzeyen ağaçların etrafı genellikle papatyaya benzeyen çiçeklerle çevriliydi, çiçeklerin etrafı ise onlardan daha küçük otlarla. Bu küçük çevreye bakınca, yine onların varlıklarının ve şekillerinin eşssiz güzelliği ile sarsıldım.

On beş, yirmi metre uzaktaki bitkiler özellikle dikkatimi çekti. Evde bunlara benzer saksı çiçeklerim vardı. Enli, koyu yeşil yaprakların arasından uzun saplı çiçekler çıkmıştı. Bu bitkinin şeklinden çok canlı ve sağlıklı olduğu anlaşılıyordu.

Sarah, "Evet, bakışlarını ona odakla, ama gözlerini oynatabi-lirsin.*'

Sarah'ın söylediği gibi yaptım. Gözlerimi oynattım. Bir süre,

bitkinin bir bölümüne baktım. Zamanla pembe ışıklar gördüm. Sonra bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Bitkinin etrafında beyaz bir ışık halesi belirmeye başladı.

Şimdi bir şeyler görmeye başladım. Gözümün önünde uzanan bitkilerin üstünde

beyaz bir ışık görüyorum. Şeffaf bir ışık, böylece bitkinin rengi ve şekli bozulmuyor. Gördüklerimin çiçeğin eşsiz güzelliğinin uzantısı olduğunu farkettim. Sanki bitkileri ilk kez görüyor gibiydim. Sonra onların eşsiz varlıklarını gördüm. Ardından bir şey onların fiziksel görünümlerinin saf güzelliğini genişletti ve o zaman enerji alanlarını gördüm.

Sarah, "Bak bakalım bunu görecek misin?" dedi. Önüme geçti ve yüzünü papatyalara döndü. Onun vücudunu çevreleyen beyaz ışık dışarıya doğru fırladı ve papatyaları sardı. Ve bitkilerin ist ündeki enerji alanının çapı genişledi.

"Allah kahretsin!" diye heyecanla bağırınca, iki arkadaş bana bakıp güldüler. Bende kendime gülmeye başladım. Meydana gelen olayın garipliğinin bilincindeydim. Ama gördüğüm ışıklar beni kesinlikle rahatsız

etmemişti. Birkaç dakika önce varlığından kuşku duyduğum olağanüstü olguyu hemen kabul etmiştim. Enerji alanlarını algılamak, benim gerçeküstü duygularımı uyandıracağı yerde, çevremdeki nesneleri eskisinden daha somut ve gerçek görmemi sağlamıştı.

Fakat, aynı zamanda çevremdeki her şey eskisinden daha farklıydı. Ormanın büyülü renklerinin bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçip beni büyülü mistik bir âleme sürüklemesi, belki bu deneyimden edindiğim en büyük bilgiydi. Bitkilerin, yaprakların ve gökyüzünün görüntüsü tamamiyle değişmişti. Varlıklarının çevresindeki hafif pırıltılı ışık, bizim sıradan düşüncelerimizin gerisinde, bir hayat ve belki de bilinç olduğunu gösteriyordu. Bunu gördükten sonra, artık ormanı olduğu gibi kabul etmek olanaksızdı.

Phil'e baktım. "Otur ve enerjini

papatyalara ver karşılaştırma yapmak istiyorum," dedim.

- 70

Phil biraz şaşırmıştı. "Nedenini bilmiyorum, ama yapamam," dedi.

Sarah'a baktım.

"İnsanların bazıları yapar, bazıları yapamaz," dedi. "Henüz bunun nedenini bulamadık. Marjorie öğrencileri üstünde deneme yapacak.Böylece kimin yapıp kimin yapamadığını öğreneceğiz. Bazı psikologlar bunu kişilerin karakterlerine bağlamaya çalışıyor ama şimdiye kadar bunu kanıtlayan çıkmadı."

Ben, "Denemek istiyorum," dedim.

Sarah, "Pekâlâ, haydi dene," dedi.

Yine yüzümü bitkiye dönüp oturdum.

Sarah ve Phil arkamda iki yanda duruyorlardı.

'Tamam, nasıl başlayacağım?"

"Sanki ona enerjini vermek istiyormuşun gibi tüm dikkatini bitkiye yönelt."

Gözlerimi bitkiye diktim ve enerjinin içimde kabardığını düşledim, birkaç dakika sonra başımı çevirip ikisine baktım.

Sarah üzüntüyle, "Çok yazık, sen seçilmiş birkaç kişiden biri değilsin," dedi.

Phil'in şakadan kaşlarını çattığını gördüm.

Aşağıdaki yoldan gelen öfkeli sesler sohbetimizi kesti. Ağaçların arasından yoldan geçen adamların aralarında Öfkeyle konuştuklarını gördük.

Phil, "Bunlar da kim?" diye Sarah'a

sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım yaptıklarımızı onaylamayan insanlardan bazıları."

Çevremizdeki ormana tekrar baktım. Şimdi yine her şey eskisi gibiydi.

"Hey, enerji alanlarını artık göremiyorum!"

Sarah, "Bazı şeyler seni çok çabuk ümitsizliğe sürüklüyor, değil mi?" dedi.

Phil gülümseyip omzuma vurdu. "Artık ne zaman istersen görebilirsin. Bisiklete binmeye benzer. Bütün yapacağın önce güzelliği görmek sonra oradan ileriye uzanmak."

Birdenbire aklıma saate bakmak geldi. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Hafif sabah rüzgârı ağaçların dallarını sallıyordu. Saatim 7:50'yi gösteriyordu.

"Artık dönsem iyi olur," dedim.

Sarah ve Phil'de bana katıldılar. Üçümüz birlikte yürürken, ağaçlıklı tepenin yamacına baktım. "Burası çok güzel bir yer. Ne yazık ki Amerika'-da bu kadar güzel yer çok az," dedim.

Phil, "Bir kez enerji sahalarını başka yerlerden görmeye başlayınca, ormanın ne kadar dinamik olduğunu anlayacaksın. Şu meşelere bak. Peru'da çok az bulunur, ama Viciente'de yetişiyor. Ormanlan, özellikle sert sağlam ağaçları kesip, kazanç sağlamak amacıyla yerlerine çam ağaçları dikilen yerlerde, enerji alanları çok zayıftır. Kentte ise, insanların dışında, bambaşka enerji alanları vardır," dedi.

Yolun kenarındaki bitkilere dikkatle baktım, ama yürürken

dikkatim dağıldı.

"Enerji alanlarını tekrar göreceğime emin misiniz?" diye sordum.

Sarah, "Kesinlikle," diye yanıt verdi. "Bir kez gördükten sonra ikinci deneylerinde başarısızlığa uğrayan hiç kimseyi duymadım. Bir keresinde buraya araştırma yapmaya bir oftalmolog gelmişti, enerji sahalarını duyunca çok heyecanlandı, çünkü çeşitli renk körlükleri dahil, bazı görme bozuklukları üzerinde çalışıyormuş. Onun ifadesine göre bazı kişilerin gözleri yavaş algılarmış. Hastalarına daha önce hiç görmedikleri renkleri nasıl göreceklerini öğretti. Ona göre, enerji alanlarını görme de aynı şeymiş, yani uykuda olan algılamaları uyandırmak. Bunu teorik olarak, herkes yapabilirmiş."

"Keşke böyle bir yerin yakınında yaşasaydım," dedim.

Phil, "Bunu hepimiz isteriz," dedi, sonra Sarah ile bana baktı. "Dr. Hains hâlâ burada mı?"

Sarah, "Evet, burada," dedi.

Phil bana baktı. "İşte o adam bu enerjinin üstünde çok ilginç araştırmalar yapıyor."

"Evet, dün onunla konuştum."

Phll devam etti. "Geçen sefer buraya geldiğim zaman, buradaki ormanlar gibi yüksek enerji alanlarının sadece çevresinde bulunmanın fiziksel etkileri üstünde çalışmalar yapmak istediğini söylemişti. Organların üstünde yaptığı

ölçümlerin aynısını burada uygulamak istiyordu."

Sararı, "Ben, o etkiyi biliyorum," dedi. "Ne zaman bu malikâneye gelsem, kendimi daha İyi hissetmeye başlıyorum. Her şey genişleyip büyüyor. Kendimi daha güçlü hissediyorum. Daha hızlı ve berrak düşünebiliyorum. Ve öğrendiğim ilk bilgilerin fizik çalışmalarımla ne kadar yakın ilgisi var, bilseniz şaşarsınız."

"Ne üstünde çalışıyorsun?" diye sordum.

"Sana fizikte atomlarla yapılan deneylerden ve bu atomların bilim adamlarının yaptıkları her deneyde karşılanna çıktıklarından söz ettiğimi anımsıyor musun?"

"Evet."

"Pekâlâ, ben kendi deneylerimle bu fikri biraz daha genişletmeye çalıştım. Bilim

adamlarının üstünde çalıştıkları subatomik zerreciklerin yarattıkları sorunları çözme amacında değilim. Fakat sana daha önce anlattığım sorunları keşfetmeye çalışıyorum: Fiziksel evrenin bütünlüğü nereye kadar uzanır? Temelinde aynı enerji yattığına göre, bizim beklentilerimize nereye kadar yanıt verebilir? Bizim beklentilerimiz nereye kadar başımıza gelen olayları yaratabilir?"

'Yani, rastlantılardan mı söz ediyorsun?"

"Evet. Hayatındaki olayları düşün. Eski Nevvton felsefesine göre olaylar bir şans eseri meydana gelirler, insan bunlara karşı hazırlıklı olup, iyi kararlar vermelidir. Ne var ki, olaylar bizim tutum ve davranışlarımızın dışında bağımsız meydana gelirler ve her birinin kendine göre küçük bir nedeni vardır.

"Modem fizikte yapılan son buluşlardan sonra, acaba evren bizim düşündüğümüzden

daha mı dinamik, diye sormak hakkımızdır. Belki temel işlevinde evren mekaniktir. Ayrıca ona yansttı-

ğımız düşünsel enerjiye de ince bir yanıt verir. Yani, neden vermesin? Eğer bitkileri daha hızlı yetiştirebiliyorsak, belki bazı olayları da daha hızlandırabiliriz veya yavaşlatabiliriz. Bu bizim nasıl düşündüklerimize bağlıdır."

"Elyazmalarında bunlardan söz ediliyor mu?"

Sarah bana gülümsedi. "Tabii, biz bu fikirleri oradan aldık." Yürürken çantasını karıştırmaya başladı, sonunda içinden bir dosya çıkardı.

"Al işte senin kopyan."

Kısaca bir göz atıp cebime koydum. Köprünün üstünden geçiyorduk. Bir an durakladım, çevremdeki bitkilerin renklerine ve şekillerine baktım. Bakışlarımın yönünü değiştirince, gözlerimin önündeki her şeyin üstünde enerji alanlarını gördüm. Sarah ve Phil'in etrafında geniş yeşilimsi sarı vardı, ama Sarah'm alanında ara sıra pembesi bir ışık yanıp sönüyordu.

Birdenbire ikisi de durup dikkatle yola baktılar. Biraz ilerden bir adam hızlı adımlarla bize doğru geliyordu. Karın adalelerim endişeyle kasıldı, ama görmekte olduğum enerjiyi yitirmemeye kararlıydım. Adam bize yaklaşınca onu tanıdım; bir gün önce bize bahçelerin yolunu soran Peru Üniversitesinden gelen bilim adamlarının uzun boylusuydu. Onun etrafında da kırmızı bir ışık gördüm. Yanımıza gelince Sarah'a döndü ve suçlarcasına, "Sen bilim adamısın değil mi?" diye sordu.

Sarah, "Evet." dedi.

"Peki böyle bir bilime nasıl göz yumuyorsun? 0 bahçelerdeki bakımsızlığı görünce gözlerime inanamadım. Sizler burada hiçbir şeyi kontrol etmiyorsunuz. Bazı bitkilerin aşırı büyümelerinin bir açıklaması olmalı."

"Her şeyi kontrol etmek olanaksız, efendim. Biz genel durumu denetliyoruz."

Sarah'ın sesinden hafifçe öfkelendiğini anladım.

"Fakat canlıları yeni ve görünmeyen bir enerjiyle besleme İddiasını kabul edemem kimya yaslarını çürütüyor, çok saçma. Elinizde kanıt yok."

"Ancak elinizde kanıt olunca mı bir şeyin

varlığını kabul edersinizi"

Şimdi her ikisinin sesi de öfkeyle yükselmişti, gelgelelim ben onlara pek kulak kabartmıyordum. Tüm ilgimi onların dinamik enerji alanlarına yöneltmiştim. Tartışma başlayınca, Phil ve ben birkaç adım geri çekilmiştik. Sarah'la uzun boylu adamın arasındaki mesafe bir metre filandı. Karşılıklı durmuş öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı. Biranda, ikisinin de enerji alanları iyice yoğunlaştı ve sanki içinden bir titreşim geçmiş gibi hareket etti. Tartışma devam ettikçe, ikisinin enerji alanları birbirine karışmaya başladı. Birisi bir şey söyleyince, onun alanında bir hareket oluyor ve sanki elektrik süpürgesi gibi diğerinin alanını emiyordu. Ama sonra diğeri öfkeyle yanıt verince yok olan enerjisi ondan tarafa kayıyordu. Enerji alanları dinamikleri açısından, kazanan rakibinin enerji alanını ele geçiriyordu.

Sarah, "Ayrıca, gözlemlediğimiz olguyu şimdi açıklamaya çalışıyoruz," diye adama öfkeyle söylendi.

Adam küçümseyerek Sarah'a baktı. "Sadece beceriksiz değil aynı zamanda aklınızı da yitirmişsiniz," dedi ve öfkeli adım larla uzaklaştı.

Sarah, "Sen dinazorsun," diye arkasından bağırınca, Phil ile birlikte gülüştük, ama Sarah hâlâ sinirinden titriyordu.

Phil, "Boşver, böyle adamlara aldırma, zaman zaman bu tiplerle karşılaşacaksın," dedi.

"Ama neden anlamak istemiyorlar? Ve neden şimdi?"

Hana yaklaşınca, cipin yanında VVil'i gördüm. Aracın kapıları açıktı, eşyaların çoğu da yüklenmişti. Beni görünce eliyle hemen

yanına çağırdı.

Tamam, ben yola çıkmaya hazırım," dedim.

Tartışma sırasında Sarah'in enerji alanlarını gözler, o da neler olduğunu açıklamaya çabalarken, araya giren on dakikalık sessizliği böylece bozdum. Anlatmak istediğimi doğru dürüst beceremediğim açıkça belü oluyordu, çünkü.ne dedimse boş

bakışlarla karşılaştım ve sonunda herkes sessizce kendi düşüncelerine daldı.

Saran elini uzattı. "Seninle tanıştığıma sevindim."

Phil cipe doğru bakıyordu. "Şu Wil James değil mi?" diye sordu. "Onunla mı yola

çıkıyorsun?"

"Evet, neden sordun?"

"Hiç... merak ettim. Onu buralarda çok gördüm. Malikânenin sahibini tanır, buradaki enerji alanları üstünde araştırma yapılmasına yol açan ilk gruplardan birine mensuptu."

"Gel onunla tanış," dedim.

"Hayır, şimdi gitmem gerek," diye yanıt verdi. "Daha sonra görüşürüz. Buradan uzak kalamayacağını biliyorum."

"Hiç şüphe yok," dedim.

Sarah'ın da gitmesi gerekiyordu. Sözümüzü kesti ve gerektiğinde onun adına hana haber bırakabileceğimi söyledi. Bana verdikleri dersler için onlara teşekkür edip bir iki dakika onları yollarından alıkoydum.

Sarah'ın yüzü ciddileşti. "Enerjiyi görmek -bu yeni fiziksel dünyayı kavrayıp algılayabilmek- bulaşıcı hastalık gibidir. Henüz nedenini anlayamadık, ama bu enerjiyi görenlerle birlikte olanlar, genellikle aynı enerjiyi görmeye başlıyor. Haydi, şimdi git ve bunu başkalarına göster."

Başımı salladım ve sonra koşarak cipin yanına gittim. Wil beni gülümseyerek karşıladı.

'Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordum.

"Hemen hemen," dedi. "Sabah nasıl geçti?"

"İlginçti. Bu konuda anlatacaklarım var."

"Şimdi anlatma," dedi. "Önce yola çıkmalıyız. Durum pek iyi değil."

Ona yaklaştım. "Neler oluyor?" diye

sordum.

"Önemli bir şey değil. Daha sonra açıklarım. Haydi eşyalarını al."

Handan İçeri girdim, odamda bıraktığım birkaç parça eşya-

mı topladım. Wil daha önce bana hana para ödemeyeceğimizi, ev sahibinin konuğu olduğumuzu söylemişti. Onun için odamın anahtarını resepsiyona bıraktım ve dışarı çıkıp, cipin yanına gittim.

Wil ön kaportayı açmış, bir şeyleri kontrol ediyordu. Ben yanına giderken kaportayı kapattı.

"Pekâlâ, haydi yola çıkalım."

Park yerinden çıktık, sonra araba

yolundan ana yola girdik. Aynı anda bizimle birlikte birçok araba handan ayrılıyordu.

"Anlat bakalım neler oldu?" diye Wil'e sordum.

"Bir grup resmi görevli," diye yanıt verdi. "Ve bazı bilim adamlan bu konferans merkeziyle ilgili kişiler hakkında şikâyette bulunmuşlar. Onları yasalara karşı gelmekle suçlamamışlar, ama istenmeyen kişiler adını verdikleri bazı kimselerin, gerçek bilim adamı olmadıklarını ihbar etmişler. Resmi görevliler buradakilerin başlarına bela olup, hanı kapattı rabil iri er."

Boş boş onun yüzüne bakınca, anlatmaya devam etti. "Bu han önceden yer ayırtan gruplara hizmet ediyor. Bu grupların arasında elyazmal arıyla araştırma yapanlar çok az. Diğerleri buraya güzellikleri görmeye geliyorlar. Eğer resmi görevliler baskı yapmaya devam edip

olumsuz hava yaratırlarsa, bu gruplar burada buluşmaya son verirler."

"Ama bana Viciente'nin turist dövizi kazandırdığı için, yerel yetkililerin buradaki çalışmalara karışmadığını söylememiş miydin?"

"Karışmayacaklarını sanıyordum. Biri elyazmalarından tedirgin olmuş. Aranızda o bahçelerde neler olduğunu anlayan kimse var mıydı?"

"Hayır, yoktu sanırım," diye yanıt verdim. "Sadece birtakım adamların neden birdenbire kızdıklarını merak ediyorlardı."

Wil yanıt vermedi. Kapıdan çıktık ve güneydoğu yönüne saptık. Bir mil kadar gittikten sonra doğuya, uzaktaki dağlara doğru uzanan yola girdik.

Bir süre sonra Wil, "Bahçelerin hemen yanından geçiyoruz, "dedi.

İlerde bölümlere ayrılmış tarlaları ve metal binaları gördüm. Tam yanından geçerken, kapı açıldı ve dışarı çıkan insanla göz göze geldim. Kapıdan çıkan Marjorie idi. Yanından geçerken dönüp bana baktı ve gülümsedi. Biran bakışlarımız karşılaştı.

Wil, "O kimdi?" diye sordu.

"Dün tanıştığım bir kadın," diye yanıt verdim.

Başını salladı ve sonra konuyu değiştirdi. "Üçüncü Bilgiye göz atabildin mi?"

"Birisi bana kopyasını verdi."

Wil yanıt vermedi. Anlaşılan yine düşüncelere dalmıştı. Ben de eiyazmasının

kopyasını çıkarıp, kaldığım yerden okumaya devam ettim. Üçüncü Bilgi doğal güzelliklerden ve bu güzellikleri algılayan kişinin bir süre sonra zamanla enerji alanlarını gözlemle-yebileceğinden söz ediyordu. Bu meydana geldikten sonra, fizik evren konusundaki anlayışımız hemen dönüşüme uğrayabilecekti.

Örneğin, hâlâ bu enerjiyle dolu gıdalar yenmeliydi, ba2i yerel bitkilerin diğerlerinden daha fazla enerji yansıttıklarını farket-meliydik, özellikle ormanlar gibi eski doğal çevreler en yüksek enerjiyi yansıtıyorlardı. Tam son sayfayı okurken, birdenbire Wil sordu.

"Bahçelerde yaptığın deneyleri anlat."

Elimden geldiğince, iki günün olaylarını, tanıdığım insanları anlattım. Marjorie ile başımdan geçen olayı anlatınca, bana bakıp güldü.

"Bu insanlara diğer bilgilerden ve bu bilgilerin bahçelerde yaptıklarıyla ne kadar ilgili olduklarını anlattın mı?"

"Hepsini anlatmadım," dedim. "Önce onlara güvenemedim. Sonra bu konuda benden daha bilgili olduklarını anladım."

"Sanırım biraz bilgi verebilirdin. Onlara karşı gerçekten dürüst davranmalıydın."

"Peki ne bilgisi verebilirdim?"

Sevgiyle yüzüme baktı. "Bunu yalnız sen bilebilirsin," dedi.

Şaşırıp kaldım, yanıt veremedim. Başımı çevirip manzarayı seyrettim. Arazi gittikçe yükseliyor ve kayalıklar beliriyordu. İri granit parçaları yola doğru sarkıyordu.

Wil, "Bahçelerin yanından geçerken Marjorie'yi görmene ne dersin?"

"Sadece rastlantı," demek üzereyken sustum ve, "Bilmiyorum, sen ne dersin?" diye sordum.

"Hiçbir şey rastlantı değildir. Bence sizin aranızdaki iş daha bitmedi, birbirinize söyleyecek bir şeyleriniz var."

Bu fikir beni hem meraklandırdı, hem de rahatsız etti. Bütün yaşantım boyunca insanlara fazla yakın olmamakla, çok soru sorup, fikir yürütmemekle ve hiçbir şeye bağlanmamakla suçlanmıştım. Şimdi neden yine aynı duruma düşüyordum?

Ayrıca hislerimin değiştiğini farkettim. Vicienîe'de kendimi maceraya atılmaya hazır ve güçlü hissetmiştim. Şimdi karamsarlıkla kanşık bir endişe hissediyordum.

"Şimdi içimi kararttın," dedim.

Wil yüksek sesJe güldü ve yanıt verdi. "İçini karartan ben değilim. Viciente malikânesinden ayrılmanın etkisi. Oranm enerjisi seni uçurtma gibi uçuruyor. O bilim adamları neden yıllarca önce oraya takılmaya başladılar sanıyorsun? Orayı neden sevdiklerine dair bir ipucu ellerinde yok." Dönüp gözlerimin içine baktı. "Ama bizim var, değil mi?"

Dikkatini yola verdi, sonra yine bana baktf. "Öyle bir yeri terkederken enerjini bosaltmalısın."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım, güvence vermek istercesine bana gülümsedi. Bir süre konuşmadık. Sonra, "Bahçelerde neler olduğunu bana anlat," dedi.

Başımdan geçenleri anlatmaya devam ettim. Enerji alanlarını gerçekten gördüğümü söyleyince, hayretle yüzüme baktı, ama bir şey söylemedi.

"Sen de o alanları gördün mü?" diye sordum.

Yan gözle bana baktı. "Evet, devam et."

Sarah ile Perulu bilim adamının tartışmaları sırasında enerji alanlarında meydana gelen dinamiği anlattım.

"Sarah Be Phil buna ne dedilerT

"Hiçbir şey. Galiba ne demek İstediğimi anlamadılar."

Wil, "Sanmıyorum," dedi. "Üçüncü Bilgi onlan büyüledi ve henüz daha ileriye gldemediier. Dördüncü Bilgi insanların enerji ile nasıl boy ölçüştüklerinden söz eder."

"Enerji ile boy ölçüşmek mi?"

Gülümsemeden başıyla elimdeki tercümeleri işaret etti.

Kaldığım yerden tekrar okumaya devam ettim. Dördüncü Bilgi, zamanla insanlann evrenin dinamik bir enerjiden oluştuğunu anlayacaklannı ve bu enerjinin hem bizleri besleyeceğini, hem de beklentilerimize yanıt vereceğini açıklıyordu. Ne var ki, şimdilik bu büyük enerji kaynağı ile bağlantımız kopuk olduğu için kendimizi zayıf, güçsüz ve yoksun hissediyoruz.

Biz insanlar, bu eksiklik yüzünden, bireysel enerjimizi artırabilmek için bildiğimiz tek çareye başvurmuş; pslkolojikman başkalarının enerjisini çalmanın yoilarmı aramışızdır. İşte bütün dünyadaki insanların uyuşmazlıklarının altında yatan bilinçdışı rekabet de budur.

- 80 -

GÜÇLERİN SAVAŞI

Cip bozuk yokta çukura düşünce uyandım. Saatime baktığımda öğleden sonra 3:00'ü gösteriyordu. Gerinip uyku sersemliğini üstümden atmak isterken, belimin ortasına bıçak gibi bir sancı saplandı.

Yorucu bir yolculuktu. Viciente'den

ayrıldıktan sonra bütün gün sağa sda, değişik yönlere saparak yol aldık. WİI sanki bir şey arıyor ve aradığını bulamıyordu. Geceyi küçük bir handa, rahatsız yataklarda geçirmiştik ve çok az uyumuştuk. Şimdi ikinci günde yorucu bir yolculuktan sonra, yakınmaya hazırdım.

Yan gözle VVİl'e baktım. Tüm gözlerini yola dikmiş, çok dikkatli ve tedirgindi. Onun dikkatini dağıtmamaya karar verdim. Birkaç saat önce cipi durdurup konuşmamız gerek dediği zamanki gibi yüzü yine asıktı.

"Bilgilerin birer birer sırayla öğrenilmesi gerektiğini sana söylediğimi anımsıyorsun, değil mi?" diye sormuştu.

"Evet."

"Bütün bilgileri öğreneceğine inanıyor musun?"

Şakayla, "Şey. şimdiye kadar öğrendim," dedim.

Wil ciddiyetle yüzüme baktı. "Üçüncü Bilgiyi bulmak kolaydı. Bütün yapacağın iş Viciente'ye gitmekten ibaret. Fakat şimdiden sonra, diğer bilgilerle karşılaşmak pek kolay olmayacak."

Bir süre sustu sonra, "Sanırım güneyde Ouilabamba yakınlarında Çula adındaki küçük köye gitmeliyiz. Orada görmen gereken bir bakir orman daha var. Ama çok dikkatli olmalısın. Bunun

hayati önemi var. Rastlantılar düzenli meydana gelir ama, bunlan farketmen gerekir. Anladın mı?"

Sanırım anladığımı ve önerilerini aklımda tutacağımı söyledim. Bundan sonra konuşma kesildi ve derin bir uykuya dalmışım. Şimdi belimin ağrısından uyuduğuma pişman oldum. Tekrar gerindim. Wii bana baktı.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Yine Ant'lardayız?" dedi.

Tepeler uzaklarda yüksek yamaçlara ve vadilere dönüşüyordu. Burada bitkiler daha

kalın ve rüzgârda savrulan ağaçların daha bodur oldukları dikkatimi çekti. Derin nefes alınca havanın daha hafif ve serin olduğunu farkettim.

Çantadan kahverengi pamuklu bir rüzgârlık çıkaran Wil, "Şunu giysen iyi olur. Hava öğleden sonra dağlarda soğuktur," dedi.

İlerde yol kıvrılınca, dar geçitler gördük. Diğer tarafta, beyaz boyalı bir dükkânla benzin istasyonunun önünde, kaportası açık bir araç duruyordu. Biz oradan geçerken, sarı saçlı bir adam dükkândan çıktı ve bir an bize baktı. Gözlükleri kalın çerçeveli, yuvarlak yüzlü bir adamdı.

Adama dikkatli bakınca, gözlerimin önünde beş yıl önceki anılarım canlandı.

Wil'e döndüm. "O olmadığını biliyorum, ama şu adam birlikte çalıştığım arkadaşıma benziyor. Onu beş yıldır görmüyorum," dedim.

Wil'in gözlerini kısıp dikkatle yüzüme baktığını farkettim.

"Sana olayları dikkatle izlemeni söylemiştim. Haydi dönüp bakalım. O adamın yardıma gereksinimi var mı? Herhalde yabancı olmalı," dedi.

Yolun kenarında geniş bir yer bulup cipi manevra yaptırarak geri döndürdük. Dükkânın önüne geldiğimiz zaman, adamın arabasının motoruna bir şeyler yaptığını gördük. Wil benzin istasyonunun önüne çekti ve pencereden dışarı sarktı.

"Başın dertte galiba," diye seslendi.

Adam tıpkı arkadaşımın yaptığı gibi gözlüklerini burnunun üstüne itti.

"Evet, su pompam bozuldu," diye yanıt verdi. Kırk yaşlarında görünen adam biraz iriceydi. İngilizceyi Fransız aksanı ile konuşuyordu.

Wil hemen cipten indi ve ikimizi tanıttı. Adam elini uzatıp elimi sıktı ve davranışı da bana yabancı gelmedi. Adının Chris Reneau olduğunu söyledi.

"Fransız gibi konuşuyorsunuz," dedim.

"Evet. Fransızım. Brezilya da psikoloji öğretmenliği yapıyorum. Peru'da arkeolojik kazılarda bulunan elyazmaları hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum."

Bir an tereddüt ettim, ona güvenebilir miydim bilmiyordum.

Sonunda, "Biz de aynı sebepten buradayız," dedim.

Bana büyük bir ilgiyle baktı. "Bu konu hakkında bana ne söyleyebilirsiniz? Kopyaları gördünüz mü?" diye sordu.

Yanıt vermeden önce Wil dükkândan dışarı çıktı ve tel kapı arkasından gürültüyle kapandı. Bana," Şansımız yaver gitti," dedi. "Dükkan sahibinin kamp yapabileceğimiz bir yeri varmış, ayrıca bize sıcak yemek verecek. Bari geceyi burada geçirelim." Sonra dönüp beklentiyle Reneau'nun yüzüne baktı. Tabii sen de bizle kalmak istersen."

Chris, 'Tabii, arkadaş bulduğuma sevindim. Zaten yeni pompa ancak yarın sabah buraya ulaşacak," dedi.

Wil ile Reneau arabaların motorlarının dayanıklılığı hakkında konuşurlarken, sırtımı cipe dayadım, güneşin sıcaklığını hissetmeye başlayınca, tatlı anılara dalıp Reneau'nun bana

anımsattığı eski arkadaşımı düşündüm. Arkadaşım uyanık ve meraklı birisiydi, Reneau'nun da meraklı olduğu anlaşılıyordu. Ve kitap kurdu gibi devamlı okurdu. Nerdeyse en çok sevdiği teorileri anımsayacaktım, ama zaman anılarımı engelledi.

Wil sırtıma vurup, "Haydi, eşyalarımızı kamp yerine taşıyalım," dedi.

Dalgınlıkla, Tamam," dedim.

Arka kapıyı açarak içerden çadırı, uyku tulumlarını çıkarıp bana verdi, sonra içinde çarşaf filan olan bez çantayı aldı. Reneau'da kendi arabasını kilitliyordu.

Hep birlikte dükkânın önünden geçip arka taraftaki merdivenlerden aşağıya indik. Tepe sol tarafa doğru dik bin meyRie aşağıya

doğru iniyordu. Otuz, kırk metre İlerde akan suyun sesini duyduk ve daha ilerde kayaların üstünden aşağıya dökülen dereyi gördük. Burada hava daha serindi ve burnuma kekik kokusu geliyordu.

Tam önümüzde, arazinin aşağıda düzleştiği yerde dere küçük bir göl oluşturmuştu. Birisi kamp alanını temizlemiş ve ateş yakıiabilecek bir ocak yapmıştı. Odunlar da ağacın yanına dizilmişti.

Wil, 'Burası çok iyi," dedi ve dört kişilik büyük çadırını kurmaya başladı. Reneau daha küçük boydaki çadırını bizimkinin yanına kurdu.

Reneau, "WİI ile sen araştırmacı mısınız?" diye sordu. Wil yanımızda yoktu, çadırı kurduktan sonra akşam yemeğini sormaya gitmişti.

"VVIlson rehber. Ben de şimdilik pek fazla bir şey yapmıyorum, " diye yanıt verdim.

Reneau şaşkınlıkta yüzüme baktı.

Gülümsedim. "Elyazmalarını görebildiniz mi?"

"Birinci ve ikinci Bilgileri gördüm," dedi ve yanıma yaklaştı. "İnan bana yazmalardaki kehanetler aynen meydana geliyor. Dünya görüşümüzü değiştiriyoruz. Ben bunu psikolojide farkedi-yorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Benim saham anlaşmazlıklar... İnsanların neden birbirlerine şiddet içinde davrandıklarını incelerim. Şiddetin insanların birbirlerini kontrol altına alıp birbirlerine egemen olma dürtüsünden kaynaklandığını biliyoruz. Fakat son zamanlara

kadar bu konuyu biz içerden, bireyin bilinci açısından inceledik. Bireyin içinde neler oluyor ki, bir başkasını kontrol altına almak istiyor sorusunu sorduk. Ve şunu bulduk: Bir insan diğeri ile konuşurken -ki bu dünyada her gün milyarlarca kez oluyor-iki şeyden biri meydana geliyor. Birey bu konuşmanın sonunda ya kendini çok güçlü hisseder veya çok zayıf. Tabii bu aralarındaki çekişmeye bağlıdır."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Acele edip söylev vermeye başladığından utandı. Ona devam etmesini söyledim.

"Bunun birinci nedeni," diye söze başladı. "Biz insanlar her zaman yönlendirici bir tutum takınırız. Karşımızdakinin durumu veya esas konu ne olursa olsun, sohbetten galip çıkabilmek için kendimizi söylenmesi gerekenlere hazırlarız. Her birimiz tartışmadan

üstün çıkabilmek için diğerimizi kontrol altında tutabilmenin yollarını ararız. Eğer başarırsak ve bizim görüşlerimiz galip gelirse psikolojik övünç duyarız.

"Diğer bir deyişle, biz insanlann ustalığımızı sergileyerek birbirimizi kontrol altına almak istememizin sebebi yalnızca dış dünyadaki somut amaçlan ortaya çıkarmak değildir. Psikolojik güce duyduğumuz gereksinimdir. İşte bugün hem bireysel, hem de uluslararası seviyede birçok mantıkdışı anlaşmazlıklara düşmemizin nedeni budur.

Ve. bu durumun toplumun bilincine işlemekte olduğu konusunda diğer arkadaşlarımla fikir birliğine vardık. Biz insanlar birbirimizi ne kadar yönlendirdiğimizin farkındayız ve sürekli yönlendirmemizi tekrar değerlendiriyoruz. Şimdi birbirimizi etkilemenin başka yollarını arıyoruz. Sanınm bu yeniden

değerlendirme, yazmalarda sözü edilen yeni dünya görüşünün bir parçası olacak."

Wil yanımıza gelip, 'Yemek hazır," dedi ve sohbetimiz kesildi.

Hızlı adımlarla yürüyüp, alt katta ailenin yaşadığı eve girdik. Yemek odasında masanın üstünde sıcak yahni, sebzeler ve salata vardı.

Dükkân sahibi İngilizce, "Oturun, oturun," dedi ve sandalyeleri çekti. Onun arkasında kansı olduğu anlaşılan orta yaşlı bir kadın ile on beş yaşlarında genç bir kız duruyordu.

Yerine otururken, VVil'in kolu kazayla çarptı ve çatal yere düştü. Adam kaşlarını çatıp kadına baktı, bunun üzerine kadın da temiz çatal getirmek için yerinden kımıldamayan kızı sert dille azarlayarak bir şeyler söyledi. Kız hızla dışarı çıktı ve elinde çatalla dönüp, çekinerek

VVil'in yanma koydu. Kızın sırtı kamburlaş-mış, elleri de titriyordu. Karşımda oturan Reneau İle göz göze geldik.

- 85 -

Yemeklerden birini benim elime veren adam, "Afiyet olsun," dedi. Yemek süresinde Wil ve Reneau akademik hayattan söz ettiler. Ev sahibi adam dışarı çıkmıştı, ama kadın kapının iç tarafında bekliyordu.

Kadınla kızı ayrı ayrı börek servisi yaparlarken, kızın dirseği bardağa çarptı ve bardak devrildi, sular üstüme dökülmüştü. Orta yaşlı kadın öfkeyle kızın üstüne atıldı ve İspanyolca bir şeyler bağırarak kızı kenara itekledi.

Kadın dökülen suyu silerken, "Çok özür dilerim. Beceriksiz kız," diye söylendi.

Genç kız, öfkeyle elindeki börek tabağını masanın üstüne fırlattı. Tabak kırıldı, börekler masanın üstüne saçıldı. Tam o sırada evsahibi odadan içeriye girdi.

Yaşlı adam avaz avaz bağırmaya başlayınca kfz dışarı kaçtı.

Adam koşarak yanımıza geldi. "Özür dilerim."

"Sorun değil, kıza fazla yüklenmeyin," dedim.

Wil ayağa kalktı, hesabı ödedi ve hızla dışarıya çıktık. Reneau hiç konuşmuyordu. Fakat kapıdan çıkıp merdivenlerden inerkervRonuşmaya başladı.

Bana bakıp, "Kızı gördün mü?" diye sordu. "Psikolojik şiddetin klasik örneği. İşte bu insanların birbirlerini kontrol altına almak

istemelerinin aşırı bir durumu. Yaşlı adam ve kadın, kıza tamamen hükmediyorlar. Kızın ne kadar sinirli ve kambur olduğunu gördün mü?"

"Evet, ama kızın artık dayanacak gücü kalmamış," dedim.

"Kesinlikle! Anası babası onu ezmeye devam edecekler. Kız ise çaresiz buna ancak şiddetle karşı koymaya çabalıyor. Kontrol edebilmeyi ancak biraz olsun bu şekilde sağlayabiliyor. Ne yazık ki, büyüdüğü zaman çocukluk yaşlarındaki travmanın etkisiyle, diğerlerini ancak ezerek kontrol altında tutup hükmedebileceğin! düşünecek ve öyle davranacaktır. Bu karakteristik davranış içine derin kök salacak ve ilerde tıpkı annesi ve babası gibi insanlara hükmetmeye çalışacak. Özellikle çocukları ve zayıf insanlan ezecektir."

"Aslında, daha önce aynı travma, annesiyle babasını da etkilemiştir. Annelerinin

babalarının onlara hükmetmeye alıştıkları

gibi şimdi onlar da kızlarına hükmetmeye çalışıyorlar. İşte bu nedenle psikolojik şiddet bir nesilden diğerine geçiyor."

Reneau birdenbire sustu. "Kamyondan uyku tulumumu almam gerek, biraz sonra gelirim."

Başımı salladım ve Wil ile birlikte kamp yerine doğru yürüdük.

Wil, "Reneau ile epeyce konuştunuz," dedi.

"Evet, konuştuk."

Gülümsedi. "Aslında Reneau konuştu. Sen dinledin ve sorulara yanıt verdin, ama hiç

fikir yürütmedin."

Kendimi savunurcasına, "Anlattıklarını çok ilginç buldum," dedim.

VVil sesimin tonuna aldırmadı. "Aile üyelerinin arasında enerjinin nasıl hareket ettiğini gördün mü? Kadın ve adam çocuğun enerjisini emip onu tüketiyorlar."

"Enerji akımına dikkat etmeyi unuttum."

"Pekâlâ, sana göre Reneau enerji alanlarını görmek istemez mi? Onunla böyle karşılaşmamıza ne diyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Sence bunun bir anlamı yok mu? Yoldan geçerken sen eski tanıdığına benzeyen birisini görüyorsun ve adamla tanışınca bize elyazmalarını aradığını söylüyor. Bu rastlantının

ötesinde bir şey değil mi?"

"Evet."

"Belki onunla karşılaşmanın bir sebebi var. Belki ondan alacağın bilgi buradaki yolculuğunu uzatacak. Ayrıca senin de ona biraz bilgi vermen gerekmez mi?"

"Evet, sanınm. Ona ne söylemeliyim?"

VVil yine bana sevgiyle gülümsedi.
"Gerçeği."

Yanıt vermeye fırsat bulamadım. Reneau yanımıza geldi. "Daha sonra gerekeceğini düşünerek fener getirdim."

İlk kez alacakaranlığın indiğini farkedip batıya baktım. Güneş batmıştı ama gökyüzü hâlâ turuncuya boyalıydı. O yöndeki bulutların bir kısmı koyu kırmızıya çalıyordu. Bir an

yerdeki bitkilerin üstünde beyazımsı bir ışık alanı gördüğümü sandım, ama görüntü bir anda yok oldu.

- 87 -

"Güneşin batışı çok güzel," dedim ve sonra VVH'in çadırdan içeri girdiğini gördüm. Reneau'da uyku tulumunu torbasından çıkarıyordu.

Reneau yüzüme bakmadan dalgınlıkla, "Evet," dedi.

Onun yanına gittim.

Başını kaldırıp baktı. "Pek iyi anlamadım; siz hangi bilgileri görmüştünüz?"

"İlk ikisini bana anlattılar," diye yanıt verdim. "Ama son iki günü Satlpo yakınlanndaki, Viciente Hanında geçirdik.

Orada bulunduğumuz sırada, araştırma yapanlardan birisi bana Üçüncü Bilginin kopyasını verdi.Çok ilginç."

Reneau'nun gözleri parladı. "Kopya yanında mı?"

"Evet. Göz atmak ister misin?"

Yakaladığı fırsata sevindi. Kopyaları alıp çadırına girdi. Eski gazete parçalan ve kibrit bulup tutuşturdum. Ateş alev alev yanmaya başlayınca, Wil çadırdan dışarıya çıktı.

"Reneau nerede?"

"Saran"in bana verdiği tercümeleri okuyor."

Wil ateşin yanına birisinin yerleştirdiği düz tahtanın üstüne oturdu. Ben de yanına gittim. Karanlık iyice çökmüştü. Arkamızdaki

benzin istasyonundan yansıyan loş ışıkta sol tarafımızdaki ağaçların şekilleri belli oluyordu. Reneau'nun çadırından da dışarıya solgun bir ışık sızıyordu. Bugüne dek duymadığım seslerle, orman canlanıyordu.

Yanm saat sonra, Reneau elinde feneriyle çadırından çıktı. Geldi sol yanıma oturdu. WH esnedi.

Reneau, "Bilgiler büyüleyici. Orada gerçekten enerji alanlarını görenler var mı?"

Ona kısaca deneyimlerimi anlattım.

Bir süre sessizce düşündü. "Orada gerçekten enerjiyle deneyler yapıyorlar mı? Enerjilerini bitkilere yansıtıp onların gelişmelerini etkiliyorlar mı?"

"Sadece büyümelerini değil aynı zamanda besin değerlerini de etkiliyorlar."

Sanki kendi kendine konuşur gibi, "Ama bilginin özü daha

geniş. Üçüncü Bilgi evrenin tümüyle enerjiden oluştuğunu ve kendi enerjimizle sadece bitkileri değil, başka şeyleri de etkileyip kontrolümüz altına alabileceğimizi yazıyor," dedi ve bir an sustu. "Diğer insanları enerjimizle acaba nasıl etkiliyoruz?"

VVil bana bakıp, gülümsedi.

"Sana gördüklerimi anlatayım." dedim. "İki kişi arasındaki tartışmaya tanık oldum ve enerjileri gerçekten çok garip şeyler yapıyordu."

Reneau yine gözlüklerini geriye itti.
"Lütfen, bana anlat."

VVil bu anda ayağa kalktı. "Yorucu bir

gündü, ben yatıyorum," dedi.

ikimiz de ona iyi geceler diledik ve VVil çadıra girdi. Daha sonra, Sarah ile diğer bilim adamının birbirlerine söylediklerini, elimden geldiğince enerji alanlarının hareketini vurgulayarak anlatmaya çalıştım.

Reneau, "Dur bir dakika, onların enerjilerinin birbirini çekiştirdiğini mi gördün? Onlar tartışırken enerjileri birbirlerini altetmeye mi çalışıyordu?" diye sordu.

"Evet."

Birkaç dakika düşündü. "Bunu iyice analiz etmeliyiz. Karşımızda iki kişi kimin fikri doğru diye tartışıyorlar, her biri diğerini altetmek istiyor, hatta birbirlerini yenmek için çirkin sözler bile söylüyorlar."

Birdenbire başını havaya kaldırdı. "Evet,

şimdi anladım!" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer sistemli şekilde incelersek, bu enerjinin hareketiyle, insanların birbirlerini altetmek için tartışmalarından, birbirlerine zarar vermeye çalışmalarından neler elde ettiklerini anlarız. Bir insanı kontrolümüzün altına aldığımız zaman onun enerjisine sahip oluyoruz. Bir başkasının enerjisi ile kendimizi yönlendiriyoruz. Evet, bu enerji alanlarını nasıl görebileceğimi öğrenmem gerek. Bu Viclente Hanı nerede? Oraya nasıl gidebilirim?"

Ona genel bir bilgi verdim ama nasıl gidebileceğini VVil'in tarif edebileceğini söyledim.

"Evet, yann adresi alıp giderim. Şimdi

yatıyorum. Yarın sabah erkenden yola çıkmak İstiyorum," dedi.

İyi geceler diledi ve çadırının içine girip gözden kayboldu. Gecenin sesleri ve ateşin çıtırtılarıyla ben tek başıma kaldım.

Uyandığım zaman, Wil çadırda yoktu. Yulaf ezmesinin kokusu burnuma geldi. Uyku tulumundan çıktım ve çadırın kapısını aralayıp dışarı baktım. Wil elindeki tavayı ateşin üstüne tutmuş yulaf ezmesini pişiriyordu. Reneau meydanlarda yoktu. Çadırını da toplamıştı.

Dışarı çıktım ve ateşin yanına gittim. "Reneau nerede?" diye sordum.

"Eşyalarını topladı bile. Kamyonunu onarmaya çabalıyor. Yedek parça gelir gelmez yola çıkacak."

Wil yulaf ezmesi dolu tabağı elime

tutuşturdu ve yan yana tahtanın üstüne oturduk.

Wil, "Dün gece ikiniz konuşmaya dalıp geç mi yattınız?" diye sordu.

"Pek geç değildi, ona bildiklerimi anlattım."

Tam o sırada ayak seslerini duyduk. Reneau hızlı adımlarla bize doğru geliyordu.

"Yola çıkmaya hazırım, size veda etmeye geldim," dedi.

Bir süre sohbet ettikten sonra, Reneau tekrar merdivenlerden yukarı çıkıp gitti. Benzincinin banyosunda Wil'le ben sırayla duş alıp traş olduk, sonra eşyalarımızı topladık, cipe benzin doldurduk ve kuzeye doğru yola çıktık.

"Çula buradan ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Eğer şansımız yaver giderse akşamdan önce orada oluruz," dedi, sonra ilave etti. "Haydi Renau'dan neler öğrendiğini anlat."

Dikkatle onun yüzüne baktım. Sanki benden belirli bir yanıt bekler gibiydi. "Bilmiyorum," dedim.

"Reneau sana hangi düşüncelerini açıkladı?"

"Biz insanların, bilincinde olmadığımız halde diğerlerini kontrol altına alıp hükmetme eğiliminde olduğumuzu söyledi. İnsanların arasında varolan enerjiyi ele geçirmek istediğimizi açıkladı.

Bu enerjinin her nasılsa kendimizi daha iyi ve canlı hissetmemizi sağladığını anlattı."

Wil dikkatle önündeki yola bakıyordu. Sanki birdenbire aklına başka bir şey gelmiş gibi irkildi.

Ben, "Neden sordun?" diye sordum. 'Yoksa bu Dördüncü Bilgi mi?"

Yüzüme baktı. "Pek değil. İki insanın arasında akan enerjiyi gördün. Bu olay meydana gelirken insanların neler hissettiklerini bildiğini sanmıyorum."

Sabırsızca, "Öyleyse neler hissediliyor anlat!" dedim. "Beni fazla konuşmamakla suçluyorsunl Senin ağzından laf kerpetenle çekiliyor! Günlerdir senin elyazmalarından edindiğin deneyimleri öğrenmeye çalışıyordum. Sense hep beni atlatıyorsun."

Wil kahkahalarla güldü ve sonra bana baktı. "Anlaşma yapmıştık, unuttun mu? Ben bazı sebeplerden dolayı fazla konuşmamak

zorundayım. Bilgilerden biri bize bireyin geçmiş yaşantısını nasıl açıklayacağını öğretir. Bu kendi kimliğini açıkça tanıyıp, bu gezegende ne yaptığını anlamasıyla gelişir. Benim geçmişimi tartışmadan önce bu bilgiye ulaşmamızı istiyorum, anlaştık mı?"

Gülümsedim. "Evet, sanırım."

Bütün sabah sessizlik içinde yol aldık. Güneşli bir gündü. Gökyüzü masmaviydi. Yol dağlara doğru yükseldikçe, arada sırada yolumuzun üstüne çıkan koyu bulutların arasından geçiyorduk. Öğleye doğru, cipi kenara çektik ve karşımızdaki dağların ve doğudaki vadilerin görkemli manzarasını seyrettik.

Wil, "Karnın aç mı?" diye sordu.

Başımı sallayınca, arka koltuktaki çantanın içinden özenle sarılmış iki tane sandviç çıkardı. Birini bana verdikten sonra, "Manzarayı

nasıl buldun?" diye sordu.

"Çok güzel."

Bana gülümsedi ve sanki enerji alanımı gözlüyormuş gibi yüzüme baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sadece bakıyorum. Dağların dorukları özel yerlerdir. Orada oturanlar enerji ile dolar. Ve üstünde oturduğun dağla aranızda ilginç bir birleşim olur."

VVil'e büyükbabamın vadisinden söz ettim. O vadinin tepesinden gölü seyrederken vücudumda büyük bir enerji ve canlılık duyduğumu, aynı gün de Chariene'nin geldiğini anlattım.

"Belki oralarda büyümek, şimdi seni

buralarda bazı şeylere hazırlamıştır."

Dağların sağladığı enerji hakkında ona daha başka sorular sormak isterken, "Şayet dağlar bakir ormanlarla kaplıysa, enerji daha güçlü yayılır," dedi.

"Gideceğimiz bakir orman dağlarda mı?'* diye sordum.

"Bak işte karşında," dedi.

Doğu yönünü işaret ediyordu. Millerce mesafede, birbirinden oldukça uzakta iki dağ silsilesi gördüm, sonra bir yerde V şeklinde birbirlerine yaklaşıyorlardı. İki dağın arasındaki boşlukta küçük bir kasaba vardı. V'nin sivri ucunda birleşen dağların iki ucu sivri kayalıklar halinde gökyüzüne uzanıyordu. Karşıdaki zirve bizim bulunduğumuz dağdan daha yüksekti ve topraktan fışkıran bitkiler yeşil bir deniz gibi çevresini sarmıştı.

"Karşıdaki yeşil alan mı?" diye sordum.

Wil, "Evet, Viciente gibidir, ama daha güçlü ve özeldir." . "Özelliği nedir?"

"Diğer bilgiler sağladığı yararlardan söz ederler."

"Nasıl?"

Wil cipi hareket ettirdi ve yola çıktı. "Bahse girerim pek yakında öğreneceksin," dedi.

Bir saat hiç konuşmadan ilerledik. Sonra ben uykuya daldım. Bir süre sonra Wil kolumdan sarsarak beni uyandırdı.

"Haydi uyan, Çula'ya geliyoruz."

Koltuğuma yaslanıp omuzlarımı dikleştirdim. Önümüzdeki vadide iki yolun birleştiği yerde, küçük bir kent vardı. Kentin iki

yanında ise uzaktan gördüğümüz sıradağlar yükseliyordu. Dağları kaplayan ağaçlar da Viciente'deki kadar güzel ve göz kamaştırıcı yeşillikteydi.

Wll, "Kente girmeden sana bir şey söylemek istiyorum," dedi. "Ormandaki enerjiye rağmen bu kent Peru'nun diğer kentle-

rine nazaran daha az gelişmiştir. Elyazmaları hakkında bilgi toplayacaklarına inanan herkes buraya üşüşmüştür. Son kez buraya geldiğim zaman, kent enerjiden ve bilgilerin içeriğinden anlamayan açgözlü tiplerle doluydu. Dokuzuncu Bilgiyi bulup sadece ün ve para kazanmayı düşünüyorlardı."

Kente baktım, dört beş sokak ve bir iki caddeden ibaretti. Büyük binalar kentin

ortasından geçen iki yolun yanına sıralanmıştı. Çıkmaz sokaklara benzeyen daracık yolların iki yanına da küçücük evler dizilmişti. İki yolun kesiştiği noktadaysa belki yarım düzine kadar kamyon ve araç dağ yollarına düşmeyi bekliyordu.

"Neden bu insanların hepsi burada toplanryor?" diye sordum.

Wil gülümsedi. "Çünkü dağ yollarına düşmeden önce en son benzin ve diğer gerekli malzemeleri alabilecekleri son durak," dedi.

Cibi hareket ettirdi ve ağır ağır kente doğru sürdü. Sonra büyük binalardan birisinin önünde durdu. İspanyolca levhaları okuyamıyordum, ama vitrinlerdeki mallardan bakkal ve hırdavatçı dükkânları oldukları anlaşılıyordu.

Wil, "Sen biraz bekle, birkaç şey

alacağım," dedi.

Başımı salladım. Wil dükkanın içine girip gözden kayboldu. Etrafıma bakınırken, karşı kaldırıma bir kamyon yanaştı ve içinden birkaç kişi indi. Aralarında asker üniformalı, koyu renk saçlı bir kadın vardı. Onu görünce şaşırdım, bu kadın Marjorie'ydi. O ve yanında yirmi yaşlarındaki genç erkek yolun karşı tarafına geçip benim önümden yürüdüler.

Cipin kapısını açıp dışarı çıktım ve, "Marjorie," diye seslendim.

Durup arkasına baktı ve beni görünce gülümsedi. "Merhaba," dedi. Bana doğru yürümeye başlayınca, delikanlı onu kolundan yakaladı.

Bana duyurmamaya çalışarak, "Robert hiç kimseyle konuşmamamızı tembih etti," diye alçak sesle fısıldamaya çalıştı.

Marjorie, "Sakıncası yok, ben onu tanıyorum, haydi sen içeri gir," dedi.

Delikanlı bana kuşkuyla baktı, sonra geri çekilip dükkândan içeri girdi. Marjorie ile baş başa kalınca, ezile büzüle bahçelerde aramızda geçen olayı açıklamaya çalıştım. Gülerek, Sarah'in ona her şeyi anlattığını söyledi. Başka bir şey söylemek üzereyken, Wil eli kolu dolu dükkândan dışarı çıktı.

Onları tanıştırdım ve Wil aldığı malzemeleri cipe yerleştirirken biz ayaküstü birkaç dakika daha konuştuk.

Wil, "Bir fikrim var," dedi "Haydi yolun karşı tarafındaki şu yerde bir şeyler yiyelim."

Küçük kafe benzeri yere baktım. "Bence iyi fikir," dedim.

Marjorie, "Bilmiyorum, benim gitmem gerek, kamyon geri dönecek," dedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Batıya birkaç mil uzağa. Elyazmalan üstünde çalışmalar yapan bir grubu ziyarete geldim,"

Wil, "Akşam yemeğinden sonra, biz seni götürürüz," dedi.

"Pekâlâ, o zaman kabul."

Wil bana baktı. "Benim alacağım birkaç parça malzeme var. Siz ikiniz önden gidin, bana da bir şeyler ısmarlayın. Bir İki dakika sonra gelirim."

Kabul ettik, Marjorie ile ben kaldırımda durup yoldan kamyonların geçmesini bekledik. Wil yolun aşağısına güneye doğru yürümeye

başladı. Marjorie ile birlikte gelen delikanlı dükkândan çıkıp birdenbire karşımıza dikildi ve tartışmaya başladı.

Marjorie'yi kolundan tutup, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bu benim arkadaşım. Birlikte yemek yiyeceğiz ve o sonra beni çiftliğe getirecek."

"Bak, burada herkese güven olmaz. Biliyorsun Robert böyle şeyleri onaylamaz."

"Sakıncası yok."

"Derhal, benimle birlikte gelmeni istiyorum."

Delikanlının Marjorle'nin kolunu tutan elini yakalayıp çektim. "Sana ne dediğini duydun," dedim. Geri çekilip korkuyla yüzüme baktı. Sonra arkasını dönüp dükkândan içeri

girdi.

"Haydi gidelim," dedim.

Yolun karşı tarafına geçtik ve küçük kafeden içeri girdik. Yağ ve is kokulu sekjz masalı küçük bir salondu. Sol tarafta boş bir masa gördüm. O tarafa doğru yürürken, birkaç kişi başlarını kaldırıp bir an bize baktılar, sonra yine kendi işleriyle meşgul olmaya başladılar.

Garson kız İspanyolcadan başka dil bilmiyordu, ama Marjo-rie bu dili iyi biliyordu. İkimiz için de yemek ısmarladı. Sonra, bana sıcacık bir bakış attı.

Ona sırıttım. "O yanındaki delikanlı kimdi?"

"Adı Kenny. Nesi var bilmiyorum.

Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Gözlerimin içine bakarak konuşuyordu. Bana söylediği sözler çok hoşuma gitti. "O grupla senin ne ilgin var?" diye sordum.

"Robert Jensen arkeologtur. Elyazmalarını incelemek ve Dokuzuncu Bilgiyi aramak için bir grup kurmuş. Birkaç hafta önce Viciente'ye gelmişti, sonra yine birkaç gün önce... ben..."

"Ne?" diye sordum.

"Şey, Viciente'de kurduğum ilişkiden kaçmak istiyordum. Sonra Robert ile karşılaştım, çok kibar ve çekiciydi ve yaptığı iş çok ilginçti. Araştırma bahçelerimizin aramaya çıkmak üzere olduğu Dokuzuncu Bilgi sayesinde daha fa2İa gelişip büyüyeceğine beni ikna etti. Bu bilgiyi aramaya çıkmanın belki bugüne dek yaptığı işlerin en heyecanlısı olduğunu söyledi. Grubunda bana birkaç aylık iş teklif edince

kabul ettim..." Marjorie tekrar sustu ve başım eğip masaya baktı. Huzursuzluğu beni üzdüğü için konuyu değiştirdim.

"Bilgilerden kaç tanesini okudun?"

"Sadece Viciente'de gördüğüm bir tanesini. Robert'de diğer bilgiler var, ama insanların geleneksel inançlarından kurtulmadıkça onları anlayamayacaklarına inanıyor. Ve anafikirleri kendisinden öğrenmelerinin daha yararlı olacağını söylüyor."

Herhalde kaşlarımı çatmış olmalıyım ki Marjorie telaşla ekledi. "Bu iş senin hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Beni biraz kuşkulandırdı."

Tekrar dikkatle yüzüme baktı. "Ben de

biraz tuhaf buldum. Belki beni geri götürünce, onunla konuşur ve sonra bana ne düşündüğünü açıklarsın."

Yiyeceklerimizi getiren garson kız yanımızdan uzaklaşırken, Wil kapıdan içeri girdi ve hızlı adımlarla masaya geldi.

"Kuzeyde bir mil uzakta birileriyle buluşmam gerek. İki saat kadar kent dışına çıkacağım. Cip sende kalsın. Marjorie'yi geri götürürsün. Ben arkadaşımın arabasıyla gidiyorum." Bana gülümsedi ve, "Daha sonra burada buluşuruz," dedi.

Bir an ona Robert Jensen'den söz etmek istedim ama sonra vazgeçtim.

Tamam."

Marjorie'ye baktı. 'Tanıştığıma sevindim. Vaktim olsa oturup sizinle konuşmak isterdim."

Marjorie'de çekingen bir ifadeyle ona baktı. "Belki başka zaman uzun uzun konuşmaya fırsat buluruz."

Wil başını sallayıp cipin anahtarlarını bana verdi ve uzaklaştı.

Marjorie bir süre yemeğini yedi ve sonra, "İdealist, amaçları olan bir adama benziyor. Onunla nasıl tanıştın?"

Peru'ya İlk ayak bastığım zaman başıma geien olayları uzun uzun anlattım. Beni dikkatle dinliyordu. Öylesine dikkatle dinliyordu ki, biraz olayları abartmaya başladım ve bir an gerçekle düş birbirine karıştı.

Marjorie bir ara, "Aman Tanrım, yoksa başın tehlikede mi?" diye sordu.

"Hayır, zannetmiyorum. Lima'dan çok uzaklardayız."

Yüzüme hevesle bakanca, bu kez ona Sarah ile bahçelere gidene dek Viciente'deki olaylardan söz ettim.

"İşte seninle orada karşılaştım, ama sen kaçtın."

"Oh, sandığın gibi değil. Seni henüz tanımıyordum. Ve histerini anlayınca, oradan uzaklaşmanın iyi olacağını düşündüm."

Kıkırdayarak güldüm. "Pekâlâ, enerjimi kontrol edemediğim için özür dilerim"

Marjorie saatine baktı. "Sanırım geri dönsem iyi olacak. Yoksa beni merak ederler."

— 96 —

Masanın üstüne yeterince para bırakıp hesabı ödedim: Sonra dışarıya çıkarak VVil'in cipine doğru yürüdük. Hava soğumuştu. Nefes

alıp verdikçe ağzımızdan dumanlar çıkıyordu. Cipe bindik. Marjorle, "Bu yoldan kuzeye doğru git. Nereden sapacağını ben sana söylerim." dedi.

Başımı salladım, yolda hızlı bir ters dönüş yaptım ve ilerledim.

"Bana gittiğimiz çiftlikten biraz daha söz et," dedim.

"Sanırım Robert çiftliği kiralıyor. Anladığım kadarıyla ekibi orayı uzun zamandır kullanıyor. Robert de el yazmaları ndaki bilgileri inceliyor. Ben orada bulunduğum sürece herkes malzeme topluyor ve araçları hazırlıyorlar. Adamlarının bazıları kabadayı gibi."

"Neden seni bu araştırmaya davet etti."

"Dokuzuncu Elyazmasını bulunca bilgileri tercüme edecek birinin gerektiğini

söyledi. Yani Viciente'de böyle söylemişti. Burada malzemelerden ve yolculuğa hazırlanmaktan başka söz etmiyor."

"Nereye gitmeyi planlıyor?"

"Bilmiyorum. Sorduğum zaman yanıt vermiyor."

Bir buçuk mil kadar yol aldıktan sonra, soldaki dar, taşlı topraklı yola sapmamı söyledi. Dağın eteklerinden kıvrılarak uzanan yol yokuş aşağıya düz bir ovaya iniyordu: İleride kalın kütüklerden yapılmış çiftlik evi gözüküyordu. Arkasında İse birkaç tane ambar ve ahır vardı. Etrafı çitlerle çevrili otlaklardan lamalar bize bakıyorlardı.

Yavaşlatıp cipi durdurunca, birkaç kişi aracın etrafını sardı ve sırıtarak bize baktılar. Evin yanında yakıtla çalışan, elektrik jeneratörünün uğultusunu duydum. Sonra ön

kapı açıldı, koyu renk saçlı, yüzü sert hatlı, uzun boylu bir adam bize doğru yürüdü.

Marjorie, "İşte bu Robert," dedi.

Kendimi hâlâ çok güçlü hissediyordum."İyi," dedim.

Cipten inerken Jensen bize yaklaşıp Marjorle'ye baktı.

"Seni çok merak ettim. Galiba bir arkadaşınla karşılaşmış-sın.

Kendimi tanıttım. Elimi tutup kuvvetle sıktı.

"Ben Robert Jensen, sağşalim buraya döndüğünüze sevindim. İçeri girin."

İçerde bazı adamlar malzemelerle uğraşıyorlardı. Biri çadır ve kamp gereçlerini arka tarafa taşıdı. Yemek odasından geçerken, iki Perulu kadının mutfakta yiyecekten paketlediklerini gördüm. Salona geçince ikimiz oturduktan sonra tam karşımıza geçip oturdu.

"Neden sağşalim döndüğümüze sevindiğinizi söylediniz?" diye sordum.

Bana doğru eğildi ve içtenlik dolu sesle, "Ne zamandan beri bu civardasınız?" diye sordu.

"Bugün öğleden sonra geldim."

"Öyleyse buranın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu bilemezsiniz. İnsanlar burada bir anda kaybolur. Elyazmalanndan ve Dokuzuncu Bilginin henüz bulunmadığından söz edildiğini duydunuz mu?"

"Evet, duydum. Aslında..."

Sözümü kesti. "Öyleyse burada neler olup bittiğini bilmeniz gerek. Bu işe tehlikeli İnsanlar karıştı."

"Kim?" diye sordum. ' "Buluşun arkeolojik değerlerini umursamayan kişiler. Bilgileri kendi amaçlan uğruna ele geçirmek isteyen insanlar."

İriyarı, sakallı ve kocaman bir adam içeriye girdi ve elindeki listeyi Jensen'e gösterip sohbetimizi yarıda kesti. Kısa bir süre İspanyolca konuştular. Sonra Jensen tekrar yüzüme baktı. "Sizde buraya kayıp bilgiyi mi aramaya geldiniz? Nasıl bir maceraya atıldığınızın farkında mısınız?" diye sordu.

Nasıl anlatacağımı bilemedim ve kendimi beceriksiz hissettim. "Şey... ben aslında elyazmalarının içeriğini öğrenmek istiyorum. Henüz hepsini görmedim."

Koltuğunda dik oturdu. "Elyazmalarının devlete ait sanat eserleri olduğunu ve bunların izinsiz yapılan

kopyalarının yasadışı olduklarını biliyor musunuz?"

"Evet, ama bazı bilim adamları buna karşı çıkıyor. Hükümetin hasıraltı..."

— 98 —

"Peru'nun kendi ülkesine ait arkeolojik değerleri kontrol etmeye hakkı yok mu? Hükümet bu ülkede olduğunuzu biliyor mu?"

Ne yanıt vereceğimi bilemiyordum, yine korkudan mideme kramp girmişti.

Jensen gülümsedi. "Beni yanlış anlamayın. Ben sizden yanayım. Eğer ülkenin dışından size akademik destek verenler varsa bana söyleyin. Fakat bana göre siz ortalarda dolaşıyorsunuz."

"Onun gibi bir şey."

Marjorie bakışlarını Jensen'den bana çevirdi. "Peki ne yapması gerek?" diye sordu.

Jensen ayağa kalktı ve gülümsedi. "Sanırım size burada bir iş verebilirim. Fazla adama ihtiyacımız var. Gideceğimiz yer oldukça güvenli. Eğer bir pürüz çıkarsa ne yapıp edip ülkenize dönecek bir yol bulursunuz."

Bana dikkatle yakından baktı. "Fakat, hiçbir konuda asla benim sözümden dışarıya çıkmayacaksınız."

Yan gözle Marjorie'ye baktım. Hâlâ Jensen'e bakıyordu. Aklım karıştı. Acaba, Jensen'in önerisini kabul etsem mi, diye düşündüm. Eğer hükümet ile arası iyiyse, belki yasal yollardan ülkeme dönebilmek için iyi fırsattı. Belki de kendimi kandırıyordum. Belki Jensen haklıydı. Başıma çok kötü bir bela

sarmıştım!

Marjorie, "Sanırım Robert'ln söylediklerini dikkate almalısın. Burada tek başına kalmak çok korkunç bir şey,"dedi.

Onun haklı olduğunu bildiğim halde, VVil'e ve yaptıklarımıza hâlâ güveniyordum. Bu düşüncelerimi açıklamak istedim ama konuşmaya çabalayınca söylemek istediğim sözcükleri bulamadım. Artık net düşünemiyordum.

Birdenbire iriyarı adam tekrar içeriye girdi ve pencereden dışanya baktı. Sonra Marjorie'ye döndü ve, "Birisi geliyor. Lütfen git Kenny'e buraya gelmesini söyle," dedi.

Marjorie başını sallayıp odadan dışarı çıktı. Kamyonun farlarının yaklaştığını görüyordum. Araç dışardaki çitin önünde durdu.

Jensen kapıyı açarken, d işarda benim adımı söylediklerini duydum.

- 99 —

Korkuyla, "Kim geldi?" diye sordum.

Jensen bana sert bir bakış fırlattı. "Sus sesini çıkarma," dedi. İriyan adamla birlikte dışarı çıktılar ve kapıyı kapattılar. Pencereden kamyonun farlarının önünde uzun boylu birinin durduğunu gördüm. Önce dışarıya çıkmaya korktum. Jensen'in benim durumum hakkında söyledikleri gözümü korkutmuştu.

Ama kamyonun yanında duran adamın bir şeyi bana yabancı değildi. Kapıyı açıp dışarıya çıktım. Jensen beni görür görmez, telaşla yolumu kesti..

"Burada ne yapıyorsun? Gir içeri."

Jeneratörün gürültüsünün arasından birisinin bana seslendiğini duydum.

. Jensen, "Hemen içeri gir! Bir tuzak olabilir," dedi. Tam önünv de durmuştu, kamyonu göremiyordum. "Haydi çabuk içeri gir!"

Aklım tamamen karışmıştı, karar veremiyordu m. Panik içindeydim. Sonra kamyonun farlarının arkasındaki kişi öne doğruçıktı, Jensen'in omzunun üstünden onu görebildim. Ve şu sözleriduydum: "... gel buraya, seninle konuşmam gerek!" Karanlıkşekil biraz daha yaklaşınca, kafamın içi berraklaştı ve VVil'in banaseslendiğini farkettim. Jensen'i kenara itip koştum. \

Wİ telaşla, "Sana ne oldu? Hemen buradan uzaklaşmamız gerek," dedi.

"Peki Mar)orie burada mı kalacak?" diye

sordum.

"Şimdi onun için hiçbir şey yapamayız. Hemen gidelim."

Birlikte yürümeye başladığımız sırada Jensen arkamdan seslendi. "Burada kalmak senin yararına. Yoksa başaramayacaksın."

Dönüp arkama bir göz attım.

Wil durup yüzüme baktı. Kalmam veya gitmem için bana bir seçim hakkı tanıdı.

"Haydi gidelim," dedim.

VVil'in geldiği kamyonun yanından geçtik. Ön koltukta iki kişinin oturduğunu gördüm. Cipe binince Wil anahtarları istedi ve oradan uzaklaştık.

VVil'in arkadaşlarının kamyonu da peşimizden geldi.

Wil dönüp bana baktı. "Jensen kendi ekibine katılmaya karar verdiğini söyledi. Neler oluyor?"

— 100 —

Kekeleyerek, "Onun adını nereden biliyorsun?" diye sordum.

Wil, "Bu adam hakkında çok şey duydum. Peru Hükümeti adına çalışıyor. Arkeolog, fakat olayı gizli tutma karşılığında, elyazmalarını inceleme yetkisini aldı. Ama kayıp bilgiyi arama izni yok. Anladığım kadarıyla anlaşmayı bozmaya kararlı. Kısa süre sonra Dokuzuncu Bilgiyi aramaya çıkacağı söylentileri dolaşıyor."

"Marjorie'nln onunla birlikte olduğunu öğrenince, hemen oraya gelmeyi düşündüm. Sana neler söyledi?"

"Bana tehlikede olduğumu, onun ekibine katılabileceğimi, gerekirse beni yasal yollardan ülke dışına çıkarabileceğini söyledi."

Wil başını salladı. "Gerçekten seni iyi avlamış.'"

"Ne demek istiyorsun?"

"Enerji alanını görmeliydin. Tümüyle onun alanıyla birleşmişti."

"Anlamadım." •

"Viciente'de Sarah ile bilim adamının tartışmasını düşün...birinin kazandığına diğerinin kaybettiğine tanık oldun, birisi haklı olduğu zaman diğerini ikna ediyordu. Sonra kaybedenin enerjisinin kazananın enerjisine kayalığını ve yenik düşenin aklının karıştığını, tükendiğini ve zayıf düştüğünü gördün... Perulu ailenin kızında olduğu gibi." Wil gülümsedi.

"Şimdi aynen o kız gibi görünüyorsun."

"Bana ne olduğunu gördün mü?"

"Evet. Ve onun kontrolünden kurtulmak senin için çok zor oldu. Bir an bunu başaramayacağını düşündüm."

Tanrım, o adam gerçekten çok kötü biri olmalı."

"Aslında pek kötü sayılmaz. Herhalde ne yaptığının biraz farkındaydı. Durumu kontrol etmeye hakkı var sanıyor ve bazı stratejileri izleyerek başarıyla nasıl kontrol edeceğini uzun zaman önce öğrendiğine hiç kuşku yok. Önce sana dostça yaklaşıyor, sonra yaptığın hatayı buluyor, böylece kendini tehlikede hissediyorsun. Buna karşılık hafifçe senin kendine güvenini sarsıyor ve sen ona bağımlı olana kadar güvenini sarsmaya devam ediyor. Ve sonunda senin tüm enerjini elinden alıyor."

Wil gözlerimin içine baktı. "Bu, insanları kandırıp ellerinden enerjilerini almanın yollarından sadece bir tanesi. Geri kalan yolları Altıncı Bilgide öğreneceksin."

Onu can kulağı ile dinlemiyordum; Marjorie'yi düşünüyordum. Onu orada bırakmak hiç hoşuma gitmemişti.

"Acaba Marjorie'ye ulaşmaya çalışabilir miyiz?" diye sordum.

"Şimdi olmaz. Onun tehlikede olduğunu zannetmiyorum. Yarın buradan ayrılırken, oraya gider onu ikna etmeye çalışırız."

Bir süre konuşmadık. Sonra Wil sordu. "Jensen'in farkına varmadan yaptıkları hakkında neler söylemek istediğimi anladın mı? O da diğer insanlardan pek farklı değil. Kendini güçlü

hissettiren şeyleri yapıyor."

"Hayır, anladığımı sanmıyorum."

Wil düşünceli düşünceli yüzüme baktı. "İnsanlar bütün bunların hâlâ bilincinde değiller. Yalnızca kendimizi zayıf hissettiğimizi ve başkalarını kontrol altında tuttuğumuz sürece kendimizi daha iyi hissettiğimizi biliyoruz. Ne var ki, biz kendimizi iyi hissettiğimiz zaman bunun bedelini başkalarının ödediğini bilmiyoruz. Onların enerjisini çalıyoruz. Çoğu insan yaşamı boyunca başkasının enerjisinin peşinden koşar."

Yüzüme baktı. Gözlerinin içinde neşeli pırıltılar vardı. "Fakat arada sırada bu yöntem farklı işler. Kısa süre için bile olsa bazen karşımızdaki insan enerjisini bize gönüllü verir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Marjorie ile sen kentteki kafede yemek yerken hani ben yanınıza geldim."

"Evet."

"O anda ikinizin ne konuştuğunu bilmiyorum ama ben içeri girdiğim zaman onun enerjisi sana akıyordu. İçeri girer girmez bunu açıkça gördüm. O an kendini nasıl hissediyordun?"

"Çok iyi. Aslında, ona deneyimleri ve kavramları anlattığım sırada her şey gözüme daha berrak göründü. Söylemek istediklerimi kolayca ifade edebildim. Peki bunun anlamı ne?"

Wil gülümsedi. "Arada sırada, birisi bizden onların durumları-

nı tanımlamamız» ister. Bunu gönüllü yaparlar ve hemen enerjilerini bize aktarırlar. Yani Marjorle'nin sana yaptığı gibi. Kendimizi olağanüstü güçlü hissederiz ama bu uzun ömürlü bir ödül değildir. Çoğu insan -Marjorie dahil- enerjiyi vermeye devam edecek kadar güçlü değildir. İşte çoğu ilişki bu yüzden güç mücadelesine dönüşür. İnsanlar önce enerjilerini birleştirirler ve sonra enerjiye bütünüyle kim sahip olacak diye kavga etmeye başlarlar. Ve sonunda her zaman kaybeden faturayı öder."

Birdenbire sustu ve yüzüme baktı. "Dördüncü Bilgiyi kavrayabildin mi? Başına gelenleri düşün. İki kişinin arasındaki enerji akımına tanık oldun ve bunun anlamını merak ettin, sonra Renau ile karşılaştık, sana psikoJog olduğunu ve insanların birbirlerine neden hükmetmek istediklerini araştırdığını anlattı.

"Perulu ailede bunun iyi bir göstergesine

tanık olduk. Başka* larına hükmetmenin, hükmedenin kendisini güçlü ve bilgili hissettirdiğini, fakat hükmedilenlerin hayati enerjisini emip tükettiğini açıkça gördün. Her ne kadar kendi kendimize, o insanın iyiliği veya çocuklarımızın iyiliği için onlara hükmetmeye çalıştığımızı, onların iyilikleri için kontrolü elimizde tuttuğumuzu söylesek de, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Zarar meydana gelir.

"Sonra Jensen'le karşılaştın ve insanın enerjisinin başkası tarafından tüketilmesinin neler hissettirdiğini anladın. Birisi sana hükmederken, aslında aklını başından aldığını gördün. Jensen ile yaptığın bilimsel tartışmayı kaybetmemiştin. Onunla tartışmaya girecek kadar ne enerjin vardı, ne de aklını doğru dürüst kullanabiliyordun. Akıl gücünün tümünü Jensen tüketiyordu. Ne yazık ki, bu tür ruhsal şiddet insan kültüründe her zaman sürekli meydana gelmektedir, hatta sık sık da iyiniyetli insanlar

tarafından bu durum istismar edilmektedir."

Başımı salladım. Wil başımdan geçen deneyimi aynen özetlemişti.

Wil konuşmaya devam etti. "Dördüncü Bilgiyi iyice kavramaya çalış. Diğer bildiklerinle bu bilgiyi birleştir ve uyum sağlamasına özen göster. Üçüncü Bilgi fizik dünyanın gerçekte uçsuz bucaksız bir enerji sistemi olduğunu gösterdi. Dördüncü Bilgiyse

bize insanların uzun zamandır bilinçsizce birbirleriyle rekabete girişip birbirlerinden yayılan enerjiye sahip çıkmak istediğini bildirir. İnsanların aile içindeki küçük çekişmelerden, iş yerindeki rekabetten, ülkeler arasındaki savaşlara kadar tüm düzeydeki çatışmalarının kökeninde bu enerjiye sahip çıkma isteği yatar. Kişinin kendini güvensiz ve zayıf hissetmesinin

sonucunda, kendini iyi hissetmek için bir başkasının enerjisini çalma gereksinimi vardır."

"Bir dakika," diye karşı koydum. "Bazı savaşların yapılması gerekti. Onlar haklı olarak ortaya çıkmıştır."

Wil, 'Tabii," diye yanıt verdi. "Fakat çatışmaların hemen sona ermemesinin tek sebebi, diğer tarafın enerjiyi ele geçirmek maksadıyla mantıksız tutumunu sürdürmesidir."

Wil bir şey anımsamış gibi bez çantasına uzandı, birbirine tutturulmuş bir tomar kâğıt çıkardı.

"Nerdeyse unutuyordum, Dördüncü Bilginin bir kopyasını buldum," dedi.

Kopyayı elime tutuşturdu ve başka bir şey söylemedi, gözlerini yola dikti.

Küçük feneri elime aldım ve tam yirmi dakika okudum. Dördüncü Bilginin ne demek istediğini anladım. İnsan, dünyasını enerji ve güç arasında sonsuz bir rekabet gibi görüyor.

Bilgiye göre, eğer insanlar neden mücadele ettiklerini anlasalardı derhal bu mücadeleyi aşarlardı. Böylelikle sadece insan enerjisinin üstüne kurulu rekabeti kırmaya çalışırdık... çünkü sonunda kendi enerjimizi diğer kaynaktan sağlamayı başarırdık.

VVil'in yüzüne baktım, "Diğer kaynak nedir?" diye sordum.

Yanıt vermedi, sadece gülümsedi.

• *

MİSTİKLEI

MESAJI

Ertesi sabah VVil'in kıpırdadığını duyunca uyandım. Geceyi arkadaşlarından birine ait olan evde geçirmiştik. Wil odanın diğer tarafındaki karyolanın üstünde oturmuş, hızla giyiniyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı.

"Haydi hemen toplanalım," diye fısıldadı.

Giysilerimizi.topladık. VVil'in aldığı yedek malzemeleri birkaç seferde cipe taşıdık. Kentin merkezinden birkaç yüz metre uzaktaydık. Karanlıkta bir iki ışık parlıyordu. Doğuda tanyeri incecik bir çizgi halinde ağarmak üzereydi. Günün doğmak üzere olduğunu belirten kuş cıvıltılarından başka ses duyulmuyordu.

Malzemelerin yüklenmesi bittikten sonra, ben cipin yanında durdum. Wil uykulu gözlerle

kapının önünde duran arkadaşıyla kısaca konuşup vedalaşırken, birdenbire dört yol ağzında gürültüler duyduk. Üç kamyonun farlarını gördük. Hızla geçip kentin merkezinde durdular.

VVil, "Jensen olabilir, haydi oraya kadar yürüyelim* bakalım neler yapıyorlar, ama dikkatli ol."

Bir iki sokaktan geçtik ve ana yola çıkan dar sokağa saptık ve kamyonları uzaktan gözetledik. Araçlardan ikisine yakrt yüklenmiş, diğeri ise dükkânın önüne park etmişti. Yanında ise dört beş kişi duruyordu. Marjorle'nin dükkândan çıkıp oradaki kamyona bir şey yerleştirdiğini gördüm. Sonra bizden tarafa doğru yürüdü ve oradaki dükkânın vitrinine baktı.

VVil, "Oraya git ve bizimle gelmek ister misin, diye sor. Ben seni burada beklerim," diye

fısıldadı.

— 105 —

Usullacık köşeyi döndüm ama Marjorie'ye doğru yürürken korkudan titriyordum. Onun arkasında, dükkânın önünde duran Jensen'in adamlarından bazılarının otomatik silah taşıdıklarını ilk kez gördüm. Birkaç dakika sonra iyice korkmaya başladım. Karşımdaki sokakta silahlı askerler iki büklüm eğilmişler usul usui Jensen'in ekibine doğru ilerliyorlardı.

Tam o sırada Marjorie beni gördü, Jensen'in adamları da askerleri görünce hemen sağa sola kaçıştılar. Silah sesleri havayı sardı. Marjorie bana baktı. Gözleri dehşet içinde iri iri açılmıştı. Ona doğru koşup elinden yakaladım ve hemen yan sokağa daldık. İspanyolca öfkeli bağrışmalar ve silah sesleri işitildi. Boş karton kutulara takıldık ve yüzükoyun yere düştük.

Hemen ayağa fırlayıp, "Haydi buradan kaçalım!" dedim. Marjorie sendeleyerek ayağa kalkarken, yine beni aşağıya çekti, başıyla dar sokağın ucunu işaret etti. İki silahlı adam arkaları bize dönük orada saklanmış, diğer sokağın başını gözlüyorlardı. Olduğumuz yerde donup kaldık. Sonunda, adamlar koşarak yolun karşı tarafındaki ağaçlık sahaya geçtiler.

Cipin bulunduğu yerde, VVilson'un arkadaşının evine gitmemiz gerektiğini biliyordum. VVil'in oraya gideceğinden emindim. Usul usul diğer sokağa geçtik. Silah seslerine öfkeli bağrışmalar karışıyordu, ama biz kimseyi görmedik. Sol tarafıma baktım, VVil'den eser yoktu. Bizden daha önce koşup kaçtığını düşündüm. .

Merakla etrafını kollayan Marjorie'ye, "Haydi karşıdaki ormana koşalım," dedim ve devam ettim. "Sonra ormanın kenarından sola

doğru ilerleriz. Cipi o yönde park etmişti."

'Tamam," dedi.

Yolu hızla geçtik ve ağaçların arasından yürüyerek eve yüz yüz elli metre yaklaştık. Cip hâlâ kapının önünde duruyordu, ama etrafta hiç hareket göremiyoruk. Ağaçların arasından çıkıp sokağın ucundaki eve doğru koşmaya hazırlanırken, sol tarafımızdan askeri bir araç köşeyi döndü ve ağır ağır eve yaklaştı. Aynı anda, Wil koşarak bahçeden çıktı, cipe atladı ve aksi yöne doğru htzla uzaklaştı. Askeri araç da onun peşine düştü.

"Allah kahretsin!" dedim.

Marjorie panik içinde, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Arkamızdaki sokakta yine silah sesleri duyuldu. İleride ağaçlar sıklaşıyor, dağlann yamaçları dikleşiyordu ve yolun bir tarafı güneye dlğeriyse kuzeye uzanıyordu.

"Haydi hemen tepeye çıkalım, çabuk ol," dedim.

Birkaç yüz metre tepeye tırmandıktan sonra, bir çıkıntının üstünde durup, dönüp kente baktık. Her taraftan dört yol ağzına askeri araçlar adeta sel gibi akıyordu. Askerlerin çoğu da evleri tek tek aramaya başlamışlardı. Altımızda* yamacın eteklerinde, boğuk insan sesleri duydum.

Ve dağların tepelerine doğru koşmaya başladık. Artık koşmaktan başka bir şey yapamazdık.

Bütün sabah hiç durmadan dağın yamacından kuzeye doğru yol aldık. Ancak bir

araç sesi duyduğumuz zaman hemen yere eğilip saklanıyorduk. Yoldan geçen kamyonların çoğu askeri araçlardı. Fakat arada sırada tek tük sivil araçlar da geçiyordu. Ne acıydı ki, çevremizdeki yaban ir dünyadan bizi koruyabilecek, güvence içinde olabileceğimiz tek yer karayoluydu ve oraya çıkanı iyorduk.

İlerde, iki yamaç birbirine çok yaklaşıyor ve sonra dik bir uçurumla aşağıya doğru meyilleniyordu. Yer yer uzanan sivri kayalar aralarındaki vadiye geçit vermiyordu. Birdenbire, kuzeyden bize doğru gelen aracı VVil'in cipine benzettik, sonra arabayı gözden kaybettik.

Boynumu uzatıp görmeye çabalarken, "VVil'in cipine benziyordu," dedim.

Marjorie, "Haydi aşağıya inelim," dedi.

"Dur bir dakika. Ya bir tuzaksa? Ya onu

yakaladırlarsa, bizi de yakalamak için cipi yem olarak kullanıyorlarsa ne olacak?"

Marjorie'nin tüm ümitleri kırıldı.

"Burada dur," dedim. "Ben aşağıya inerim. Sen buradan beni gözle. Eğer tehlike yoksa, sana işaret ederim."

Marjorie gönülsüzce boyun eğdi. Cipin park ettiği yere doğru dik yamaçtan aşağıya inmeye başladım. Sık ağaçların arasından birisinin araçtan indiğini gördüm, ama kim olduğunu tanıyamadım. Küçük fundalıklara ve ağaçlara tutunarak, aşağıya doğru inmeye çabalarken, arada sırada çürümüş otlara basınca ayaklarım kayıyordu.

Sonunda, aracın belki yüz, yüz elli metre ilerdeki yamaçta tam karşımda durduğunu

gördüm. Arka tampona dayanmış duran sürücünün hâlâ yüzünü göremiyordum. Biraz sağ tarafa kayınca, Wil'i gördüm. Hızla biraz daha sağa koştum ve ayağımın kaydığını hissettim. Tam yere düşerken son dakikada bir ağacın gövdesine tutunup ayağa kalktım. Uçurumdan aşağıya yuvarlanma korkusuyla yine mideme sancılar saplandı. Ölümden kıl payı kurtulmuştum.

Ayakta hâlâ ağaca tutunuyordum. VVil'in ilgisini çekmeye çalıştım. Başını kaldırmış dikkatle tepeleri gözlüyordu. Sonra başını indirince beni gördü. Yerinden kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Ona parmağımla derin uçurumu işaret ettim.

Vadiyi iyice gözden geçirdi. Sonra bana seslendi. "Buraya geçit vermiyor. Aşağıya vadiye inip sonra buraya çıkacaksın."

Başımı salladım. Marjorie'ye işaret

vermek üzereyken yaklaşmakta olan araç seslerini duydum. Wil cipe atlayıp hızla ana yola çıktı. Ben de tekrar hızla tepeye çıkmaya çalıştım. Yeşilliklerin arasından Marjorie'in bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Birdenbire onun arkasından İspanyolca bağrışan öfkeli sesler duyuldu. Ve sonra birileri koşmaya başladı. Marjorie bir kayanın arkasına saklandı. Ben yön değiştirerek elimden geldiğince sessiz, sola doğru koşmaya başladım. Bir yandan da ağaçların arasından Marjorie'yi gözden kaçırmamaya çabalıyordum. Tam onu gördüğüm anda, iki asker onu kollarından yakalayıp ayağa kaldırınca Marjorie korkunç bir çığlık attı.

Görünmemeye gayret ederek tepeye doğru koşmaya devam ettim. Marjorie'nin yüzündeki panik gözlerimin önünden gitmiyordu. Tepenin üstüne çıkınca, tekrar

kuzeye doğru yürümeye başladım. Panik içindeydim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. •

- 108-

Bir mil kadar koştuktan sonra, durdum etrafı dinledim. Arkamda ne hareket, ne de ses vardı. Sırtüstü yattım. Hem dinlemek istiyordum, hem de-sağlıklı biçimde düşünmeye çabalıyordum, ama Marjorie'nin korku dolu bakışları bir türlü gözlerimin önünden silinmiyordu. Neden onu tepenin üstünde yalnız bırakmıştım? Şimdi ne yapabilirdim?

Oturup derin bir nefes aldım. Karşı yamacın üstündeki yola baktım. Koşarken trafik sesi duymamıştım. Tekrar etrafı dikkatle dinledim: ormanın alışagelmiş gürültüsünden başka ses yoktu. Yavaş yavaş sakinleştim. Marjorie'yi yakalamışlardı, ama onun ateş hattından kaçmaktan başka suçu yoktu.

Herhalde kimliği ve araştırma izini olan bilim adamı olduğu anlaşılınca serbest bırakılacaktı.

Bir kez daha ayağa kalkıp kuzeye doğru yürümeye başladım. Çok yorgundum, karnım da acıkmıştı. Saatlerce hiç düşünmeden ve kimseyle karşılaşmadan yürüdüm.

Sonra, sağ tarafımdan koşan ayak seslerini duyunca, olduğum yerde donup kaldım. Can kulağı ile etrafı dinledim. Fakat sesler duyulmuyordu. Bulunduğum yerde ağaçların gövdeleri daha kalındı. Birinin arkasına gizlenip baktım. Kimseyi göremedim. Tekrar yürümeye başladım. Sağ tarafımdaki İri kayanın yanındaki ağaçlan geçtim. Karşımda kocaman üç tane kaya çıkıntısı daha vardı. Sessizce oraya doğru ilerledim. Hâlâ hiçbir ses duyulmuyordu. İki iri kaya çıkıntısı geçtikten sonra, üçüncünün etrafından dolaşırken, arkamda dallar çıtırdadı, yavaşça döndüm.

Jensen'in evinde gördüğüm iriyarı sakallı adam kayanın yanında duruyordu. Panikten gözleri irileşmişti. Karnıma doğrulttuğu silahı tutan eli zangır zangır titriyordu. Beni anımsamaya çalıştığını anladım.

"Dur bir dakika," diye kekeledim. "Ben Jensen'i tanıyorum."

Bana daha dikkatli baktıktan sonra silahını yere indirdi. Sonra arkamızdaki ormandan, birisinin bize doğru geldiğini duyduk. Sakallı adam benim önümden kuzeye doğru koşmaya başladı. Ben de içimden gelen dürtüye ayak uydurup onun peşinden koş-

maya başladım. İkimizde dallara çarpmamak İçin başımızı eğerek, tümseklerin üstünden sıçrayarak elimizden geldiğince hızlı koşmaya gayret ediyorduk. Arada sırada dönüp

arkamıza bakıyorduk.

Sakallı adam birkaç yüz metre koştuktan sonra, ayağı bir şeye takıldı yere düştü, ben onun yanından koşarak geçtim ve sonra iki kayanın arasına saklandım. Yorgunluktan neredeyse düşüp bayılacaktım. Gizlendiğim kayanın arkasından başımı uzatıp arkama bakınca, yüz metre ilerde, bir askerin tüfeğini kaldırıp, yerden ayağa kalmaya çabalayan iriyarı sakallı adama nişan aldığını gördüm. Onu uyarmama fırsat kalmadan asker tüfeğini ateşledi. Adamın sırtından giren kurşun göğsünü parçalayarak dışarı çıktı ve kanlar üstüme sıçradı. Kurşunun sesi gökyüzünde yankılanıyordu.

Adam bir an hareketsiz kaldı, gözleri cam gibiydi, sonra vücudu öne doğru kıvrıldı ve yere düştü. Ben yine gizlendiğim yerden fırladım ve kör gibi kuzeye doğru koşmaya,

askerden kaçmaya devam ettim. Ağaçların arkasına gizlenerek bir süre daha koştum. Arazi fazlasıyla engebeliydi ve bir süre sonra İyice dikleşmeye başladı.

' Sivri kayalıklara tutunarak yukarı doğru tırmanmaya devam ederken korkudan ve yorgunluktan titriyordum. Bir ara ayağım kaydı yere düştüm. O zaman dönüp arkama bakmaya cesaret ettim. Asker cesedin yanındaydı. Hemen kayanın arkasına çekildim. Asker başını kaldırıp baktı, ama beni göremedi. Bir süre yerde sürünerek ilerledim. Beynim uyuşmuştu. Kaçmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Biraz daha ilerledim, ama sonunda önüme çıkan kocaman kaya kütlesi bana geçit vermedi. Bir adım dahi atamıyordum. Artık sonum gelmişti. Arkamdaki kayalıklardan düşen çakıl parçaları askerin yaklaşmakta

olduğunu belirtiyordu.. Dizlerimin üstüne çöktüm. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Bütün gücümü toplayıp son bir kez daha derin nefes alarak kaderime boyun eğdim ve sonumu beklemeye başladım. Az sonra, kurşunların vücudumu delik deşik edeceklerini biliyordum. Çok gariptir, ama duydu-

— T10 —

ğum dehşet sona erecek diye, ölümü adeta dört gözle beklemeye başladım. Bu benim için kurtuluş olacaktı. Orada oturmuş ecelimi beklerken, çocukluk günlerimdeki pazar ayinlerini ve sonsuz bir masumiyetle Tann'yı düşündüğüm günleri anımsadım. Acaba ölüm nasıl bir şeydi? Kendimi bu deneyime hazırlamaya çalıştım.

Uzun süre bekledikten sonra, zaman kavramını yitirdim. Birdenbire beklediğim akıbetin başıma gelmediğini farkettim. Etrafıma

bakınca ilk kez dağın en yüksek doruğunda oturduğumu farkettim. AJtımdaki diğer doruklara, tepelere baktım ve çevremdeki büyüleyici manzarayı hayranlıkla izledim.

Aşağılarda gözüme bir hareket ilişti. Çok uzaklarda dağın güney yamacında, bir asker kolunda Jensen'in adamının tüfeğini takmış, ağır ağır benden uzaklaşıyordu.

Bu manzara yüreğimi ısıttı. Sevinçle sessiz kahkahalar attım. Her nasılsa hayatta kalmayı başarmıştım! Dönüp bağdaş kurup oturdum ve içimde duyduğum sevincin tadını çıkardım. Bu dağın tepesinde ebediyen oturmak istiyordum. Pırıl pırıl güneşli bir gündü ve gökyüzü masmaviydi.

Orada otururken, uzaktaki mor dağların tepelerinin bana gittikçe yaklaşmakta olduklarını hissettim. Aynı şekilde başımın üstünden geçen

bulutları elimi uzatsam tutacağımı sandım.

Elimi kaldınp gökyüzüne doğru uzanınca, vücudumda bir başkalık hissettim. Kolum sanki kayarcasına inanılmaz bir rahatlıkla yukarıya kalkmıştı. Hiç gayret sarfetmeden sırtımı, ensemi ve başımı dimdik tutabiliyordum. Oturduğum pozisyonda -bağdaş kurmuştum- ellerimi ve kollarımı kullanmadan ayağa kalktım ve gerindim. İçimde sonsuz bir hafiflik duyuyordum.

Uzaktaki dağlara bakınca, gündüz gökyüzünde ayın doğduğunu ve batmak üzere olduğunu gördüm. Yarım ay ufukta ters dönmüş bir çanak gibi duruyordu. Birdenbire onun neden o şekli aldığını anladım. Benden milyonlarca mil uzakta olan güneş, sadece ayı aydınlatıyordu. Ayın yüzü ile güneşin arasındaki düz çizgiyi algılayabiliyordum. Ve bunu farketmem sanki bilincimi çok ileriye

götürüp genişletti.

Ayın ufukta kaybolduğunu ve batıda çok uzaklarda yaşayanların da onu aynı şekilde göreceklerini düşledim. Sonra ayın dönüp tam benim bulunduğum noktanın altında gezegenin öbür yüzünde nasıl görüneceğini düşledim. Orada yaşayan insanlar, onun dolunay şeklini göreceklerdi, çünkü dünya aradan çekilecek ve başımın üstündeki güneş doğrudan doğruya ışıklarını aya yansıtacaktı.

Gözlerimin önünde canlandırdığım bu görüntü sırtımda tatlı titreşimler meydana getirdi. Ve sırtımın daha dlkleştiğini, başımın üstündeki sonsuz

genişliğin, ayaklarımın altında dünyanın öbür yüzüne de yayıldığını hissettim. Hayatımda ilk defa, dünyanın yuvarfak olduğunu entelektüel bir kavram olarak değil gerçekten hissederek anladım.

Bir bakıma bu farkındalık beni heyecanlandırdı, ama sonra bunun çok sıradan ye doğal bir duygu olduğunu anladım. Yalnızca kendimi bu duyguların akışına bırakıp, tüm yönlere doğru uzayın boşluğunda sallanmak istiyordum. Ayaklarımla dünyayı ilikleyip havalanmak istiyordum. Orada, dünyanın yerçekimine karşı koydum. İçimden taşan coşku sanki bir balon gibi ayağımı yerden kesip beni havaya kaldırıyordu.

Tekrar kayanın üstüne oturdum ve

tekrar, her şeyi kendime çok yakın hissettim: Üstüne oturduğum eğri büğrü kayayı, yamaçtan aşağıya uzanan ağaçları, ufuktaki dağları kendime çok yakın hissettim. Rüzgârda nazlı nazlı sallanan ağaçların dallarına baktım, olayın yalnızca görüntüsünü algılamakla kalmadım, sanki rüzgârda sallanan dalları kendi saçlarımın telleri zannedip fiziksel olgusunu da duyumsadım.

Her nedense her şeyi benim bir parçammış gibi algılıyordum. Çevremdekiler adeta benim bir parçamdı. Dağın doruğunda çevremdeki manzarayı İzlerken, her şeyin içime dolduğunu, vücudumun ve başımın genişleyip büyüdüğünü hissettim. Evrenin kendine benim gözlerimle baktığını hissettim.

Bu algılama bana başka şeyler anımsattı^ Zamanın içinde geriye döndüm. Peru yolculuğumun, çocukluğumun anılan gözlerimin önünden geçti ve dünyaya gözlerimi ilk açtığım güne dön-

düm. Ve o anda aslında benim yaşamımın bu gezegende doğduğum gün başlamadığını algıladım. Ben ve vücudum çok daha eskilerde evrenin kendi oluşumu ile bu gezegende yaşamaya başlamıştık.

Evrim bilimi sıkıcı bulduğum bir konuydu, fakat şimdi, düşüncelerim zamanın içinde geriye gittikçe, bu konuda okuduklarımın hepsini bir anda anımsadım, hatta arkadaşıma benzeyen Reneau ile yaptığım konuşmaları düşündüm. Onun bu sahayla, evrimle yakından

ilgilendiğini anımsadım.

. Bütün bilgiler gerçek anılarıma karışıp bir bütün oluşturmuştu. Her nedense, bütün eski olayları anımsıyordum. Eskileri anımsayınca, evrime yepyeni bir bakışla bakmaya başladım.

Evrende ilk maddenin patladığını görür gibi oldum. Üçüncü Bilgiyi tam anlamıyla kavradım. Bilgi, gerçekte evrende hiçbir şeyin tamamen somut olmadığından söz ediyordu. Madde yalnızca belirli düzeylerde titreşen enerjiden meydana geliyordu ve başlangıçta madde basit bir titreşim şekliydi: hidrojen adını verdiğimiz bir elementi. Evren bütünüyle hidrojenden oluşuyordu.

Egemen olma ilkesiyle, bu enerjinin daha karışık bir duruma dönüşmek için hareket ettiğini ve hidrojen atomlarının birbirlerini çektiklerini gözledim. Hidrojen yeterince yoğunluğa erişince ısınmaya ve yanmaya

başladı ve bizim yıldız adını verdiğimiz maddeyi oluşturdu. Hidrojen yanmaya devam etti ve titreşimi bir basamak daha yükseldi. Böylece helyum elementi meydana geldi.

İzlemeye devam ettim. İlk yıldızlar yaşlandı ve sonunda söndüler. Geride kalan hidrojeni ve yeni yaratılan helyumu evrenin içine döktüler. Böylece bütün işlem yeniden başladı. Sıcaklık yeterince yükselip yeni yıldızlar doğuncaya kadar, hidrojenle helyum birbirlerini çekmeye devam ettiler. Yeni yıldızlar helyumu ateşledi ve birlikte daha yüksek titreşimdeki lityumu doğurdular.

Ve böylece sürüp gitti... her yeni jıesil yıldızlar, madde tayfı -temel kimyasal elementler- tüm evrene yayılana kadar, daha önce varolmayan maddeleri yarattılar. Hidrojenin basit titreşimiy-le oluşan madde, titreşimin en yüksek düzeyindeki karbonu

oluşturana dek evrimine devam etti. Evrimin yeni atacağı adımın sahnesi hazırdı.

Güneşimiz oluşurken, cebinden dökülen küçük maddeler onun yörüngesinde dönmeye başladılar, bu maddelerden bir tanesi de, karbon dahil bütün yeni yaratılan elementleri içeren bizim dünyamızdı. Dünya soğuyunca, kitle halinde eriyen gazlar yeryüzünü kapladılar ve birbirleriyle birleşerek su buharını oluşturdular. Böylece şiddetli yağmurlar başladı ve çıplak yeryüzü kabuğunda okyanustan oluşturdular. Yeryüzünün üstü yeterince sularla kaplanınca, gökyüzündeki bulutlar dağıldı ve tüm görkemiyle meydana çıkan güneş, yeni dünyayı

ışığı, ısısı ve radyasyonu ile yıkamaya başladı.

Gezegendeki şiddetli yağmurlar ve fırtınalar sürecinde madde, karbon titreşimlerinden daha yüksek düzeydeki daha karışık bir duruma geçti: bu titreşimde aminoasitler oluştu. Ama ilk kez, bu düzeye erişen titreşimler kendi içlerinde duramadılar. Madde sürekli başka bir maddeyi kendi içine emip bu titreşimi durdurmaya çalışıyordu. Beslenmesi gerekti. Ve böylece yeni bir evrim doğdu: Hayat.

Yalnızca suyla sınırlı hayatın, iki belirgin şekle ayrıldığını gördüm. Bir şekli -bitkiler dediğimiz- inorganik maddelerin içinde yaşıyor ve atmosferin ilk katmanındaki karbondioksiti besin olarak kullanıyordu, Aldıkları besinin karşılığında, bitkiler ilk kez yeryüzüne oksijeni salgıladılar. Bitkilerin yaşamı hızla okyanuslara yayıldı ve sonunda karalara çıktı.

Diğer şekli ise -hayvanlar adını verdiğimiz- titreşimlerini yitirmemek için sadece organik maddelerle besleniyorlardı. Ben gözlemlerime devam ederken, hayvanlar büyük balıklar biçiminde okyanusları doldurdular ve bitkiler atmosfere yeterince oksijen salgılamaya başlayınca bu büyük balıklar, yollarını karalara doğru çevirdiler.

Amfibiyanların -yarı balık, yan yeni bir şey- ilk kez sudan çıkıp ciğerlerini kullanarak yeni havayı soluduklarını gördüm. Sonra madde tekrar ileriye doğru hamle yaptı ve çağlar boyunca yeryüzünü dinozor adını verdiğimiz sürüngenler kapladı. Sonra sıcakkanlı memeliler oluştu ve diğerleri gibi yeryüzünü kapladı. Her yeni canlı türünün -madde- bir üst düzeyde titreşimi oluştur-

duğunu gözledim. Sonunda, gelişim sona erdi. Ve insan türü zirveye yerleşti.

İnsan türü. Görüntü burada sona erdi. Çok kısa sürede evrimin öyküsünü, maddenin oluşumunu ve sonra evrimini, sanki önceden planlanmış gibi, daha yüksek düzeydeki titreşimlere ulaşmasını, uygun koşullan yaratmasını, sonunda insanların meydana çıkışını... bizim hepimizin, bireyler halinde, meydana çıkışımızı izledim.

Dağın tepesinde otururken, evrimin insanların hayatına nasıl uzandığını farkettim. Evrimin ilerlemesinde hayattaki karşılaşmaların büyük rolü vardı. Hayatımızdaki bu olaylardaki bir şeyler bizi ileriye götürüp, daha yüksek titreşimlere ulaştırarak evrimi ileriye itmişti. Ancak ne kadar zorlansam da, bunu tümüyle anlamış değildim.

Kayanın üstünde oturup çevremde kil eri algıladıktan sonra içime derin bir huzur çöktü. Sonra birdenbire batıda güneşin battığını farkettim. Aynca ilerde kuzeybatıda küçük bir kent gözüme çarptı. Evlerin damlarını görebiliyordum. Batı yamacındaki kıvrımlı yol tam kentin içine iniyordu.

Ayağa kalkıp kayalardan aşağıya inmeye başladım. Bir an durup yüksek sesle güldüm. Hâlâ çevremdeki manzarayla bağlantı içindeydim. Kendi vücudumun yanında yürüdüğümü, dahası, kendi vücudumun bölgelerini keşfettiğimi zannettim. Müthiş keyif veren bir duyguydu.

Tepelerden aşağıya ağaçlann arasına indim. Güneşin son ışıkları ormanda uzun gölgeler oluşturuyordu. Ydun yarısında çok sık ağaçlıklı bir bölgeden geçerken, vücudumda büyük bir değişiklik olduğunu algıladım;

kendimi çok daha düzenli ve hafif hissettim. Durup ağaçlara, diplerlndeki küçük bitkilerin şekillerinin güzelliğine çok daha dikkatli baktım. Pembemsi beyaz bir ışık halesi tüm bitkileri çevrelemişti.

Yürümeye devam ettim. Açık mavi ışık yansıtan bir dere karşıma çıktı. Onu görünce içimde sonsuz bir rahatlık hissettim ve uykum geldi. Sonunda vadinin diğer tarafına geçtim ve karşıma bir yol çıkana kadar tepeye tırmandım. Sonra yola çıkıp kuzeye doğru yürümeye başladım.

- 115 —

İlerde, yolun dönemecinde rahip cüppesi giymiş bir adam gözüme ilişti. Bu manzara beni çok sevindirdi. Hiç korku duymadan, onunla konuşmak için koştum. Ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi çok iyi biliyordum. Kendimi çok iyi hissediyordum. Ne var ki, rahip bir anda

gözlerimin önünden kaybolunca çok şaşırdım. Sag tarafta vadiye doğru inen başka bir yol vardı. Fakat o yönde kimse yoktu. Ana yolda bir süre koştum, ama orada da kimseyi göremedim. Geldiğim yönden geri dönmeyi düşündüm, ama ilerdeki kente ulaşmak istiyordum. Yürümeye devam ettim. Gelgelelim, diğer yolu da bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

Yüz metre daha yürüdükten sonra, dönemeçten kıvrılırken, yolda benden yana gelen kamyonların uğultusunu duydum. Uzaktan askeri araçları görünce, bir an olduğum yerde durmayı düşündüm, fakat sonra tepelerdeki silahlı kovalamacayı anımsadım.

Hemen kendimi yolun kenarındaki ağaçların altına attım. Önümden on tane cip geçti. Pek iyi gizlenememiştim, beni görmemelerini diliyordum.

Tann'ya şükür, beni görmediler. Askeri araçlar gözden kay-boluncaya kadar gizlendiğim yerden çıkmadım. Geniş bir ağacın arkasına sığındım. Ellerim titriyordu. Çevremle kurduğum bağlantı hissi bir anda kırılıp parçalandı. Korkudan mideme sancı saplandı. Sonunda, usul usul yola çıktım. Ama tekrar askeri araçların gürültüsünü duyunca, yine telaşla ağaçların arasına gizlendim. Korkudan midem bulanıyordu.

Bu kez yoldan oldukça uzak durmaya çabalayarak, geldiğim yoldan geri dönüp dikkatle İlerlemeye başladım. Daha önce geçtiğim yola geldim. Etrafı dikkatle dinledikten sonra, vadiye inen yolun kenarındaki ağaçların arasından yürümeye karar verdim. Vücudum yine ağırlaşmıştı. Kendi kendime, ne yapıyorum, diye sordum. Neden bu yolda yürüyordum? Herhalde, aklımı yitirmiştim, İriyarı adamın gözlerimin önünde vurulmasının

yarattığı şokla, bir düş dünyasına girmiştim. Kendi kendime, gerçekle yüzleş, dikkati elinden bırakma, diye söylendim. Eğer en ufacık bir hata yaparsan vurulursun!

116

Donup kaldım. Rahip önümde, belki bir veya iki yüz metre ilerdeydi. Etrafı kayalarla çevrili bir ağacın dibinde oturuyordu. Ona doğru yürümeye başlayınca, gözlerini açıp bana baktı. Ürk-tüm, fakat o bana gülümseyip yaklaşmamı işaret etti.

İhtiyatla ona doğru yürüdüm. Hareketsiz oturuyordu. Elli yaşlarında, uzun boylu, zayıf bir adamdı. Kahverengi gözleri vardı. Koyu renk saçları kısacık kesilmişti.

Mükemmel bir İngilizceyle, 'Yardıma gereksinimin var gibi görünüyorsun," dedi.

"Kimsin?" diye sordum.

"Benim adım Rahip Sanchez. Ya sen kimsin?"

Kim olduğumu nereden geldiğimi anlattım, sonra ayakta duracak halim kalmadığı için yere çöktüm.

"Cula'daki olayların içinde sen de vardın, değil mi?" dîye sordu.

Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. "Cula'daki olayları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Hükümette bazı kişilerin çok huzursuz olduklarını biliyorum. Elyazmalarının halka açıklanmasını istemiyorlar," diye yanıt verdi.

"Neden?"

Ayağa kalkıp yüzüme baktı. "Benimle gel. Manastırımız yarım mil uzakta. Bizim yanımızda güvencedesin." .

Başka seçeneğim olmadığını farkedince, başımı sallayıp, bin bir güçlükle ayağa kalktım. Yolun kenarında ağır ağır ilerledik. Davranışları kibar ve ölçülüydü. Ağzından çıkan her sözü tartıyordu.

Epeyce konuştuktan sonra, "Askerler hâlâ seni arıyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

Birkaç dakika konuşmadı. Sonra sordu. "Elyazmalarını mı arıyorsun?"

"Artık aramıyorum. Şimdilik hayatta kalmaya çalışıp, ülkeme dönmek istiyorum."

Güvence verircesine başını salladı. Ona

güvenmeye başlamıştım. Bakışlarındaki sıcaklık beni etkilemişti. Bana VVil'i anım-

satmıştı. Bir süre sonra, avlunun çevresinde bir dizi evden ve küçük kiliseden oluşan manastıra ulaştık. Bulunduğumuz yerde doğa harikaydı. Avluya girdiğimiz zaman diğer rahiplere İspanyolca bir şeyler söyleyince, cüppeli adamlar hızla ortadan yok oldular. Onların nereye gittiklerini merak ettim, ama yorgunluktan ner-deyse yere yıkılmak üzereydim. Rahip beni evlerden birine götürdü.

. İçerde küçük bir oturma odasıyla iki yatak odası vardı. Şöminede odunlar alev alev yanıyordu. Evden içeriye girdikten az sonra, başka bir rahip tepsinin içinde bir kâse çorbayla ekmek getirdi. Yorgunluktan bitkin halde çorbamı içerken Sanchez kibarca yanımda oturdu. Sonra, onun ısrarlarına dayanamadım ve

yataklardan birine uzanıp derin bir uykuya daldım.

Ertesi sabah avluya çıkınca, her tarafın mükemmel derecede bakımlı olduğunu gördüm. Çakıl taşı döşeli yolların kenarlarındaki taflanlar ve şimşirlerin hepsi aynı boydaydı. Sanki her birinin doğat şekilleri vurgulanarak dikilmişlerdi. Ve hiçbiri budanmamış-tı.

Gerinince sırtımdaki kolalı gömleğin sertliğini hissettim. Sert pamuklu kumaş hafifçe enseme batıyordu. AVna ütülü ve temizdi. Daha önce, iki rahip beni uyandırdıktan sonra, sıcak su doldurdukları küvetin içinde yıkanıp, temiz gömleği giymiştim. Yıkanıp, giyindikten sonra yandaki odaya geçtim. Masanın üstünde bulduğum sıcak çörekleri ve kuru meyveleri iştahla yerken, rahiplerde bir kenarda durup bana bakmışlardı. Kahvaltımı bitirdikten sonra rahipler sessizce çekilmişler ben de bahçeye

çıkmıştım.

Avluya bakan taş sıralardan birine oturdum. Ağaçların tepesinden yükselen güneşe yüzümü döndüm.

Arkamdan bir ses, "Nasıl, rahat uyudun mu?" diye sordu. Arkama dönüp baktım. Rahip Sanchez gülümseyerek bana bakıyordu.

"Çok iyi uyudum," diye yanıt verdim.

"Yanına oturabilir miyim?"

Tabii."

Uzun süre konuşmadan oturunca, rahatsız oldum. Birkaç kez dönüp ona baktım, bir şeyler söylemek istiyordum, ama başını hafifçe geriye itmiş, gözterini kırpmadan güneşe bakıyordu.

Sonunda konuştu. "İyi bir yer bulmuşsun." Herhalde oturduğumuz sıradan söz ediyordu.

"Bakın, bana yardım etmenizi istiyorum. Amerika'ya dönmem için en emin yol hangisidir?"

Ciddiyetle yüzüme baktı. "Bilmiyorum. Hükümetin seni ne kadar tehlikeli bulduğuna bağlı. Cula'ya nasıl geldiğini anlat."

Elyazmalarını ilk duyduğum günden beri başımdan geçen olayları anlattım. Dağın doruğundaki o büyülü havayı düşlediğimi zannettiğim için, o anki histerimden kısaca söz ettim. Ancak Sanchez bu konuyla yakından ilgilendi ve bana sorular sormaya başladı.

"Asker seni farketmeden uzaklaştıktan sonra ne yaptın?" diye sordu.

"Orada birkaç saat daha oturdum ve rahatladığımı hissettim."

"Başka neler hissettin?"

Her nedense biraz huzursuz oldum, sonra hissettiklerimi anlatmaya başladım. 'Tarif etmesi çok zor. Çevremdeki her şeyle büyülü bir bağlantı kurduğumu hissettim. İçime sonsuz bir güven ve emniyet duygusu yayıldı. Bütün yorgunluğumu unuttum."

Rahip Sanchez gülümsedi. "Başından mistik bir deneyim geçmiş. O ormanda dağın zirvesine yaklaşan herkes aynı şeylerin başlarından geçtiğini söylüyorlar."

Çekinerek başımı salladım.

Dönüp dikkatle yüzüme baktı. "Bu deneyim bütün dinlerdeki mistiklerin başından geçer. Hiç böylesi konularda kitap okudun

mu?"

'Yıllarca önce okumuştum."

Takat düne kadar bu sadece entelektüel bir kavramdı, değil mi?"

"Evet, sanırım."

Genç bir rahip yanımıza geldi ve bana başıyla selam verdi, sonra Sanchez'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Rahip başını sallayınca genç rahip arkasını dönüp yanımızdan uzaklaştı. Sanchez genç rahibin adımlarını dikkatle izledi. Genç adam avludan geçti ve yüz metre uzaktaki park benzeri bir yere girdi. Çeşitli çiçeklerin bulunduğu bahçenin de olağanüstü temiz olduğunu ilk kez farkettim. Genç rahip sanki bir şey arıyormuş gibi parkın içinde dolaştı ve sonra bir köşeye oturdu. Ardından bir tür düşünceye

daldı.

Sanchez kendi kendine gülümsedi ve yine dönüp yüzüme baktı.

"Şimdi geri dönmeye çalışman bana göre tehlikeli olabilir. Fakat durumu araştırırım. Arkadaşlarının başına neler geldiğini öğrenmeye çalışırım." Ayağa kalktı. "Yapmam gereken işlerim var. Lütfen size her türlü yardımı yapacağımıza güvenin. Şimdilik burada dinlenip rahatınıza bakın. Eski gücünüzü kazanmaya çalışın."

Başımı salladım.

Elini cebine soktu ve bir kâğıt çikarıp bana verdi. "Bu Beşinci Bilgi. Senin başından geçen deneyimlere benzer şeylerden söz ediyor. İlginç bulacağını sanıyorum."

İsteksizce uzanıp kâğıtları aldım. Rahip

konuşmaya devam ediyordu. "Son okuduğun bilgiden neler anladın?"

Yanıt vermeden önce tereddüt ettim. Elyazmalarını ve bilgileri düşünmek istemiyordum. Sonunda, "İnsanlar birbirlerinin enerjisini ele geçirmek için mücadele ediyorlar. Diğer insanlara fikirlerimizi kabul ettirdiğimiz zaman, onları kendimizle özdeşleştlrip, enerjilerini üzerimize çekiyor ve kendimizi daha güçlü hissediyoruz."

Rahip güldü. "Yani asıl sorun herkesin birbirini kontrol altına alıp yönlendirmesi ve enerji eksiklerini tamamlamak için birbirlerinin enerjilerini çalması, öyle mi?" . "Evet."

"Fakat bunun bir çözümü var, başka bir enerji kaynağı bulmalıyız değil mi?"

"Bir sonraki bilgi bundan söz ediyor." Başını salladı ve ağtr adımlarla kiliseye doğru yürüdü.

Öne doğru eğilip, dirseklerimi dizlerimin üstüne koydum ve bir süre tercümelere bakmadım. Onları okumak istemiyordum. Son iki günün olayları hevesimi kırmıştı. Amerika'ya en kısa yoldan nasıl döneceğimi düşünmeyi yeğliyordum. Sonra, karşımdaki ağaçlık alanda, genç rahibin ayağa kalkıp, ağır ağır başka bir köşeye "gittiğini gördüm. Yüzünü benden tarafa dönüp tekrar yere oturdu.

Onun ne yaptığını çok merak ettim. Sonra onun elyazmala-rındaki sözü edilen bir şey üstünde çalıştığını anladım. Elimdeki kâğıtların birinci sayfasına baktım ve okumaya başladım.

Uzun zamandır mistik bilinç adıyla bildiğimiz kavrama yeni bir tanımlama

getiriyordu. Yirminci yüzyılın son on yılında bu bilincin, tıpkı birçok dindeki ezoterik taraftarlarda görüldüğü gibi yayılacağını ve insanlar arasında büyük bir kitle tarafından benimseneceğini ifade ediyordu. Çoğu kişiler arasında bu bilinç konuşulabilir ve, tartışabilir entelektüel bir kavram olmaktan ileriye gitmeyecekti. Ama oldukça kabarık sayıda insanlar, gerçek deneyimle bu bilince sahip olacaklardı. Çünkü bu bireylerin yaşamları süresince bazı mistik olaylar zaman zaman başlarından geçecekti. Elyazmasında bu deneyimierin dünyadaki insanlar arasındaki anlaşmazlığı sona erdirecek anahtar olduğu belirtiliyordu. Çünkü bu deney sırasında enerji başka kaynaktan elde ediliyordu ve zamanla bu kaynağı kendi arzumuza göre kullanmayı öğrenecektik.

Okumaya son verdim ve başımı kaldırıp genç rahibe baktım. Gözlerini açmış sanki

dikkatle bana bakıyordu. Yüzünün tüm hatlarını iyice göremediğim halde, başımı sallayıp ona selam verdim. Hafifçe gülümseyip başını sallayınca çok şaşırdım. Sonra genç rahip ayağa kalktı ve sol taraftaki binaya doğru yürüdü. Avludan geçip binaya doğru yürürken benimle göz göze gelmekten kaçındı.

Arkamdan gelen ayak seslerini duyunca başımı çevirip baktım ve Sanchez'in kiliseden çıktığını gördüm. Yanıma yaklaşırken bana gülümsedi.

"Pek uzun sürmez. Etrafı gezmek ister misin?"

"Evet, isterim. Bana şu oturma yerleri hakkında bilgi verin," dedim ve genç rahibin oturduğu yeri gösterdim.

Ağır ağır avludan geçerken, Sanchez manastırın dört yüz yıl önce kızıiderililere Hıristiyan dinini öğretmek için İspanya'dan gelen ilginç misyonerin, yerlilerin yüreklerine imanı aşılamak için kılıç kullandığını ve onlara sevgiyle yanaştığını anlattı. Başarısının sırrını kısmen yumuşak tutumuna, kısmen bölgenin ücra bir köşede olmasına, kimsenin ona karışmadığına ve doğru bildiği yolda ilerlemesine borçluydu.

Sanchez, "Biz de insanın iç dünyasındaki gerçeği bulabilmesi için onun yolundan ilerliyoruz," dedi.

Oturma sahasının bahçe düzeni mükemmeldi. Aşağı yukarı bir dönümlük orman sahası pırıl pırıl temizlenmiş. Ağaçların dibindeki çiçekli bitkilerin aralarına nehir dibinden çıkarılan taşlardan dar yollar yapılmıştı. Avludaki bitkiler gibi buradakilerinde

şekillerinin güzelliği vurgulanmıştı.

Sanchez, "Nerede oturmak istersin?" diye sordu.

Etrafıma baktım, önümüzde oturmaya müsait, düzenlenmiş birkaç yer vardı. Hepsinin etrafı çeşitli şekillerde güzel bitkiler, kocaman ağaçlar ve kayalarla çevrilmişti. Sol tarafımızda, genç rahibin son kez oturduğu yeri işaret ettim.

"Şurası nasıl?"

Başını salladı ve oraya gidip oturduk. Sanchez birkaç dakika derin soluk aidi, sonra bana baktı.

"Dağın doruğundaki deneyimini biraz daha anlat."

Biraz tereddüt ettim. "Ne anlatacağımı bilemiyorum. Zaten fazla uzun sürmedi."

Rahip ters ters yüzüme baktı. "Korktuğun için bu durumun

sona ermiş olması, öneminden bir şey kaybetmez, değil mi? Belki bu durum tekrarlayabilir."

"Belki. Fakat insanlar beni öldürmeye çalışırlarken, tüm dikkatimi kozmik duygulara yöneltemezdim."

Güldü ve sevgiyle yüzüme baktı.

"Manastırda elyazmaları üstünde çalışmalar yapıyor musunuz?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Burada senin dağın doruğunda geçirdiğin deneyimi öğretmeye çalışıyoruz. Aynı duyguyu tekrar algılamak istemez misin?"

Avludan birisi seslenince sohbetimiz kesildi, rahiplerden biri Sanchez'i çağırıyordu. Yaşlı adam özür diledi ve avluya geçip diğer rahiple konuşmaya başladı. Oturdum ve etrafımdakl bitkilere, kayalara baktım, bakışlarımı hafifçe gözlerimin önündeki nesnelerden çektim. Yanındaki bitkinin çevresini bir ışık halesi sardı, ama gözlerimi kayalara çevirince durum değişti.

Sanchez'in geri döndüğünü farkettim.

Yanıma gelince, "Bir yere gitmem gerek. Kentte birileriyle buluşacağım. Belki arkadaşların hakkında bilgi edinirim veya senin yolculuğa çıkma

olasılığını araştırırım," dedi.

"İyi. Ne zaman döneceksiniz?"

"Herhalde, yarın sabah."

Biraz bozulmuş olmalıyım ki, bana yaklaştı ve elini omzuma koydu. "Endişelenme. Burada emniyettesin. Lütfen rahatına bak. Çevreyi dolaş. Diğer rahiplerle konuş, gelişmelerine göre bazılarının olayları ötekilerden daha hızlı kavradıklarını göreceksin."

Başıı nı salladım.

Gülümsedi ve yanımdan uzaklaşıp, kilisenin arkasında duran kamyona bindi. Biraz uğraştıktan sonra motoru çalıştırabil-di ve kilisenin arkasındaki

yolda tepelere doğru uzaklaştı.

Birkaç saat oturma sahasında durup, düşüncelerimi birara-ya topladım, Marjorienin ve VVil'in başına gelenleri merak ettim. Jensen'in adamının öldürülüşünün anısını gözlerimin önünden silmeye çabaladım.

Öğleye doğru, bazı rahiplerin avlunun ortasındaki büyük masanın üstüne sofra kurduklarını ve tabaklarla yiyecekler taşıdıklarını gördüm. Sofra kurulduktan sonra, on, on iki tane rahip de onların yanına geldi ve tabaklarına koydukları yemekleri alıp sıraların üstüne oturarak ağır ağır yemeğe başladılar. Çoğu tatlı tatlı birbirlerine gülümsüyordu, ama pek fazla

konuşmuyorlardı. Birisi başını kaldırıp bana baktı ve eliyle masanın üstündeki yiyecekleri işaret etti.

— 123-

Başımı salladım ve avluya geçip tabağıma mısır ve fasulye koydum. Rahiplerin hepsi oradaki varlığımı farkettikleri halde, benimle konuşmadılar. Yiyecekler hakkında birkaç söz söyledim, ama yüzüme gülümseyip kibarca başlarını salladılar. Onlarla göz göze gelmeye çalıştığım zaman, başlarını öne eğdiler.

Sıralardan birine tek başıma oturup yemeğimi yemeye başladım. Sebzeler ve fasulyeler tuzsuz fakat otlardan oluşan bol baharatla pişmişti. Yemek sona erince rahipler boş tabaklarını masanın kenarına yığarlarken, kiliseden çıkan başka bir rahip hızlı adımlarla masanın yanına gelip kendine bir tabak yemek

hazırladı. Tabağına yiyecekleri koyduktan sonra, bakışlarını avlunun içinde dolaştırıp oturacak yer ararken, göz göze geldik. Bana gülümseyince, onu daha önce oturma sahasında gördüğümü anımsadım. Ben de ona gülümsedim. Yanıma geldi ve kırık dökük İngilizceyle konuştu.

Yanınıza oturabilir miyim?"

"Evet, lütfen."

Oturdu ve yemeğini yemeye başladı. Lokmalarını ağır ağır çiğnerken, arada sırada yüzüme bakıp gülümsüyordu. Kısa boylu, ufak tefek, kömür gibi siyah saçlı, kahverengi gözlü bir adamdı.

"Yemeği beğendiniz mi?" diye sordu.

Kucağımda tuttuğum tabağın içinde birkaç lokma mısır kalmıştı.

"Oh, evet," dedim ve ağzıma bir lokma attım. Onun lokmaları mahsustan çok ağır çiğnediği tekrar dikkatimi çekince, ben de onu taklit etmeye çalıştım. Sonra bütün rahiplerin yemekleri aynı şekilde yediklerini anımsadım.

"Sebzeleri manastırda mı yetiştiriyorsunuz?" diye sordum. Yanıt vermeden önce tereddüt etti. Lokmasını ağır ağır yuttu.

"Evet, besinler çok önemlidir," dedi.

"Bitkilerle meditasyon mu yapıyorsun?" diye sordum.

Yüzüme baktı, şaşırdığı açıkça belliydi. "Elyazmalarını okudunuz mu?" diye sordu.

"Evet, ilk dört bilgiyi okudum," diye yanıt verdim. "Bitki yetiştirdiniz mi?"

"Oh, hayır, Henüz yeni öğrenmeye başladım."

"Enerji alanlarını gördünüz mü?"

"Evet, zaman zaman,"

Bir süre sessizce oturduk. 0 lokmalarını çiğnemeye devam

etti.

"Enerjiyi önce besinlerden alırsın."

Başımı salladım.

"Ama yiyeceklerden aldığın enerjiyi tümüyle özümseyebil-men için önce yediklerini beğenmelisin, eh..."

İngilizce doğru kelimeyi bulmaya

çalışıyordu. Sonunda, Tadını çıkaracaksın," dedi. "Lezzet bu işin anahtarıdır. Lezzetin tadına varmalısın. Yemekten önce dua etmenin sebebi budur. Sadece yiyecek bulduğumuza şükretmek için dua etmeyiz. Vücudun besindeki enerjiyi iyice özümsemesi için de yaparız bunu. Yemek yemeyi bir deneyim haline dönüştürmek gerektir."

Söylediklerini kavrayıp kavramadığımı anlamak için, dikkatte yüzüme baktı.

Yanıt vermeden başımı salladım.

Geleneksel dini şükran duygusunun ardında, yemeğin incelikle takdir edilmesi gerçeğinin yattığını bana anlatmaya çalıştığı nrkavradım. Böylece besinlerdeki enerjiyi fazlasıyla özümseyebi-liyorduk.

'Yemek yemek ilk adımdır. Bu yolla kişisel enerjinizi artırdıktan sonra, diğer

nesnelerdeki enerjilere karşı daha duyarlı oJabilyorsun... ve bundan sonra yemek yemeden bu enerjiyi özümsemeyi öğreniyorsun."

Anladım demesine başımı salladım.

Anlatmaya devam etti. "Çevremizdeki her şey enerjidir. Ne var ki, hepsinin türü değişiktir. İşte bu yüzden bazı yerler enerjiyi diğer yerlerden daha fazla artırır. Bu senin şeklinin uyumuna bağlıdır."

"Orada seni gördüğüm zaman bunu mu deniyordun? Enerjini mi yükseltiyordun?"

Memnun olmuş gibiydi. "Evet."

"Peki nasıl yapıyorsun?"

"Enerji alanlarını gördüğün gibi, takdir duygunu kullanıp, bağlantı kurmaya açık

olmalısın. Fakat içinin enerjiyle dolduğunu hissettiğin an bu adımı atmalısın."

"Anlamadım."

Kavrayamadığıma canı sıkılmış gibi kaşlarını çattı. 'Tekrar oturma yerine gidelim mi? Orada gösteririm."

"Pekâlâ, gidelim."

Onun peşine takıldım, avluyu geçip oturma alanına geçtik. Parkın kenarında durdu ve sanki bir şey arıyormuş gibi bakışlarını çevrede dolaştırdı.

Ormanın başladığı sınırın ucundaki sık ağaçlıklı alanı işaret etti. "Şuraya gidelim."

Ağaçların ve taflanların arasındaki kıvrımlı yolu izledik. Küçük bir tepenin üstündeki kayalara tünemiş gibi duran geniş

gövdeli, kalın köklerinin dışardan toprağın içinde gömülü olduğu bir ağacı seçti. Ağacın önünde yartm daire şeklinde, üstü minik çiçekli bodur bitkiler vardı. Sarı minik çiçeklerin garip tatlı kokuları burnuma çarptı. Arka plandaki sık ağaçlıklı orman yeşil bir örtüye benziyordu.

Rahip yüzümü ağaca çevirip bodur bitkilerin arasında oturmamı söyledi. Kendisi de yanıma oturdu.

"Ağaç sence güzel mi?" diye sordu.

"Evet." .

"Öyleyse, şey... hisset...şey..."

Yine söylemek istediği kelimeyi bulmaya çabalıyordu. Bir süre düşündükten sonra sordu. "Rahip Sanchez bana dağın doruğunda başınızdan geçen deneyimi anlattı; neler hissettiğini anımsıyor musun?"

"Kendimi çok hafif, güvende ve bağlantılı hissettim."

"Nasıl bağlantılı?"

"Bunu tarif etmek çok zor. Sanki çevremdeki şeyi benim bir parçam gibiydi."

"Peki hissettiğin neydi?" ′

Bir an düşündüm. Ne hissetmiştim? Sonra farkettim.

"Sevgi. Sanırım her şeye karşı sevgi duydum."

"Evet. işte o. Şimdi ağaca karşı sevgi hisset."

"Dur bir dakika," diye karşı

koydum. "Sevgi birdenbire meydana gelen bir olgudur. Bir şeyi sevmeye kendimi zorlayamam."

"Sevmek için kendini zorlamayacaksın. Sevginin içine girmesine İzin vereceksin. Ama bunu yapmak için dağın doruğunda neler hissettiğini anımsayıp, tekrar aynı hisleri duymalısın."

Ağaca bakıp dağın doruğunda neler hissettiğimi anımsamaya çalıştım. Bir süre sonra şekline ve varlığına hayranlık duymaya başladım. Hayranlığım arttı ve sevgiye dönüştü. Çocukluğumda anneme, delikanlılığımda "ilk aşkıma" da aynı hisleri duymuştum, ama bu ağaca bakarken, o özel sevgiler geri planda

kaldı. Ve çevremdeki her şeyi sevmeye başladım.

Rahip birkaç adım geriye çekilip, dikkatle bana baktı. "İyi, enerjiyi almaya başladın." .

Bakışlarının odak noktasının hafifçe değiştiğini gördüm.

"Nereden anladın?" diye sordum.

"Çünkü enerji alanının genişlediğini görüyorum."

Gözlerimi kapatıp dağın doruğundaki hislerimi duyumsamaya çalıştım, ama aynı duygulan hissedemedim. Aynı hisleri daha düşük düzeyde duyumsuyordum.

Başaramayınca öfkelendim.

Rahip, "Ne oldu? Enerjin azaldı." dedi.

"Bilmiyorum, eskisi kadar güçlü hissedemiyorum," diye yanıt verdim.

Gözlerinin içi gülerek bana baktı ve biraz sabırsızca konuştu.

"Dağın doruğundaki deneyimin büyük bir ödüldü. Yeni görüşe sahip olabilmen için yaptığın bir aşamaydı. Şimdi yavaş yavaş tekrar aynı deneyimi elde etmeye çalışmalısın."

Biraz daha geriye çekilip tekrar bana baktı. "Şimdi biraz daha dene."

Gözlerimi kapatıp daha derinden

hissetmeye çalıştım. Bir süre sonra hislerim yoğunlaştı. Duygularımı derece derece yükseltmeye çalıştım. Tüm dikkatimi ağaca verdim.

Rahip, "Çok iyi. Aldığın enerjiyi ağaca veriyorsun," dedi.

Onun gözlerinin içine baktım. "Ağaca mı veriyorum?"

"Nesnelerin güzelliklerinin eşsizliğini takdir edince enerji alıyorsun. Hislerin sevgi düzeyine yükselince, gönüllü olarak enerjini geri veriyorsun." diye açıkladı. Uzun süre ağacın karşısında oturdum. Bütün dikkatimi ağaca daha fazla vermeye başlayıp, rengine ve şekline duyduğum hayranlık arttıkça, genelde sevgim de artmaya başladı. Bu olağanüstü bir deneyimdi.

Enerjimin benden taşıp, ağaca dolduğunu hissettim, ama bunu göremiyor-dum. Bakışlarımı ağaçtan çekmeden, rahibin yanımdan kalkıp uzaklaştığını farkettim.

"Enerjimi ağaca vermemi nasıl görüyorsun?" diye sordum.

Algılamayı en ince noktasına dek tarif edince, Saralı'in Vici-ente'de çiçeklere enerji yöneltmesinde aynı olguya tanık olduğumu anımsadım. Sarah farkına varmadan, doğal olarak sevgiyi hissedebiliyordu.

Rahip yanımdan avluya doğru uzaklaştı, görüş açımdan çıktı. Alacakaranlık çökene kadar orada oturdum.

Evden içeri girerken iki rahip kibarca beni selamladılar. Şöminedeki ateş gecenin serinliğini kırmıştı. Birkaç tane gaz lambası oturma odasını aydınlatıyordu. Sebze veya

patates çorbasının kokusu odayı sarmıştı. Masanın üstündeki seramik çanağın yanında, birkaç tane kaşık ve bir tabağın içinde dört dilim ekmek vardı.

Rahiplerden biri yüzüme bakmadan dönüp dışarı çıktı, diğeri yüzüme bakmadan, başıyla ateşin üstünde demir tencereyi işaret etti. Tencereye baktıktan sonra, ikinci rahip, "Başka bir şey İster misiniz?" diye sordu.

'Teşekkür ederim. İstemem," dedim.

Başını sallayıp dışarı çıktı ve odada yalnız kaldım. Tencerenin kapağını kaldırıp baktım, patates çorbasıydı. Koyu çorba mis gibi kokuyordu. Çanağa birkaç kepçe çorba koydum ve masanın başına geçip oturdum. Sonra Sanchez'in verdiği elyazmalarını cebimden çıkarıp, okumak niyetiyle tabağımın yanına bıraktım. Fakat çorbanın kokusu o kadar iştah açıcıydı ki, her şeyi

unutup yemek yemeye başladım. Yemeğim sona erince, boş tabakları geniş tavanın içine bırakıp, ateş sönene dek, ipnotizma olmuş gibi, şöminedeki alevlere baktım. Sonra gaz lambalarını söndürüp yattım.

Ertesi sabah gün doğarken uyanınca kendimi dipdiri ve canlı hissettim. Dışarda sabah sisi avluya inmişti. Şöminedeki külleri eşeledim, birkaç tane çıra koyup ateşi tutuşturdum ve alevler yükselinceye kadar ateşi yelpazeledim. Yiyecek bir şeyler almak için mutfağa geçeceğim sırada, Sanche2'in kamyonunun geldiğini duydum.

Dışan çıktım. Kolunda bir sırt çantası ve diğer kolundaysa. birkaç parça paketle kilisenin arkasından dolanıp avluya girdi.

Peşinden eve girmemi işaret ederek, "Sana haberlerim var," dedi.

Birkaç rahip sıcak mısır ekmeği ve kuruyemiş getirdiler. Sanchez adamları selamladı ve sonra benimle birlikte masanın başına oturunca, diğer rahipler hızla dışarı çıktılar.

"Güney Konsülünden bazı rahiplerle toplantıya katıldım. Elyazmaları ve hükümetin sert tutumu hakkında görüşecektik. Bu konuyu görüşmek için rahipler ilk kez biraraya geliyordu. Tam toplantıya başlamak üzereyken, kapı vuruldu ve hükümetin yolladığı bir temsilci toplantıya katılmak istediğini söyledi."

Tabağına yiyecek alırken bir süre sustu. Ağzına attığı lokmaları dikkatle çiğnedi. Temsilci," diye devam etti. "Hükümetin dışardan gelecek saldırılara karşı elyazmalarını korumak

amacın-da olduğuna dair bize güvence verdi. Ve bu sebepten Perulu vatandaşların ellerindeki kopyaları mühürleyip izin belgesi vermek istediklerini açıkladı. Bizim bu konudaki endişelerimizi anladıklarını fakat yasalara karşı gelmeyip kopyaları hükümete teslim etmemizi söyledi. Hükümetin bu kopyaları damgaladıktan sonra tekrar bize İade edeceğine dair güvence verdi."

"Pekâlâ elinizdeki kopyaları ona verdiniz mi?"

"Kuşkusuz hayır."

İkimizde birkaç dakikada yemeklerimizi yedik. Yiyeceklerin tadını özümsemek için ben de lokmalarımı ağır ağır çiğnedim.

Sanchez anlatmaya devam etti. "Cula'daki şiddet olaylarını sorduk. Jensen adındaki adama karşı böyle davranmak zorunda kaldıklarını, onun adamlanndan çoğunun yabancı ülkelerden gelen silahlı ajanlar olduklarını öğrendiklerini söyledi. Elyazmalarının bulunmayan bölümlerini aradıklarını, şayet ellerine geçirirlerse bunları çalıp Peru'dan dışarı çıkaracaklarını ve hükümetin de onlara karbi önlem almak zorunda kaldığını, herkesi tutukladıklan-nı söyledi Fakat senin arkadaşlarının adı geçmedi."

"Hükümetin adamına inandınız mı?"

"Hayır, inanamadık. O gittikten sonra biz toplantıya devam ettik. Ve sessiz bir direnişe geçmeye karar verdik. Elyazmalarının kopyalarını yapıp ela I tından dağıtma karârı aldık."

"Kilise liderleriniz size izin verecekler mi?"

Sanchez, "Bilmiyorum," dedi. "Kilisenin yaşlıları elyazmaları-na karşı çıkıyorlar, ama kimlerin karşı çıktığına dair ciddi bir araştırma yapmadık. Bizim sorunumuz kuzeyde yaşayan, Kardinal Sebastian'la. Elyazmalarına şiddetle karşı koyanlardan birisi, ayrıca çok da etkilidir. Eğer hükümet liderlerini sert tedbirler almaya ikna ederse, o zaman bizimde ilginç kararlar vermemiz gerekiyor."

"Kardinal neden elyazmalarına karşı çıkıyor?"

"Korkuyor?"

"Neden?"

"Uzun süredir onunla görüşmedim, ama

görüştüğüm zaman da elyazmaları konusuna hiç değinmedik. Ama sanıyorum ki, insanın kozmozda ruhsal bilgilerden cahil kalmasını, sadece imanla yaşamasını yeğliyor. Elyazmalarının kilisenin statükosunu bozacağına ve otoritesini yıkacağına inanıyor."

"Peki elyazmaları otoriteyi nasıl yıkar?"

Gülümsedi ve başını hafifçe arkaya attı. "Gerçek insanları özgür kılacaktır."

Tabağımdakl son ekmek parçası ile meyvemi yerken, neden söz ettiğini anlamak için yüzüne baktım. Sanchez ağzına birkaç küçük lokma daha attı ve iskemlesini geriye itti.

"Daha güçlü görünüyorsun. Burada kimseyle konuştun mu?"

"Evet, rahiplerden birinden enerji He bağlantı kurma yöntemini öğrendim. Fakat... adını bilmiyorum. Dün sabah, biz avluda konuşurken, oturma sahasındaki rahipten söz ediyorum, kim olduğunu anımsadın mı? Daha sonra, onunla konuşunca, bana enerjiyi nasıl özümseyip sonra da yansıtacağımı öğretti."

Sanchez, "Onun ismi John," dedi ve başıyla devam etmemi işaret etti.

"Harika bir deneyimdi. Hissettiğim sevgiyi anımsayınca açıldım. Ve bütün gün orada oturup yavaş yavaş sakinleştim. Ama dağın doruğundaki deneyim kadar güçlü şeyler hissedemedim."

Sanchez ciddi bir tavır takınmıştı.

"Sevginin rolü uzun süre yanlış anlaşıldı. Sevgi iyilik yapmak veya bazı ahlaki soyut sorumluluklar yükienip dünyayı daha güzel bir hale getirmeye çalışmak veya hedonizlmden vazgeçmek değildir. Heyecan, sonra sevinç ve sonra sevgiyi hissedince enerji ile bağlantı kurulabilir. Sevgiyi aynı düzeyde tutarak yeterince enerji elde etmenin dünyaya büyük yararı dokunduğu kesin. Ne var ki doğrudan doğruya bize daha çok yararı var.Yapabileceğimiz en hedonlstik davranış."

Onunla aynı fikirleri paylaşıyordum. Sonra iskemlesini biraz daha geriye İtip dikkatle yüzüme baktığını farkettlm. • "Pekâlâ, benim enerji alanım nasıl?" diye sordum.

"Eskisinden çok daha geniş. Sanırım kendini çok iyi hissediyorsun."

"Evet."

"İyi. Bizim de amaçladığımız bu.1'

"Biraz anlatır mısın?"

"Rahipleri eğitip, dağlardaki kızılderililerle çalışmaya yolluyoruz. Çok zpr bir iş, rahibin çok güçlü olması gerek. Buradaki adamların hepsini çok dikkatle inceliyoruz. Hepsinin ortak bir yanı var: her birinin başından bir kez mistik bir deneyim geçmiştir.

"Ben bu tür deneyimleri uzun zamandır İnceliyorum. Hatta elyazmaları bulunmadan önce İncelemeye başladım.

Ve sanırım başlarından mistik deneyimler geçen kişilerin, tekrar bu duruma geçmeleri ve kişisel enerjilerini yükseltmeleri daha kolay oluyor.

- 131 -

Diğerlerinin bağlantı kurması zaman alıyor. Deneyimleri anımsamak için güçlü bir bellek gerektiğini, anladığını sanıyorum. Güçlü bellek aynı durumun yaratılmasında kolaylık sağlar. Ve bundan sonra, birey yavaş yavaş anılarını tazeler."

"Bu durum oluşurken insanın enerji alanlarının görüntüleri nasıldır?"

"Enerji dışan doğru taşar ve rengi hafifçe değişir."

"Ne renk olur?"

"Genellikle mat beyazdan yeşile veya maviye dönüşür. Fakat genişleyip yayılması çok önemlidir. Örneğin, dağın doru-ğundaki beklenmedik mistik deneyiminde, enerjin dışarıya taşıp tüm evrene yayıldı. Aslında bağlantı kurduğun zaman tüm koz-mozdan özümsediğin enerji kabarıp taştı, her yeri ve her şeyi kapsadı. O zaman neler hissettiğini anımsıyor musun?"

"Evet," dedim. "Sanki tüm evren vücudum, ben de yalnızca baş veya daha doğrusu, gözden ibaretmişim gibi hissettim."

"Evet, o anda, senin enerji alanın ile evren aynı şeydi. Evren senin vücudundu."

"O anda çok garip şeyler anımsadım. Kocaman vücudumun, benim evrenimin, nasıl evrime uğrayarak geliştiğini anımsadım. Ben orada tüm oluşumlara tanıktım. Basit hidrojenden ilk yıldızların doğuşlarını ve sonra

süre gelen nesiller boyunca bu güneşlerin daha karmaşık maddeler ürettiklerini gördüm. Ama yalnızca maddeleri görmedim. Maddenin aslında enerji titreşimlerinden oluştuğunu ve sistematik biçimde daha karmaşık seviyelere yükseldiğini gördüm. Sonra... insanoğlu meydana çıkana kadar canlılar gelişmeye başladı...."

Birdenbire susunca Sanchez bendeki değişikliği farketti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"İnsanoğlu belirdikten sonraki evrimi anımsamıyorum," diye açıkladım, "öykünün devam ettiğini hissettim, ama onu tam anlamıyla kavrayamadım."

"Öykü devam ediyor. İnsanlar evrenin evrimini karmaşık titreşimlerle yükseklere ve daha yükseklere taşıyorlar."

. "Nasıl?" diye sordum.

Gülümsedi fakat yanıt vermedi. "Bunu daha sonra konuşalım. Şimdi bazı şeyleri gözden geçirmem gerek. Bir iki saat sonra tekrar görüşürüz."

Başımı salladım. Rahip Sanchez masanın üstünden bir elma aldı ve dışan çıktı. Onun arkasından ben de dışarıya dolaşmaya çıktım. Sonra Beşinci Bilginin kopyasını yatak odasında bıraktığımı anımsayıp geri döndüm. Daha önce onunla ilk karşılaştığım zaman Sanchez'in oturduğu ormanı düşünüyordum. Panik içinde ve yorgunken bile olağanüstü güzel bir yer olduğu dikkatimi çekmişti. O noktaya ulaşana dek batı yönündeki yolu izledim, sonra orada oturdum.

Sırtımı bir ağaca dayadım, beynimdeki

tüm düşünceleri attım ve birkaç dakika çevremi inceledim. Sabah hava berrak fakat biraz esintiliydi. Başımın üstünde rüzgârdan sallanan dallara baktım. Temiz havayı bir süre- içime çektim. Rüzgâr ninni gibi kulaklarımda yankılanıyordu. Cebimden elyazmalarının kopyasını çıkarıp, hangi sayfada kaldığımı araştırdım. Ama nerede kaldığımı bulmadan, kamyon motorunun gürültüsünü duydum.

Ağacın yanında yere uzanıp toprağa kulağımı dayayıp kamyonun hangi yönde ilerlediğini anlamaya çalıştım. Gürültü bulunduğum yere doğru yaklaşıyordu, sonra, eski kamyonun direksiyonunun başında Sanchez'i gördüm.

Kamyonu yanımda durdururken, "Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim. Haydi atla. Buradan gitmemiz gerek," dedi.

Direksiyonun yanındaki koltuğa otururken, "Neler oluyor?" diye sordum.

Kamyonu ana yola doğru sürdü. "Rahiplerimden biri köyde duyduğu konuşmaları anlattı. Bazı hükümet görevlileri benim ve manastırım hakkında soruşturmalar yapıyorlarmış."

"Sence aradı klan ne?"

Bana güvence verircesine baktı. "Bilmiyorum. Bizi eskisi kadar rahat bırakmayacaklarını tahmin ediyorum. Ben de bir önlem almak için, dağlarda gizlenmeye karar verdim. Rahiplerimden biri Machu Picchu yakınlarında yaşıyor. Adı Rahip Cart. Durum iyice anlaşılıncaya kadar onun evinde emniyette oluruz. Zaten Machu Picchu'yu görmeni istiyordum," dedi.

Birdenbire içime bir kuşku düştü. Birileri ile anlaşma yaptığını ve beni resmi görevlilere teslim edeceğini düşündüm. Emin dana kadar gelişmeleri ihtiyatla izleyip gözferimi dört açmaya karar verdim.

Tercümeleri okudun mu?" diye sordu.

"Büyük bir bölümünü?" diye yanıt verdim.

"İnsanın evrimi hakkında sorular sormuştun. O bölümü okudun mu?"

"Hayır."

Gözlerini yoldan ayırıp dönüp dikkatle yüzüme baktığını gör-

memezlikten geldim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

'Yok bir şey. Machu PicchiTya kaç saatte ulaşırız?"

"Aşağı yukarı dört saatte."

Sessizce oturup Sanctıez'i konuşturursam, onun kendini ele vereceğini ümjt ediyordum, fakat evrim hakkındaki merakımı yenemedim.

"Pekâlâ daha sonra insanların evrimi nasıl devam etti?" diye sordum.

Yan gözle bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?" . "Bilmiyorum. Ama dağın doruğunda Birinci Bilgide sözü edilen anlamlı rastlantılarla ilgili

olabileceğini düşünmüştüm."

"Haklısın. Diğer bilgilerle çok güzel uyum sağlıyor, değil mi?"

Aklım karışmıştı. Hemen hemen anlamıştım, ama doğru dürüst kavrayamıyordum. Yanıt vermeden sessizce durdum.

"Bilgilerin birbirlerini nasıl izledikleri düşün. Rastlantıları ciddiye aldığımız zaman Birinci Bilgi oluşuyor. Bu rastlantılar bize, yaptığımız her şeyin altında daha başka bir şeylerin, ruhsal bir şeylerin yattığını duyumsatır.

"İkinci Bilgi gerçeklerin farkındalığı üstüne kurulmuştur. Maddesel olanaklarla hayatta

kalabileceğimize inandığımızı, İkinci Bilgide görmüştük. Ve yerimizi sağlamlaştırıp güvenliğimizi korumak için tüm dikkatimizi evrenin kontrolüne odaklamıştık. Şimdi açıklığımız sayesinde uyanmaya ve gerçeklerin farkına varmaya başladık.

r- 134 —

"Üçüncü Bilgi yaşama yepyeni bir bakış açısı getirmektedir. Fizik evreni tek ve saf bir enerji olarak tanımlamakta ve bu enerjinin her nasrisa düşüncelerimize yanıt verdiğini söylemektedir.

"Dördüncü Bilgi ise, insanların diğer insanları kontrolleri altına alıp, düşüncelerine hükmederek enerjilerini çalmak eğilimini gösterdiklerini açıklar.

Enerjimizin kesildiğini ve ondan yoksun kaldığımızı hissettiğimiz zaman hepimiz aynı suçu sık sık işleriz. Tabii, bu enerji kısıntısı, daha yüksek bir kaynakla bağlantı kurduğumuz zaman, tedavi edilebilir. Hem biz ona karşı açtlabilirsek, evren bütün gereksinmelerimizi sağlayabilir. İşte Beşinci Bilgi de bunu açkılar.

"Senin durumunda olduğu gibi, mistik bir deneyimle insanın ne kadar güçlü bir enerji elde edebileceğini kısacık bir an bile oisa görebilir. Fakat bu herkesten ileriye sıçrayabilmek ve geleceğe göz atabilme durumudur. Bu durumu uzun süre koruyama-yız. Bilinci normal düzeydeki bir insanla konuşmaya çabalayınca veya hâlâ çatışmaların

sürdüğü bir dünyada yaşamaya çalışınca, bu ileri durumdan sıyrılır ve tekrar kendi eski düzeyimize döneriz.

"Ve sonra, diye devam etti. "Bu kısa bir an içinde gördüklerimizi yavaş yavaş tekrar elde etme sorunudur. Her seferinde biraz daha sonsuz bilince doğru ilerlemeye başlarız. Ancak bunu yaparken, enerjiyle dolup taşmayı bilinçli bir şekilde yapmalıyız. Çünkü rastlantıları sağlayan bu enerjidir ve rastlantılar sürekli bir temele dayanan yeni bir düzeyi gerçekleştirmemize yardımcı olurlar."

Herhalde şaşkın şaşkın yüzüne bakmış olmalıyım ki, "Düşünsene: yaşamımızda bizi daha ileriye götürmeye

yardımcı olan şansın ötesinde bir şeyler bize öncülük ettiği zaman, daha gerçek bir insan oluruz. Sanki kaderin bize öncülük ettiği bir şeyi elde ettiğimizi hissederiz. Bu olay meydana geldiği sırada, rastlantıları meydana getiren enerji düzeyi ilk önce içimizde kurumlaşmıştır. Korktuğumuz zaman yenilgiye uğrar bu enerjiyi elimizden kaçırırız, fakat enerji düzeyinin düşmesini tekrar kolayca yükseltebiliriz. Yepyeni bir insan haline geliriz. Daha yüksek bir titre-

şim düzeyine ulaşırız ve bu düzeyden de daha yüksek bir enerji düzeyine ulaşırız.

"Şimdi işlemin nasıl geliştiğini

anlayabildin mi? Enerjiyle dolar, büyürüz, tekrar dolar ve yine büyürüz. İnsanın evrendeki evrimi yüksek, daha yüksek titreşimlere ulaşarak sürer."

Bir süre sustuktan sonra bir şeyler düşündü ve tekrar konuşmaya başladı. "Bu evrim insanlık tarihi boyunca bilinçsizce ilerler. Bu medeniyetin neden ilerlediğini, ipsanlann neden geliştiğini, neden daha fazla yaşadığını, v.b böyle açıklanır. Oysa şimdi, biz bu işlemlerin hepsini bilinçli yapıyoruz. Elyazmaları bize bunu anlatıyor. İşte bu hareket tüm dünyayı ruhsal bilince doğru itmektedir."

Sançhez'in anlattıklarını, can kulağıyla büyülenmiş gibi dinliyordum. "Öyleyse benim John'dan öğrendiğim gibi, hepimizin yapacağı şey enerji ile dolmak ve böylece karşılaşmalar daha sık meydana geliyor, değil mi?1'

" "Evet, ama bu senin düşündüğün kadar kolay değil. Enerji ile sürekli bağlantı

sağlamadan önce bir şey daha yapmamız gerekiyor. Bundan sonraki Altıncı Bilgi, işte bu konudan söz ediyor."

• "O nedir?" '

Dikkatle gözlerimin içine baktı. "Diğerlerini kontrol altına alma isteğimizi tekrar bir düşün. Dördüncü Bilgi insanlann enerji kıtlığı çektikleri için, birbirlerini kontrol altına alıp aralarında akan enerjiyi ele geçirmeye çalıştıklarını açıklıyordu. Beşinci Bilgi ise bize alternatif enerji kaynaklarını gösteriyor, ancak özgün bir yöntem olmaksızın bu kaynaklarla bağlantı kuramayacağımızdan söz ediyordu. Ama biz bireyler, yine kontrol gücümüzü kullanmaya devam edip, bağlantıyı durduruyoruz, çünkü ne zaman eski alışkanlığımıza dönsek, bağlantı kurduğumuz kaynaktan kopuyoruz.

"Bu alışkanlıktan kurtulmak kolay değildir, çünkü İlk başından beri bilinçaltına yerleşmiştir. Bu alışkanlıktan kurtulmanın tek yolu onu bütünüyle bilinçüstüne çıkarmaktır. Şayet davranışlarımızı incelersek, insanları aynen kendimize özgü çocukluğumuz-

da ilgi çekmeyi öğrendiğimiz biçimde kontrol etmeye kalktığımız meydana çıkar. Enerjinin bize doğru akmasına takılır kalırız. Bize özgü bu durumu sürekli tekrarlarız. Ben buna bilinçaltı drama kontrolü adın; verdim.

"Bu sahneyi çok yakından tanıdığımız için, ona' drama adını verdim. Çünkü çocukluğumuzda aynı senaryoyu birçok filmde oynamış'ızdır. Sonra aynı

sahneleri günlük hayatımızda farkına varmadan tekrarlanz. Yaln'z aynı olayların defalarca başımızdan geçtiğini biliriz. Fakat ortaya bir sorun çıkar: Bu özgün sahneyi, hayatımızın gerçek filmindeki diğer sahnelerden daha mı sık tekrarlıyoruz ki, rastlantılarda belirlenmiş çoğu macera fazla ileri gidememektedir. Enerjiyi yönlendirmek amacıyla filmi sık sık yarıda kesip, bildiğimiz özgün dramayı yineler dururuz."

Sanchez kamyonun hızını kesti ve derin çukurlara dolu yolda dikkatle ilerledi. Sinirlendiğimi farkettim. Drama kontrolünün nasıl işlediğini pek kavrayamamıştım. Sanchez'e duygularımı açıklamak istedim ama yapamadım Ona hâlâ yaklaşamadığımı ve duygularımı

açıklamak istemediğimi anladım.

Sanchez, "Anladın mı?" diye sordu.

Ters sesle, "Bilmiyorum. Drama Kontrolümün olup olmadığını bilmiyorum," dedim.

Sevgiyle yüzüme bakıp, yüksek sesle güldü. "Öyle mi? Öyleyse neden hep araya mesafe koyuyorsun?"

— 137-

GEÇMİŞLE HESAPLAŞMA

İlerde yol daraldı ve kayalardan oluşan çıplak dağın kenarın -dan serî bir virajla kıvrılıyordu. Kamyon iri kaya kütlelerinin

üstünde zıplayarak ağır ağır viraja yaklaşıyordu. Aşağıda, Ant Dağlan' nın masif gri dorukları kar gibi bulutların üstüne yükseliyordu.

Sanchez'e baktım. Direksiyonun üstüne eğilmiş, dikkatle yola bakıyordu. Bütün gün dik ve dar tehlikeli bir yolda ilerlemiştik. Drama kontrolü konusunu açmak istiyordum, uygunsuz bir zamandı. Sanchez'in tüm dikkatini yola vermesi gerekiyordu, ayrıca ben ne sormak istediğimi bilmiyordum. Beşinci Bilginin tümünü okuyup bitirmiştim. Ve tıpkı Sanchez'in bana anlattığı noktalara değiniyordu. Kontrol etme biçimimden sıynlıp kurtulma fikrini, özellikle benim evrimimi hızlandıracaksa çok çekici bulmuştum, ama drama kontrolünü nasıl yapacağımızı bir türlü kavrayamamıştım.

Sanchez, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Beşinci Bilgiyi baştan sona okudum.

Dramaları düşünüyordum. Bana söylediklerinden anladığıma göre, sanırım araya mesafe koymamın benim dramam olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Yanıt vermedi. Dikkatle yoia bakıyordu. İki ya da üç yüz metre ilerde kocaman çift tekerlekli bir araç yolu kapatmıştı. Aracın elli metre Mersindeki kaya kütlesinin üstünde bir kadınla erkek oturuyordu. Dönüp bize baktılar.

Sanchez kamyonu durdurdu ve bir süre onlara baktıktan

sonra gülümsedi. "Kadını tanıyorum. Julia. Onlarla konuşmamızın bir sakıncası yok."

Esmer tenli kadın ve erkek

Peruluya benziyorlardı. Kadın elli yaşında filandı. Erkek ise otuzunda gösteriyordu. Kamyondan inerken, kadın bize doğru yürüdü.

Yanımıza yaklaşınca, "Rahip Sanchez!" diye seslendi.

Sanchez, "Julia nasılsın?" diye yanıt verdi. İkisi birbirlerine sarıldılar, sonra Sanchez beni Julia İle, Julia da bizi arkadaşı Rolando ile tanıştırdı.

Bize bir şey söylemeden, Julia ve Sanchez arkalarını dönüp, az önce Julia ve Rolando'nun oturdukları kayanın yanına doğru yürüdüler. Rolando dikkatle yüzüme bakınca, içgüdüyle arkamı dönüp diğerlerinin yanına doğru yürüdüm. Rolando'da peşimden geldi. Sanki bana

bir şey söylemek istiyormuş gibi hâlâ yüzüme bakıyordu. Genç olmasına rağmen, ai yanaklı ve ablak yüzlüydü. Her nedense beni ürküttü.

Uçurumun kenarında bir aşağı bir yukarı yürüyüp dolaşırken, birkaç kez yine konuşmak istercesine yüzüme baktı, ama ben her seferinde başımı çevirip adımlarımı sıklaştırdım. Sonra kayanın yanına gittik, onun yanıma oturmamasına özen gösterdim. Julia ile Sanchez benden birkaç adım uzaktaki kaya çıkıntısının üstünde oturuyorlardı.

Rolando olabildiğince yakınıma oturdu. Sürekli yüzüme bakmasından rahatsız olduğum halde, aynı zamanda onu merak ediyordum.

Yan gözle ona bakışımı yakaladı ve, "Buraya eJyazmaları için mi geldiniz?" diye sordu.

Uzun süre yanıt vermedim. Sonra, "Evet ayazmalarından söz edildiğini duydum," dedim.

Hayretle yüzüme baktı. "Onlan gördünüz mü?"

"Bazılarını gördüm. Siz de mi ilgileniyorsunuz?"

"Evet ilgileniyorum. Fakat henüz kopyaları görmedim." Bundan sonra aramızda uzun bir sessizlik oldu.

"Amerika'dan mı geldiniz?" diye sordu.

Bu soru beni çok rahatsız etti ve yanıt vermedim.

Bunun üstüne, "Elyazmalarmın Machu Picchu'daki harabelerle ilişkisi var mı?" diye sordum.

"Sanmıyorum," diye yanıt verdi. 'Yalnızca onların yapıldığı tarihte yazılmışlar."

Bir süre konuşmadan Ant Dağlarının şahane manzarasını izledim. Eğer sesimi çıkarmadan oturursam, er veya geç Julia ile burada ne yaptıklarını ve elyazmaları ile ne ilgileri olduğunu anlatacağını düşündüm. Konuşmadan a£ağt yukarı yirmi dakika kadar oturduk. Sonunda, Rolando yanımdan kalktı ve diğerlerinin oturduğu yere gitti.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Baş başa konuşmak istediklerini sezinlediğim İçin Sanchez İle Julia'nın yanlarında oturmak istememiştim. Belki yarım saat kadar tek başıma oturup, kayalık zirvelere bakarak onların konuştuklarını dinlemeye çalıştım. Hiçbiri benimle ilgilenmiyordu. Sonunda, onların yanına gitmeye karar verdim. Fakat ben ayağa kalkmadan, üçü birlikte Julia'nın aracına doğru yürümeye başladılar. Kayaların arasından onlara doğru ilerledim.

Bulundukları yere yaklaşırken Sanchez, "Gitmeleri gerek," dedi.

Julia, "Sizinle yeterince konuşamadığıma üzüldüm. İnşallah tekrar görüşürüz." dedi. Sanchez gibi sevgiyle yüzüme baktı. Başımı sallarken, hafifçe başını omzunun üstüne eğdi ve, "Aslında, içimden bir ses pek yakında yine görüşeceğimizi

söylüyor," dedi.

Kayalık yolda yürürken, ona yanıt vermem gerektiğini hissettim, ama söyleyecek söz bulamadım. Aracının yanına gidince Julia hafifçe başını salladı ve telaşla veda etti. Rolando ile cipe bindiler ve Julia kuzeye, Sanchez ile benim geldiğim yöne doğru uzaklaştı. Başımdan geçen bu olay beni şaşırtmıştı.

Biz kamyona binince Sanchez, "Rolando sana Wi1 hakkında bilgi verdi mi?" diye sordu.

"Hayır! Onu görmüşler mi?M

Sanchez hayretle yüzüme baktı. "Evet, onu buradan kırk mil uzakta, doğudaki köyde görmüşler,"

"Wil benden söz etmiş mi?"

" Wil birbirinizi kaybettiğinizi Julia'ya söylemiş. VViP.ln daha çok Rolando ile konuştuğunu söyledi. Rolando'ya kim olduğunu söyledin mi?"

"Hayır, ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum."

Sanchez büyük bir şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Onlarla konuşmanda sakınca olmadığını sana söylemiştim. Jutia'yı yıllardır tanırım. Lima'da bir işyeri vardır. Ama elyazmaları bulunduğundan beri Dokuzuncu Bilgiyi arıyor. Julia güvenilmez bir adamla asla yola çıkmaz. Konuşmanda bir tehlike yoktu. Bak şimdi çok önemli bilgiyi öğrenemeden kaçırdın."

Sanchez yüzünde ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "İşte drama kontrolüne mükemmel bir örnek. Öylesine mesafelesin ki

önemli bir karşılaşmanın oluşmasını önledin," dedi.

Herhalde kendimi savunur gibi davranmış olmalıyım ki, "Ziyan yok, herkesin başından böyle drama kontrolleri geçer. Hiç olmazsa seninkinin nasıl işlediğini anladın." dedi Sanchez.

"Anlamadım. Şimdi ben ne yaptım?"

"İnsanları ve durumları kontrol ederek enerjinin sana doğru akışını sağlamak için, aklında bu dramayı yaratıp içine çekiliyorsun ve esrarengiz, gizemli bir görünüm kazanıyorsun. Kendi kendine ihtiyatlı davrandığını söylüyorsun, ama aslında bu dramanın içine başkasını çekip sana ilgi göstermesini ümit ediyorsun. Ardından birisini bu dramanın içine çekince, açık davranmıyor-sun ve gerçek duygularını anlamaları için karşındakiieri zorluyor-sun.

"Onlar senin gerçek duygularını anlamaya çabalarken, fazlasıyla ilgi gösterip tüm enerjilerini sana yolluyorlar. Ne denii esrarengiz davranıp, ne denli ilgilerini çekersen, daha fazla enerji alırsın. Ne yazık ki, mesafeli davranınca aynı sahneyi defalarca yaratmandan dolayı, hayatın çok yavaş gelişir. Eğer Rolando'ya karşı açık davransaydın, yaşam filmin yepyeni ve anlamlı bir yön alacaktı."

Kendimi çok karamsar hissettim. Reneau'ya bilgi vermemeye direndiğim zaman, VVlI'de aynı şeyleri bana başka bir örnekle

açıklamıştı. Haklıydı. Bende gerçek düşüncelerimi gizleme eğilimi vardı. Kamyon yüksek tepelere doğru tırmanırken camdan dışarıya baktım. Sanchez bütün dikkatini tehlikeli yola vermişti. Yol düzleşince, dönüp

bana baktı. Hepimiz için açık olmanın ilk adımı, kendimize özgün drama kontrolünü büinçüstüne çıkarmaktır. Şayet kendimize dikkatle bakıp enerjiyi yönlendirmek için neler yaptığımızı keşfetmezsek hiçbir ilerleme olmaz. Az önce senin başına gelen şey budur."

"Peki ikinci adım nedir?"

"Hepimiz geçmişimize, geçmişteki aile yaşantımıza dönüp, bu alışkanlığımızın nasıl biçimlendiğini çözmeliyiz. Birincisi onun bilincimizi kontrol etmemizi engellediğini anlamalıyız. Unutma ki, ailemizin birçok üyesi de bu dramanın içinde yer alır, biz çocukla-nn enerjisini elde etmeye çalışırlar. İşte bu nedenle drama kontrolünü yaratırız. Enerjimizi onlardan geri almak için bize bir strateji gereklidir. Yarattığımız özgün dramaların hepsi aUe üyelerimizle ilgilidir. Fakat, ailemizdeki enerji dinamiklerini farkedebilirsek, gerçekte neler

olduğunu anlarsak bu kontrol stratejilerine gerek kalmaz."

"Gerçekte neler olduğunun anlamı ne?"

"Herkes kendi aile deneyimini evrimsel ve ruhsal açıdan dikkatle gözden geçirip, kendisinin ne olduğunu keşfetmelidlr. Bunu yapabildiğimiz an, drama kontrollerimiz yıkılır ve gerçek hayatımıza yepyeni bir yol açılır."

"Peki bu işe nasıl başlayacağız?"

"önce dramamızın nasıl biçimlendiğini anlamalıyız. Bana babandan söz et."

"Eğlenceyi seven iyi bir adamdı. Yetenekli fakat..." Tereddüt ettim. Babama karşı nankörlük etmek istemiyordum.

Sanchez, "Fakat ne?" diye sordu.

"Pekâlâ, eleştiriciydi. Ona göre hiçbir

şeyi doğru yapmazdım."

"Seni nasıl eleştirirdi?"

Babamın, genç ve güçlü görünümü, gözlerimin önünde canlandı. "Sorular sorardı, sonra verdiğim yanıtları beğenmezdi."

"O zaman enerjine ne olurdu?"

"Sanınm kendimi tükenmiş gibi hissederdim ve böylece ona her şeyi söylememeye başlardım.H

"Yani araya mesafe koyup ondan uzaklaştın. Onun ilgisini çekecek ama eleştirmeyeceği türden açıklamalar yaptın. O sorgulayıcıydı ve sen de onun etrafında dolaşırken çok mesafeliydin, öyle mi?"

"Evet, sanırım. A.na sorgulayıcı nedir?"

"Sorgulayıcı da bir tür dramadır. Bu yolla enerji kazanan bütün insanların tek amacı, sorularıyla eşeleyip deşeleyip diğerlerinin yaşantılarındaki yanlışları ortaya çıkarıp eleştirmektir. Bu dra-mayı hazırladıktan sonra, diğerlerinin yaşantılarını bu açıdan eleştirirler. Eğer istedikleri kişiyi bu dramanın içine çekebil i rierse, hazırladıkları strateji başarıya ulaşır. Diğerleri ise birdenbire sorgucunun karşısında kendilerini suçlu hissederler ve sorgucunun dikkatini çekecek hatalar yapmamak için, sorgucunun yaptıkları ve d üşündü ki eriyle ilgilenmeye başlarlar. Sorgucu bu fiziksel saygı sayesinde gereksinim duyduğu enerjiyi sağlar.

"Bu tip birisiyle yaşadığın günleri düşün. Böyle bir dramanın içine düştüğün zaman, karşındaki kişinin seni eleştirmesini istemediğin için belirli davranışların içine girmedin mi?

Kendini onun bakış açısından yargıladığın zaman, ilerlediğin yoldan seni tutup çekiyor ve enerjini tüketiyor. ■

Bu hisleri aynen anımsadım ve aklıma ilk gelen insan Jen-sen oldu.

"Öyleyse benim babam sorgucu muydu?" diye sordum. . "Anlattığın kadarıyla evet."

Bir an annemin dramasmı düşündüm. Eğer babam sorgucu idiyse, annem neydi?

Sanchez ne düşündüğümü sordu.

"Annemin drama kontrolünü düşünüyordum! Değişik tür kaç drama var?"

Sanchez, "Elyazmalarında sınıflandmlanlan sana anlatayım," dedi. "Herkes enerjiyi yönlendirmek amacıyla, insanların doğrudan doğruya ilgilerini çekmek için ya

saldırganca veya pasif dav-

ranışlarla, kişilerin sempatisi veya merakı ile oynarlar. Örneğin, şayet sizi birisi sözle veya fizik gücüyle tehdit edecek olursa, başınıza kötü bir iş geleceği korkusuna kapılır, ona zorla ilgi gösterip enerjinizi verirsiniz. Sizi korkutan kişi tarafından saldırgan türden dramanın içine çekilirsiniz. Altıncı Bilgi buna korkutucu (intimidator) adını vermiştir.

"Diğer yandan, eğer birisi başına gelen bütün kötülüklerden sizi sorumlu tutar ve ona yardım etmediğiniz takdirde, bu kötülüklerin başına gelmeye devam edeceğini söylerse, o zaman bu insan elyazmasında sözü edilen 'acındırma' draması ile kontrolü en yüksek düzeyde tutmak istemektedir. Bu durumu bir an düşünün. Böyle hissetmeniz için bir neden olmadığını bildiğiniz halde, kendinizi karşısında

suçlu hissettiğiniz kişilerle birlikte olmadınız mı?"

"Evet."

"Pekâlâ, acındırma dramasının içine yuvarlandığın için bu duyguyu tattın. Onların söyledikleri her söz sizi 'onun için yeterince bir şey yapamıyorsun' şeklindeki düşünceye karşı koymak zorunda bırakır. Bu nedenle onların karşısında kendinizi suçlu hissederseniz."

Başımı salladım.

Konuşmaya devam etti. "Saldırganlıktan edilgenliğe kadar yayılan geniş bir yelpaze içinde bulundukları konuma göre herkesin draması incelenebilir. Eğer, babanın durumunda gördüğümüz gibi, senin dünyanı sarsıp enerjini ele geçirmek için saldırılarını incelikle yürütüyorsa, sorgulayıcıdır (interrogator). Acındırmadan biraz daha pasif mesafeli (aloof)

olma senin izlediğin dra-mandır. Dramalar şöyle sıralanır: korkutucu, sorgulayıcı, mesafeli ve acındırma. Şimdi anladın mı?"

"Sanırım. Yani herkes bu katagorilerden birine mi girer?"

"Evet. Değişik durumlara göre bazı insanlar birden fazla şeklini kullanabilirler. Fakat çoğumuz çocukluğumuzda aile bireyleri üstünde etkin olan dramayı tekrarlama eğilimini gösteririz ve yaşantımıza sadece bu drama egemen olur."

Birdenbire farkettim. Annem de tıpkı babam gibi bana soru-

lar sorardı. Sanchez'in yüzüne baktım. "Annem. Onun hangi sınıfa girdiğini biliyorum. O da sorgulayıcıydı."

Sanchez, "Demek sen çjft taraflı nasibini almışsın. Çok mesafeli olmana şaşmamak gerek. Ama hiç olmazsa seni korkutmamışlar. Hiç olmazsa güvencede olduğunu biliyordun."

"Korkutsalardı ne olurdu?"

"Acındırma dramasına saplanıp kalırdın. Bunun nasıl oluştuğunu biliyor musun? Eğer çocukken birisi sizin enerjinizi fiziksel zarar verecek kadar zorlarsa o zaman mesafeli olmak işe yaramaz. Çekingen davranarak senden aldıkları enerjiyi geri alamazsın. Senin içinde kopan fırtınalara kimse kulak asmaz. Üstüne saldırırlar. Böylece daha edilgen duruma düşmek zorunda kalıp acındırma dramasını kullanarak karşındaki insanın merhametine sığınırsın ve kendilerini suçlayarak verdikleri zararın acısını çıkarırsın.

"Eğer bu tutum işe yaramazsa, çocukken

katlandığın acılara, büyüdükten sonra; şiddete öfkeyle karşı koyup, saldırıya saldırı ile yanıt verirsin." Bir an konuşmasına ara verdi. "Perulu ailenin çocuğunun yemek servisinde yaptıklarını bana anlatmıştın."

"Ailesindeki ilgi enerjisini elde edebilmeyi gerektiren en uç noktalara kadar gitmekten çekinmez. Ve bundan sonra, bu strateji sayesinde diğerlerini kontrol altında tutup enerjilerini tüketirler, kendilerine egemen olan bu dramayı sürekli yinelerler."

"Korkutucuyu anladım, fakat sorgucu nasıl gelişiyor?"

"Eğer annen baban işlerine dalıp seninle ilgilenmeseler veya aile bireylerin seninle birlikte olmasalardı, bir çocuk olarak nasıl davranırdın?"

"Bilmiyorum."

"Mesafeli durmakla onların ilgilerini çekemezdin; bunu farket-mezlerdi. Sana karşı mesafeli duran bu insanların ilgilerini ve enerjilerini çekinceye kadar, eşeleyip deşeleyip onların kusurlarını bulmaz miydin? işte sorgucu böyle meydana gelir."

Ne demek istediğini sezinlemeye başlamıştım. "Mesafeli insanlar sorgucuları yaratıyorlar!"

"Evet."

"Sorgucu da insanları mesafeli yapıyor! Korkutucu acındır-

ma tutumunu yaratıyor, eğer bu başarıya ulaşmazsa, başka bir korkutucu ortaya çıkıyor!"

'Tamam. Drama kontrolleri böyle sürüp giderler. Fakat şunu unutma ki, bu dramaları başkalarında farkettiğimiz halde, kendimiz bu gibi yöntemlere başvurmadığımızı düşünmeye eğilim gösteririz. Hepimizin bir an önce bu ilizyondan kurtulması gerektir. Hemen hemen hepimizin bir saplantısı vardır, hiç olmazsa bazen, dramadan dışan geri bir adım atıp nedenini keşfedinceye kadar kendimizi yeterince incelemeliyiz."

Bir süre yanıt vermedim. Sonunda, Sanchez'e bakıp sordum. "Dramamızı anladıktan sonra, ne olur?"

Gözlerimin içine bakabilmek için Sanchez kamyonun hızını kesti. "Bilinçsizce oynadığımız bu oyundan gerçekten kurtulabiliriz. Daha önce

belirttiğim gibi, kendi özgün ailelerimizin içinde dünyaya gelmemizin ruhsal bir nedenini bulup, hayatımızın anlamını yükseltebiliriz. Gerçek kimliğimizi ancak böyle bulabiliriz."

Sanchez, "Nerdeyse geldik," dedi. Yol tepeye doğru ikiye ayrılıyordu. Sağ tarafımızdaki büyük kaya kütlesini geçtikten sonra, ilerdeki diğer görkemli kayanın eteklerinde, küçük bir ev gördüm.

Sanchez, "Kamyonu evin önünde yok," dedi.

Aracı park edip, eve doğru yürüdük. Sanchez kapıyı açıp içeri girdi, ben dışarda beklerken birkaç kez derin nefes aldım. Hava serin ve çok hafifti. Tepemizdeki gökyüzünü karabulutlar kaplamıştı. Yağmur yağacak gibiydi.

Sanchez kapının önünde belirdi. "İçerde

yok. Herhalde harabelere gitmiştir."

"Oraya nereden gideceğiz?"

Birdenbire çok yorgun olduğunu farkettlm. "İlerde yarım mil uzakta," dedikten sonra, kamyonun anahtarlarını avucuma koydu. "Bu yolu İzle ilerdeki tepeyi aşınca aşağıda harabeleri göreceksin. Kamyonu al. Ben burada kalıp meditasyon yapmak İstiyorum."

"Pekâlâ, gideceğim," dedim. Kamyonun önünden dolaşıp direksiyonun başına geçtim.

İlerdeki küçük vadiye doğru ilerledim ve sonra tepenin üstüne çıkınca, aşağıdaki manzaraya baktım. Gördüklerim beni düşkırıklığma uğratmadı. Tepenin kenarından bakınca Machu Pİcchu harabeleri bütün görkemiyle gözüküyordu: tonlarca ağırlığında masif

kayaların birbirlerinin üstüne düzenli şekilde yerleştirilmesinden meydana gelmiş dağ gibi yüksek bir tapınaktı. Gökyüzünü kaplayan koyu bulutların attırda bile, bulunduğum yerin güzelliği insanı büyülüyordu.

Kamyonu durdurdum ve on, on beş dakika kadar enerjiyi içime çektim. Harabelerin arasında gruplar halinde insanlar dolaşıyorlardı. Rahip gömlekli bir adamın harabelerin arasından çıkıp, yakında park etmiş kamyona doğru ilerlediğini gördüm. Aramızdaki mesafeden ve adam sırtına rahip cüppesi yerine deri ceket giydiğinden, onun Rahip Cari olup olmadığına emin değildim.

Kamyonu hareket ettirip harabelerin yakınına gittim. Motorun gürültüsünü duyar duymaz başını kaldırıp gülümsedi. Herhalde Sanchez'in kamyonunu tanımıştı. Direksiyonun başında beni görünce merakla yanıma geldi.

Kısa boylu, tıknaz, donuk kahverengi saçlı, yuvarlak yüzlü, gözleri mavi olan, otuz yaşlarında bir adamdı. Kamyondan İnip, "Rahip Sanchez ile birlikteyim," diye kendimi tanıştırdım. "Sizin evinizde kaldı."

Bini bana uzattı. "Ben Rahip Cari."

Gözlerimi ondan çevirip harabelere baktım. Yontulmuş masif taşlar yakından daha etkileyiciydi.

"Buraya ilk kez mi geliyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," diye yanıt verdim. "Yıllardır buradan söz edildiğini duyanm, ama bu kadarını beklemiyordum."

"Dünyanın en yüksek enerji merkezlerinden biridir," dedi.

Ona yakından dikkâtle baktım. El yazmalarında sözü edilen enerjiyi kastettiği açıkça belliydi. Onaylar gibi başımı salladım. "Drama kontrolümü yenmek için bilinçli enerji topluyorum," derken her nedense numara yaptığımı hissettiğim halde dürüstçe açıkladığım için rahattım.

"Pek mesafeli görünmüyorsun," dedi.

Şaşırdım. "Benim dramamın bu olduğunu nasıl bildin?" diye sordum.

"Sezilerimi geliştirdim. Buraya bu nedenle geliyorum."

"Dramalarını kontrol altına almaları için insanlara yardım mı ediyorsunuz?"

"Evet ve gerçek kimliklerini bulmalarına yardımcı oluyorum." Gözleri içtenlikte parlıyordu. Fazlasıyla açıktı. Bir yabancıya hiç çekinmeden açıklama yapıyordu.

Sessizce konuşmasını bekledim, "ilk Beş Bilgiyi kavradınız

mı?"

"Çoğunu okudum. Ve birkaç kişi ile bu konuyu konuştum."

Bu yanıtı verir vermez yine araya mesafe koymaya çalıştığımı farkettim. "Sanırım ilk Beş BHgiyi kavradım," diye ekledim. "Altıncı Bilgiyi açıkça pek kavrayamadım."

Başını salladı, sonra şöyle dedi. "Konuştuğum insanlardan çoğunun el yazmalarından haberleri yok. Buraya gelince enerji alanına giriyorlar. Yalnızca bu bile onlara hayatlarını tekrar düşünerek inceleme olasılığını sağlıyor."

MBu insanlarla nerde tanışıyorsunuz?"

Bilgiççe yüzüme baktı. "Onlar beni buluyorlar."

Derin bir nefes aldı! "Bunun tek

yolu vardır. Hepimiz aile içindeki yaşamımıza geri dönmeliyiz. Çocukluğumuzda bulunduğumuz yerlerde, neler olduğunu tekrar gözden geçirmeliyiz. Drama kontrolümüzün bilincine erişirsek, o zaman ailemizin gerçeğini daha iyi meydana çıkarırız, böylece enerji çatışmasının ardında yatan gerçekleri görürüz. Gerçeği bir kez bulduktan sonra, hayatımız canlanır, çünkü bu gerçek bize kimliğimizi açıklamıştır, üstünde bulunduğumuz yolu ve ne yaptığımız» göstermiştir."

"Sanchez de bana bunları söyledi," dedim. "Gerçeği nasıl bulacağımı iyice öğrenmek istiyorum."

Hava iyice serinlemiştü Rahip Cari

ceketinin fermuarını çekti. "Bu konunun üstüne daha uzun konuşacağımızı ümit ederim. Fakat şimdi gidip Rahip Sanchez'e hoşgeldln demek istiyorum."

Ben dönüp harabelere bakınca, "Burada istediğin kadar dolaş. Daha sonra evimde görüşürüz," dedi.

Bir buçuk saat, eski sit alanında dolaştım. Belirli noktalarda biraz fazla durunca, kendimi daha canlı hissettim. Bu tapınakları

yapan medeniyeti düşünüp onlara hayran kaldım. Taşlan nasıl çıkarıp, bu şekilde üst üste nasıl yerleştirmişlerdi? Bana olanaksız gibi geliyordu.

Harabelere duyduğum yoğun ilgi azalmaya başlayınca, kendi durumumu düşünmeye başladım. Durumumda büyük bir değişiklik olmadığı halde, artık pek fazla korkmuyordum. Sanchez'in inancına güveniyordum. Ondan kuşkulanmam aptallıktı. Ve Rahip Cari'dan çok hoşlanmıştım.

Karanlık çökmeye başlayınca kamyona atlayıp Rahip Carl'ın evine döndüm. Eve yaklaşınca içerde ikisinin yan yana durduklannı gördüm. Kapıdan içeri girdiğim zaman gülüşüyorlardı. Her ikisi de mutfakta yemek hazırlıyordu. Rahip Cari beni karşıladı ve bir iskemleye oturttu. Şöminede yanan ateşin karşısına oturup tembelce etrafıma bakındım.

Geniş bir odaydı. Duvarları hafifçe boyalı tahtalarla kaplıydı. Dar koridorun ucunda gördüğüm yan yana iki oda yatak odaları olmalıydı. Ev elektrik lambalarıyla

aydınlanıyor ve jeneratörün uğultusu duyuluyordu.

Yemek hazırlığı tamamlanınca, beni kaba tahtadan yapılmış masanın başına çağırdılar. Sanchez kısaca dua etmemizi söyledi ve sonra yemek yemeye başladık, iki adam aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. Yemekten sonra hep birlikte ateşin karşısına oturduk.

Sanchez, "Rahip Cari, VVil ile konuşmuş," dedi.

Hemen heyecanlandım ve, "Ne zaman?" diye sordum,

Rahip Cari, "VVil buraya birkaç gün önce geldi. Onunla bir yıl önce tanışmıştım. Buraya bana bilgi vermek için uğramış. Elyaz-■ maları hakkında hükümetin önlem almasının arkasında kimin bulunduğunu tahmin ettiğini söyledi."

"Kimmiş?" diye sordum.

Sanchez söze karıştı. "Kardinal Sebastian."

"Ne yapıyormuş?" diye sordum.

Sanche2, "Ağırlığını koyup, elyazmaları konusunda hükümetten askeri baskıyı arttırmalarını istediği anlaşılıyor. Kilisenin içinde bölücülük yapmaktansa, her zaman elaltından hükümetle

işbirliği yapmayı yeğler. Şimdi ısrarlarını yoğunlaştırmış. Ve ne yazık ki, gayretleri etkisini göstermeye başladı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kuzey Konseyindeki rahipler, Julia ve Wil gibi bazı kimselerin dışında kopyalar toplatılmış."

"Viciente'deki bilim adamlarının ellerindeki kopyalar da toplatılmış mı?" diye sordum.

İki adam bir süre yanıt vermediler, sonra Rahip Sanchez, "Hükümetin orayı kapattığını Wil haber verdi. Bütün bilim adamları tutuklanmış ve yaptıkları araştırmaların verilerine el konmuş," dedi.

"Bilim dünyası bu duruma karşı koymaz mı?" diye sordum.

Sanchez, "Seçim hakları var mı? Ayrıca araştırmalar birçok bilim adamı

tarafından kabul edilmedi. Anlaşıldığı kadarıyla, hükümet bu insanların yasalara karşı geldiklerini iddia ediyormuş," dedi.

"Hükümetin böyle davranmakla bu işten yakasını sıyıracağına İnanmıyorum." Rahip Cari, "Göründüğü kadarıyla sıyırdıkları anlaşılıyor. Kontrol etmek için birkaç yere telefon ettim ve herkes aynı öyküyü anlattı. Çalışmalarını elaltından yürütüyorlar, ama hükümet baskılarını yoğunlaştırıyor. Yakında patlak verecek," dedi.

"Sizce neler olur?" diye ikisine birden sordum.

Rahip Cari omuzlarını silkti. Rahip Sanchez ise, "Bilmiyorum. VVH'in neler bulacağına bağlı," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Elyazmalarının kayıp bölümü, Dokuzuncu Bilgiyi bulmak üzere. Eğer onu bulursa bütün dünyanın buraya yeterince ilgisini çekebiliriz."

Rahip Cari'a sordum. "Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Nereye gittiğini kesin bilmiyordu, ama sezilerinin ona daha kuzeye, Guatemala'ya doğru ilerlemesini söylediklerini açıkladı."

"Sezileri mi yol gösteriyormuş?"

"Evet, gerçek kimliğini bulup Yedinci Bilgiyi kavrayınca bunun ne demek olduğunu anlayacaksın."

İkisine baktım, inanılmaz şekilde sakindiler. "Nasıl böyle sakin olabiliyorsunuz?" diye sordum. Ya buraya baskın yapıp hepimizi tutuklarlarsa?"

Bana sabırla baktılar, sonra Rahip Sanchez konuşmaya başladı. "Sakinlikle dikkatsizliği birbirine karıştırma. Sakin görünüşümüz enerji ile ne kadar iyi bağlantı kurduğumuzun ölçüsüdür. Durum ne olursa olsun, yapılacak en iyi şey bağlantıyı yitirmemektir. Bunu adayabiliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii anlıyorum. Sanırım, ben bağlantı kurmakta zorluk çekiyorum."

İkisi de gülümsediler.

Rahip Cari, "Gerçek kimliğini bulunca, bağlantı kurmakta güçlük çekmeyeceksin," dedi.

Rahip Sanchez ayağa kalktı ve bulaşıkları yıkayacağını söyledi.

Rahip Cari'a baktım. "Pekâlâ, gerçek kimliğime kavuşmak için ne yapmalıyım?"

"Rahip Sanchez bana, annenle babanın drama kontrollerini anladığını söyledi."

"Evet doğru. İkisinin de sorgucu olmaları beni mesafeli yaptı." .

"Pekâlâ, şimdi geçmişte ailenin içindeki enerji rekabetini ve senin orada varolmanın gerçek nedenini araştır."

Boşboş yüzüne baktım.

"Hayatını uzun bir öykü gibi algıla ve gerçek ruhsal kimliğini bulmaya ve buna daha yüksek bir anlam kazandırmaya çalış. Kendine şu soruyu yönelterek İşe başla: özellikle neden

bu ailenin içine doğdum? Bu aileye mensup olmamın amacı nedir?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Baban sorgucuydu; daha başka neydi?"

"Yani, nasıl bir insan olduğunu mu soruyorsun?"

"Evet."

Biran düşündüm. "Babam gerçekten hayatın tadını çıkarmayı seven bir insandı. Çok dürüsttü ama hayatın nimetlerinden sonuna dek yararlanmak isterdi. Yani, doya doya yaşamak isterdi."

"Peki bu İsteklerini gerçekleştirebildi mi?"

"Evet bir noktaya kadar. Ne var ki, şansının yaver gitmediğini hayatın tadını doyasına çıkaramadığını düşünürdü."

Rahip Cari gözlerini kısıp düşündü. "Hayatın zevk ve eğlence olduğunu düşündüğü halde onun doyasıya yaşayamadığını mı düşünürdü?"

"Evet."

"Bunun nedenini düşündün mü?"

"Hayır pek değil. Şansın onun yüzüne gülmediğini düşünürdüm."

"Belki henüz şansın yüzüne nasıl güleceğini bulamamış olabilir mi?"

"Belki."

'Ya annen?"

"Annem hayatta değil."

"Ona göre hayat neydi?"

"Evet, onun hayatı kilisesiydi. Hıristiyan prensiplerine sıkı sıkı bağlıydı."

"Hangi bakımdan?"

Topluma yardım etmeye ve Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmeye inanırdı."

Tann'nın buyruklarını yerine getirir miydi?"

"Evet sonuna dek, hiç olmazsa kilisenin ona öğrettiği kadarını yerine

getirirdi."

"Aynı şeyleri yapması için babanı da ikna edebilir miydi?"

Güldüm. "Hayır pek ikna edemezdi. Annem onun her hafta kiliseye gitmesini ve toplum programlarına katılmasını İsterdi. Ama söylediğim gibi, babam özgür bir ruha sahipti."

"Peki senin hayat görüşün neydi?"

Onun yüzüne baktım. "Bunu hiç düşünmedim."

"ikisi de onlardan taraf olmanı istemezler miydi? Diğerinin değer yargılarını benimsememen için seni sorguya çekmezler miydi? Her ikisi de

kendi hayat görüşlerinin en iyi olduğunu düşünmeni istemezler miydi?"

"Evet, çok haklısın."

"Sen buna nasıl tepki gösterirsin?"

"Sanının, taraf tutmamaya çabalardım."

"İkisi de seni yönetmeye çalışıyorlardı. Onların görüşlerine kat'îmanı ölçüyorlardı ve ikisini de memnun edemediğin için, araya mesafe koydun."

'Evet."

"Annene ne oldu?" diye sordu.

"Parkinson hastalığına yakalandı. Uzun süre hasta yattıktan sonra öldü."

"İnançlarına sonuna dek sadık kaldı mı?"

-

"Kesinlikle. Sonuna dek sadık kaldı."

"Peki sana kazandırdığı değerler nedir?"

"Ne?"

"öyle bir anneye sahip olmanın ne anlama geldiğini, onun seni doğurmuş olmasının nedenini, orada neler öğrendiğini araştırmalısın. Her insan, bilincinde olsun veya olmasın, insanların nasıl yaşaması gerektiği konusunda annesinin veya babasının düşüncelerinin etkisinde kalır. Annenizin size neler öğrettiğini ve onun kendi yaşamını daha iyiye götürmesi için neler yapması gerektiğini düşünün. Annenin yaşantısında değiştirmek İstediğin kısımlar, gerçekte kendi yaşamında değiştirmek istediğin kısımlardır."

"Neden sadece kısımlar?"

"Çünkü babanın hayatında değiştirmek İstediğin kısımlar da olacak."

Aklım hâiâ karmakarışıktı.

Rahip Cari elini omzuma koydu. "Bizler anne ve babalanmı-zın yarattığı salt fiziksel varlıklar değiliz; aynı zamanda onların yarattığı ruhsal varlıklarız. Bizi iki insan yarattı ve onların yaşamlarının bizlerin kimliklerini etkilemesi kaçınılmaz. Gerçek kimliğimizi keşfetmemiz için, bizim gerçek kimliğimizin onların doğruları arasında yer aldığını kendi kendimize itiraf etmemiz gerekmektedir. Orada doğmuş olmamızın nedeni budur: Onların inandıkları görüş açısından daha yükseklere ulaşmamız zorunlu. Bu iki insa-

nın inançiannın sentezini yapıp, daha yükseklere erişerek doğru yolu keşfetmen gerekir."

Başımı salladım.

"Evet annenle babanın sana öğrettiklerini nasıl açıklayacaksın?"

"Emin değilim," diye yanıt verdim.

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Babam kimliği yaşadığı sürece, olabildiğince hayatın tadını çıkarmak istiyordu ve sonuna dek bu amacının peşinden koştu. Annem İse fedakârlıklara inanan bir kadındı ve kendini birçok şeyden mahrum bırakıp, hayatını başkalarına yardım etmeye adamıştı. Kutsal Kitabın bunu buyurduğuna inanırdı."

"Peki sen, bu konuda neler hissediyorsun?"

"Doğrusu gerçekten bilmiyorum."

"Kendine, annenin hayat görüşünü mü, yoksa babanın hayat görüşünü mü seçerdin?"

"ikisini de seçmezdim. Yani, hayat bu kadar basit değil."

Rahip Cari güldü. 'Yine mesafe koymaya başladın."

"Sanırım bunun farkında değilim."

"Pekâlâ ikisinden birini seçmek zorunda kalsan, hangisini yeğlersin?"

Bir süre tereddüt ettim. Dürüstçe düşünmeye çalışıyordum. Sonra yanıt birdenbire aklıma geldi.

"İkisi de hem doğru, hem de yanlış yaptılar," dedim.

Rahip Cari'in gözlerinin içi parladı.
"Nasıl?"

Tam emin değilim. Ama doğru yaşam her iki görüşü de içermeli."

Rahip Cari, "Senin sorunun nasıl yaşamak. İnsan iki inancı içeren görüşle nasıl yaşayabilir? Annenden yaşamın ruhsal bilgilerini aldın. Babandan İse hayatın, macera, zevk ve eğlence olduğunu öğrendin."

"Öyleyse benim hayatım," dedikten sonra sustum ve sonra, "İki görüşün birleşmesinden ortaya çıkacak sentezdir," dedim.

"Evet, senin için spiritüelizm sorun olabilir. Bütün yaşamın

boyunca kendini geliştirmeye çalışacaksın. Bu

konuda annenle baban uzlaşamamışlar ve pek çok şeyi sana bırakmışlar. Bu senin evriminin sorunu, bütün yaşantın boyunca bunu araştıracaksın."

Böylesi fikirleri duyunca derin düşüncelere daldım. Rahip Cari bir şeyler daha söyledi, ama onun söylediklerine dikkatimi veremedim. Sönmekte olan ateşin üstüme bir ağırlık çöktürdüğü-nü hissettim. Sonra yorgun olduğumu farkettim.

, Rahip Cari oturduğu yerde omuzlarını dikleştirdi. "Sanırım bu gece enerjin tükendi. Ama sana bir şey daha söyleyeceğim. Bu konuştuklarımızı artık düşünme ve uyu. Ya eski dramana dönersin veya yarın sabah yepyeni bir kişilikle uyanırsın. Eğer gerçek kimliğini bulursan bir adım daha ilerlemiş olursun ve böylece doğduğun günden beri başından geçen olayları daha dikkatle incelemeye başlarsın. Eğer

doğumundan bu yaşına dek, yaşantını bir öykü gibi algılarsan, bu sorunun altından nasıl kalkacağını görürsün. Peru'ya nasıl geldiğini ve bundan sonra neler yapman gerektiğini anlayacaksın."

Başımı sallayıp dikkatle onun yüzüne baktım. Bakışlan sıcak ve sevecendi. VVil'in ve Sanchez'ln de yüzlerinde aynı ifadeyi sık sık görmüştüm.

Rahip Cari, "İyi geceler," dedi ve yatak odasına geçip kapıyı kapattı. Uyku tulumumu açıp yere serdim ve içine girip hemen uyudum.

Ertesi sabah Vvil'i düşünerek uyandım. Rahip Carla onun planları hakkında neler bildiğini sormak istiyordum. Uyku tulumu mum içinde yatarken, bunları düşünüyordum. Tam o sırada, Rahip Cart usulca odaya girdi ve sessizce ateşi yakmaya başladı.

Uyku tulumumun fermuannı açınca, sesi duyup, dönüp bak-

tı.

"Günaydın. Nasıl uyudun?" diye sordu. Ayağa kalktım. "İyi uyudum," diye yanıt verdim.

Kömürlerin üstüne çıraları,yerleştirdi ve onların üstüne de kalın odunları koydu.

"Wil ne yapacağını söyledi mi?" diye sordum.

Rahip Cari ayağa kalkıp yüzüme baktı. "Beklediği bilgi gelene dek bir arkadaşının evinde kalacağını söyledi. Sanırım Doku-zucu Bilgi hakkında bir haber bekliyordu."

"Daha başka neler söyledi?" diye sordum. , "Wil bana Kardinal Sebastian'ın son bilgiyi ele geçirmek niyetinde olduğunu ve buna çok yaklaştığını söyledi. VVil'e göre son bilgiyi ele geçiren elyazmalannın akibetini tayin edecek. Onları ya geniş bir çevreye yayıp anlaşılmasını sağlayacak veya tümüyle ortadan yok edecek, diye düşünüyor."

"Niçin?"

"Pek emin değilim. Fakat elyazmalarını ilk derleyen ve okuyan VVil'dir. Bilgileri onun kadar iyi kavrayan kimse yok. Sanırım, son bilginin, diğer bilgilerin daha açık şekilde anlaşılıp kabul edilmesine yardımcı olacağına inanıyor."

"Onun haklı olduğunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi. "Ben

bilgileri onun kadar iyi bilmiyorum. Sadece kendim ne yapmam gerek onu biliyorum."

"Ne yapman gerek?"

Bir an duraksadı, sonra yanıtladı. "Daha önce söylediğim gibi, benim gerçeğim insanların gerçek kimliklerini keşfetmelerine yardımcı olmak. Elyazmalarını okuyunca, bu misyonu üstelenmem gerektiğini açıkça anladım. Altıncı Bilgi benim özel bilgim-di. Benim gerçeğim diğerlerinin bu gerçeği kavramalarına yardım etmekti. Ve bu işlevden kendim de geçtiğim için etkili olmaya başladım."

"Senin kontrol draman neydi?" diye sordum.

Gülerek yüzüme baktı. "Ben sorgucuydum," diye yanıt verdi.

"İnsanların yaşantılarında yaptıkları hataları bularak onları kontrol mü ediyorsun?"

"Evet. Babam kendini acındırırdı. Annem ise mesafeliydi. İkisi de bana hiç aldırmazlardı. Onların ne yaptıklarını dikkatle gözetleyip sonra hatalarını yüzlerine vurarak, ancak ilgi enerjilerini çekebiliyordum."

"Peki bu dramanın ne zaman üstesinden geldin?"

"On sekiz ay önce, Rahip Sanchez ile tanışıp, elyazmalarını incelemeye başladıktan sonra. Annemi ve babamı gerçekçi gözle inceleyip, onların yanında edindiğim deneyimlerimin beni bugün yaptığım işe hazırladıklarını farkettim. Babam, hep başarıya ulaşmak İsterdi. Kendini hedefe ulaşmaya odaklamıştı. Zamanını dakikasına kadar planlar

ve kendisini yaptığı işe göre yargılardı. Annem ise sezgileri güçlü, mistik bir insandı. Herkesin hayatta onu yönlendirecek bir ruhsal rehberi olduğuna inanırdı."

"Bu konuda baban ne düşünürdü?"

"Çılgınlık olduğunu düşünürdü."

Gülümsedim ve sustum.

Rahip Cari, "Benim durumumu anlayabildin mi?" diye sordu.

Başımı olumsuzca salladım. Çünkü pek kavrayamamıştım.

"Babamın görüşünden esinlenip, hayatın başarıya ulaşmak olduğu sentezine vardım: önemli bir İşe el atıp sonuna dek götürmeliydim. Fakat aynı zamanda. annem de bana hayatın içten gelen dürtülerle yönetildiğini, sezilerimizin

bize yol göstereceğini öğretiyordu. Ve hayatımın bu iki görüşün sentezi olduğunu farkettim. Sezilerimizin bizi nasıl sadece bizim yapabileceğimiz görevlere yönlendireceğini ve bunun çok önemli olduğunu kavrayıp, görevi sonuna dek götürerek kendimizi nasıl mutlu edebileceğimizi keşfetmeye çalıştım."

Başımı salladım.

Konuşmaya devam etti. "Ve Altıncı Bilginin beni neden heyecanlandırdığını şimdi anladın. Onu okur okumaz, görevimin insanları açıklığa kavuşturup, gayelerine ulaşma duygusunu geliştirmelerine yardım etmek olduğunu düşündüm."

"VVII'in kendi yolunu nasıl seçtiğini biliyor musun?"

"Evet, bazı bilgileri benimle paylaştı. VVil'in draması da seninki gibi mesafe

koymakmış. Ayrıca, senin durumunda olduğu gibi, annesi ve babası sorgucuymuşlar ve VVil'in sağlam bir felsefeye sahip olmasını istiyorlarmış. VVil'in babası insan ırkının kaderinin sonsuz mükemmeliyete erişmesini destekleyen Alman roman yazanymış. Babası, insancıl prensipleri en temiz hislerle

kuvvetle desteklermlş, ama sonunda Naziler, temelinde mükemmeliyet fikri yatan onun düşüncelerinden esinlenip, aşağıladıkları ırkları kitle cinayetleri ile ortadan kaldırmayı en yasal hakları zannetmişler.

"İnandığı değerlerin yozlaştır il masına dayanamayan yaşlı adam yıkılmış ve karısı ile Wil'i alıp Güney Amerika'ya

göçmüş. Karısı Amerika'da büyüyüp orada eğitim gören bir Peruluymuş. O da yazarmış, ama Doğu felsefesine inanırmış. Dünyanın maddesel nesnelerinden uzaklaştıkça akıl huzuruyla yüksek bilince erişilebileceğine ve hayatın ancak iç huzuruyla aydınlanacağına inanırmış. Ona göre hayat, mükemmeliyet değil, mükemmeliyet gereksiniminden uzaklaşmakmış... VVil'in ne duruma düştüğünü tahmin edebiliyor musun?"

Başımı salladım.

Rahip Cari, "Çok güç bir durumda kalmış. Babası Batı'nın çalışıp ilerlemeyi ve mükemmeliyete erişme görüşünü candan desteklerken, annesi Doğu

felsefesine inanıp, hayatın sadece iç huzuruna kavuşmaktan başka hiçbir şey olmadığını destekliyor muş.

"Bu iki insan Wil'i Doğu ve Batı kültürierindeki farklı felsefeleri birleştirmeye hazırlamış, ama İlk zamanlarda bunu farketme-mlş. önce mühendis olmuş ve kendini ilerlemeye adamış, sonra insanlan ülkenin içinde dolaştırıp güzel yerleri görmelerine rehberlik ederek iç huzurunu aramış.

"Fakat elyazmalarını ararken içindeki gerçekler uyanmış. Bilgiler onun içindeki soruyu doğrudan doğruya ortaya çıkarmışlar. Bilgiler Doğu ve Batı felsefelerinin birleşiminden çok daha yüksek gerçekler elde edebileceğimizi

açıklıyorlarmış. Bize Batı felsefesinin doğru olduğunu, hayatın İlerlemesini sürdürerek evrimini daha yükseklere ulaştırabileceğini gösteriyorlarrhış. Ama Doğu felsefesi de egomuzu kontrol etmeyi vurgulaması açısından bize gerçeği gösteriyor. Yalnızca mantığımızı kullanarak ilerleyenleyiz. Bilincimize tamamiyie sahip çıkıp, Tann'yla içimizden bir bağ kurmalıyız, çünkü ancak bu şekilde kendimizin daha yüksek bir parçasının rehberliğinde kendi evrimimizi daha iyiye doğru götürebiliriz.

- 158-

"Wi1 bilgileri keşfetmeye başlayınca, bütün hayatı akmaya

başlamış. Elyazmalarını bulup tercüme eden rahiple ve Jose'yte tanışmış. Bundan kısa süre sonra, Viciente'nin sahibiyle tanışıp orada araştırmaların başlamasına yardımcı olmuş. Aynı tarihlerde, Julia ile tanışmış. Bir Işkadını olduğu halde, o da bakir ormanlara düzenlenen gezilerde gruplara rehberlik yapıyormuş.

"Wil en fazla Julia ile yakınlık kurmuş. Peşini kovaladıkları soruların benzerliğinden birbirleriyle hemen kaynaşmışlar. Julia babasının ruhsattık ve mistisizmden kaba bir dille söz ettiği bir evde büyümüş. Diğer yandan kolej öğretmeni olan annesi, tartış macıymış, açık ve mantıklı düşünmekten yanaymış. Julia'nın ruh-sallık ve mistisizm hakkında bilgileri ararken, mantıklı ve anlaşılır

biçimde olmasın! istemesi çok doğaldır.

'Y/il insanın ruhsallık ve mistisizmini açıklayan Doğu ve Batı sentezini araştırırken, Julia'da bu açıklamaların çok berrak ve anlaşılır olmasını İstiyordu. Eiyaznialanndaki bilgiler ikisinin de aradıktan yanıtları açıklığa kavuşturuyordu."

Sanchez, "Kahvaltı hazır," diye seslendi.

Şaşırdım. Dönüp arkama baktım. Sanchez'in uyandığını farketmemiştim. Sohbeti daha fazla uzatmadan, Rahip Carl'la kalkıp mutfağa geçtik ve Sanchez'le birlikte meyve ve yulaf ezmesinden oluşan kahvaltımızı etmeye başladık. Daha sonra Rahip Cari onunla

birlikte yürüyerek harabelere gitmemi önerdi. İkimiz de dönüp Rahip Sanchez'e baktık. Ama o, dağın eteğlndeki köye İnip bazı yerlere telefon etmesi gerektiğini söyleyerek davetimizi kibarca kabul etmedi.

Dışarda hava kristal gibi berraktı. Dağların doruklarının tepesinde güneş parlıyordu. Hızlı adımlarla yürümeye başladık.

"Wil İle bağlantı kurabileceğimiz bir yol var mı?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı. "Arkadaşının kim olduğunu söylemedi. Kuzeyde sınıra yakın, lquitos adlı küçük kente gidersek, ancak onunla bağlantı kurabiliriz, ama şimdi oraya gitmek

bizim için çok tehlikeli."

"Neden oraya gitmemiz gerek?"

"Araştırmalarının onu o küçük kente götüreceğini tahmin ettiğini söyledi. Orada birçok harabe var. Ayrıca Kardinal Sebasti-an'ın manastırı oraya çok yakın."

"Sence Wil son bilgiyi bulabilecek mi?"

"Bilmiyorum."

Birkaç dakika sessizce yürüdük. Sonra Rahip Cari sordu. "Hangi yolu seçeceğine karar verdin mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Rahip Sanchez önceleri hemen Amerika'ya dönmek istediğinden söz etti. Fakat

son zamanlarda bilgileri incelemeye merak sardın. Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kararsızım. Ama her nedense burada kalmak da İstiyorum."

"Yanıbaşında birini öldürmüşler."

"Evet."

"Ve hâlâ kalmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Gitmek istiyorum. Hayatımı kurtarmak istiyorum... ama hâlâ buradayım."

"Neden buradasın?"

Gözlerimi kısıp dikkatle yüzüne baktım. "Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Dün gece sohbetimizi nerede kestiğimizi anımsıyor musun?"

Evet nerede kaldığımızı anımsıyordum. "Annemin babamın beni hangi sorunlarla baş başa bıraktıklarını keşfetmiştik: insana macera ve sonsuz haz duygusunu aşılayan, kendi gelişmesine yardımcı olan ruhsal!ığa ve mistisizme erişmeyi konuşmuştuk. Ve sen hayatımın evrimini dikkatle İncelersem, bu sorunun hayatımı gözlerimin önüne serip, şimdi bana neler olduğunu açıklayacağını söylemiştin."

Gizemli bir şekilde güldü. "Evet, el yazmalarına göre, öyle."

"Bu nasıl meydana gelecek?"

"Hepimiz hayatımızın belirli dönüm noktalarını dikkatle inceleyip, bunları evrimimizin ışığında sorgulamalıyız."

Başımı salladım, anlamamıştım.

"Hayatında meydana gelen ilginç olaylar dizisini, önemli arkadaşlarını ve karşılaşmalan düşün. Bunlar seni bir yere götürmüyor mu?"

Çocukluğumdan itibaren hayatımı inceledim, ama ona belirli bir şekil veremedim.

"Büyürken neler yapardın?"

"Bilmiyorum. Tipik bir çocuktum sanırım. Çok kitap okurdum."

"Nasıl kitaplar okurdun?"

"Daha çok polisiye, bilim kurgu ve hayalet öyküleri."

"Ondan sonra hayatında neler oldu?"

Büyükbabamın benim üstümdeki etkisini düşündüm, sonra Rahip Cari'a gölden ve dağlardan söz ettim.

Bilgece baştnı salladı. "Ve büyüdükten sonra, ne oldu?"

"Koleje gittim. Evden uzakta olduğum sırada büyükbabam öldü."

"Kolejde ne eğitimi yaptın?"

"Sosyoloji."

"Neden?"

"Sevdiğim bir profesörle tanıştım. İnsan doğası hakkındaki bilgileri ilgimi

çekti. Onunla çalışmaya karar verdim."

"Daha sonra ne oldu?"

"Okuldan mezun oldum ve çalışmaya başladım."

"Çalışmak hoşuna gitti mi?"

"Evet, uzun zaman gitti."

"Sonra her şey değişti mi?"

"Yaptığım işde eksiklikler hissetmeye başladım. Yeniyetmele-rin duygusal bozuklukları üstünde çalışıyordum. Onların geçmişlerinin üstüne bir sünger çekip kendilerini uçuruma yuvarlamaktan kurtarabileceklerini sanıyordum. Onların hayatlarını sürdürmelerine yardımcı

olabileceğimi düşünüyordum. Ama sonunda onlara olan yaklaşımımda bir şeylerin eksikliğini farkettim."

"Sonra ne oldu?"

"İşi bıraktım."

'Ve?"

"Sonra eski bir arkadaşım beni telefonla arayıp elyazmaların-dan söz etti."

"O zaman mı Peru'ya gelmeye karar verdin?"

"Evet."

"Buradaki deneyimin hakkında ne düşünüyorsun?"

"Deli olduğumu düşünüyorum. Nerdeyse serseri bir kurşuna hedef olacaktım."

"Fakat deneyimin ilerlemesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Anlamadım."

"Rahip Sanchez, Peru'ya geldiğinden beri başından geçenleri bana anlattı. Elyazmalanndaki değişik bilgilerde söz edilen karşılaşmalarla, tam onlara gereksinim duyduğun anda yüz yüze gelmen beni çok şaşırttı."

"Sence bunların anlamı nedir?"

Yürürken durdu ve yüzüme baktı. "Bunun anlamı hazırsın demektir. Sende bizler gibisin. Hayatının evrimini devam ettirmek için elyazmalanndaki bilgilere gereksinim duyulan noktaya eriştin.

"Hayatında meydana gelen olayları düşün. Başından beri gizemli konulara ilgi duyuyorsun ve bu ilgi sonunda seni insanın doğasını incelemeye kadar götürüyor. Özellikle neden o profesörle karşılaştın sanıyorsun? O senin ilgini berraklaştırdı ve daha gizemli sahaları incelemeye itti. Bu gezegendeki insanların durumlarını, hayatın ne anlama geldiğini araştırmaya başladın. Sonra bir düzeye ulaşınca, hayatın anlamının geçmişle yüzleşip onu düzelterek devam ettirmek olduğunu öğrendin. İşte o çocuklarla bu nedenle çalıştın.

"Fakat, o çocukların üstünde araştırmalar yaparken, çalışma tekniğindeki eksiklikleri

elyazmalanndaki bilgiler sayesinde şimdi öğrendin. Duygusal bozuklukları olan çocukların da gelişmeleri için, hepimizin yapılması gerekeni yapması gerektiğini öğrendin: yoğun kontrol dramalarının üstesinden gelebilmek için yeterince enerji ile bağlantı kurmaları gerektiğini ve senin 'dışavurum' adıyla tanımladığın davranışla ilerleyip, bunca zamandır anlamaya çalıştığın gelişmeye ulaşabileceklerini öğrendin.

- 162-

"Bu olaylardaki yüksek perspektifi gördün. Geçmişinde ilgi duyduğun konuların hepsi seni ileriye götürdü, büyüme sahnelerinin hepsi senin buraya gelip bilgileri incelemeni hazırladılar. Bütün yaşamın süresince, ruhsallığını yükseltmek için kendi evrimini araştırmakla uğraştın. Ve büyükbabanın sana göstermeye çalıştığı enerjiyi, büyüdüğün doğal

ortamdan sağlaman, sonunda sana Peru'ya gelme cesaretini aşıladı. Buraya geldin çünkü evrimine burada devam etmeye gereksinim duydun. Hayatın şu anda burada olmanı sağlayan uzun bir yoldur."

Gülümsedi. 'Yaşamına bu yeni açıdan bakmaya tamamiyle uyum sağladığın zaman, elyazmalarında sözü edilen ruhsal yoluna ulaştığının açıkça farkına varacaksın. Elyazmalarına göre geçmişimizi aydınlığa kavuşturmak için elimizden geldiğince fazla zaman ayırmalıyız. Çoğumuzun üstesinden gelmeye çabaladığımız kontrol dramalarımız vardır. Bu sorunların bir kez üstesinden geldik mi, özellikle neden böyle bir aileye mensup olduğumuzu, yaşamın her alanında yer alan kıvrım ve dolanbaçlann bizi neye hazırladıklarını daha yüksek düzeyde anlarız. Hepimiz tam anlamıyla farkına varmadığımız ruhsal amaçlarımızın ve görevlerimizin peşinden

koşarız. Bunları bir kez tamamiyle bilinçle kavradığımız zaman yaşamımız yepyeni bir boyut kazanır.

"Senin konumunda, bu amacı keşfettin. Şimdi daha ileriye gitmelisin. Rastlantıların seni biraz daha berrak fikirlere götürerek, bu noktadan sonra amaçlarını nasıl kovalayacağını ve burada neler yapman gerektiğini göstermelidir. Peru'ya ayak bastığından beri, VVil'in ve Rahip Sanchez'in enerjileriyle geçindin. Ama artık kendini geliştirmeyi öğrenmelisin... bilinçle."

Bana başka şeyler de söylemek üzereyken, Sanchez' in kamyonunun hızla arkamızdan geldiğini duyduk. Aracı yolun kenarında durdurup, camı aşağıya indirdi.

Rahip Cari, "Ne var?" diye sordu.

Sanchez, "Eşyalarımızı toplar toplamaz

manastıra dönmeliyim. Hükümet kuvvetleri oraya gitmişler... ve Kardinal Sebastian da," dedi.

— 163-

İkimizde hemen kamyona atladık. Sanchez kamyonu geri döndürdü ve Rahip Cari'ın evine döndük. Yolda bize hükümet kuvvetlerinin elyazmalarının kopyalarına el koymak için manastıra baskın yaptıklarını ve belki de manastırı kapayacaklarını söyledi.

Rahip Cari'ın evine geldik. Hızla içeriye girdik. Rahip Sanchez hemen eşyalarını toplamaya başladı. Ben bir kenarda durup, ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Ben onlara bakarken, Rahip Cari diğer rahibe yanaştı ve, "Sanırım seninle gelmem gerek," dedi.

Sanche2 dönüp onun yüzüne baktı.

"Emin misin?"

"Evet, gelmem gerek,"

"Ne amaçla geliyorsun?"

"Henüz bilmiyorum."

Sanchez bir an ona baktı, sonra yine eşyalarını toplamaya devam etti. "Eğer sence en iyi çare buysa peki."

Kapının kenarına dayanmıştım. "Benim ne yapmam gerek?" diye sordum.

İkisi de dönüp bana baktı.

Rahip Cari, "Kendin karar vermelisin," dedi.

Yüzlerine baktım.

Sanchez söze karıştı. "Kararı kendin

vermelisin."

Vereceğim karara ilgisiz kalmalarına inanamıyordum. Eğer onlarla gidersem Peru kuvvetlerin eline düşecektim. Ama burada yalnız nasıl kalacaktım?

"Bakın," dedim. "Ne yapacağıma karar veremiyorum. Bana yardım edin. Burada beni saklayabilecek kimse var mı?"

İkisi birbirlerine baktı.

Rahip Cari, "Sanmıyorum," dedi.

Ben de onlara baktım. Sıkıntıdan mideme sancılar saplanmıştı.

Rahip Cari bana gülümseyip, "Merkezden ayrılma ve kim olduğunu unutma," dedi.

Sanchez çantasından bir dosya çıkardı.

kopyası. Belki ne yapacağına karar vermende sana yardımcı olur."

Kopyayı onun elinden alırken, Sanchez, Rahip Carl'a baktı ve sordu. "Buradan ayrılman ne kadar sürer?"

Rahip Cari, "Bazı kişilerle görüşmem gerek. En fazla bir saat sonra yola çıkabilirim," diye yanıt verdi.

Sanchez bana baktı. "Oku ve bir süre düşün, sonra konuşuruz."

İkisi de hazırlıklarını yapmaya devam ettiler. Ben dışarı çıktım, geniş bir kayanın üstüne oturdum ve elyazmasınt açıp okumaya başladım. Rahip Sanchez ile Rahip Carl'ın

söylediklerini adeta yankılıyordu. "Geçmişi berraklaştırmak, bireysel yollarla çocukluğumuzda öğrendiklerimizi kontrol etmekle başlar. Bu alışkanlığımızdan bir kez kurtulduk mu, kendimizi daha yüksek seviyedeki evrimsel kimliğimizde buluruz."

Bilgileri yarım saat içinde okuyup bitirince, bilginin temel anlamını kavradım. Birçok insanın bir anlık tattığı gibi, aklımız özel düşünme durumuna geçmeden önce - hayatımızın ilerlemesine rehberlik eden esrarengiz rastlantılar- gözümüzü açıp gerçek kimliğimizi bulmalıyız.

Tam o sırada Rahip Cari evin arkasına dolandı ve beni gördü. Yanıma geldi.

"Okuyup bitirdin mi?" diye sordu. Her zamanki gibi sıcak ve sevecen davranfyordu.

"Evet."

"Biraz yanında oturabilir miyim?"

"Lütfen otur."

Sağ tarafıma oturdu ve bir süre sustuktan sonra sordu. "Burada bir keşif yapma yolunda olduğunun farkında mısın?"

"Sanırım, ama neyi keşfedeceğim?"

"Şimdi gerçekten inanmalısın."

"Böyle korkarken, nasıl inanırım?"

"Bunun bir dönüm noktası olduğunu anlamalısın. Aradığın gerçek, evrenin evrimi kadar önemlidir, çünkü bu, evrimin süre-gelmesine olanak tanır."

"Anlamıyor musun? Rahip Sanchez bana dağın doruğunda evrimi nasıl gözlerinin önünde

canlandığını söyledi. Hidrojenin basit bir titreşimiyle maddenin nasıl evrim geçirip insanlığın varoluşuna dek uzandığını gördüğünü anlattı. İnsanların bu evrimi nasıl sürdürdüklerini merak ediyorsun. Şimdi bunun yanıtını keşfettin mi? İnsanlar kendi tarihsel durumları içine doğarlar ve hayatta destekleyecek bir nesne bulurlar. Başka bir amacın peşinde koşan diğer bir insanla birlikteliği oluştururlar.

Bu beraberlikten çocuklar doğar ve rastlantıların önderliğinde, bu iki durumu birleştirip daha yüksek sentezlere varırlar. Beşinci Bilgiyi kavradığına eminim. Enerji ile her doluşumuzda, hayatımızı ileri götürecek bir rastlantı meydana geliyor ve bu düzeydeki enerjiyi içimizde kurumlaştırıyoruz. Böylece daha yüksek titreşimlerde varlığımızı sürdürüyoruz. İşte biz insanlar evrimimize böyle devam ediyoruz.

"Şimdi bu neslin farkı, evrimimizi bilinçle gerçekleştirecek olması. Biz de bu işlemi hızlandırıyoruz. Ne kadar korkarsan kork, başka seçme şansın yok. Bir kez hayatın ne olduğunu anladın mı, bu bilgiyi asla silemezsin. Şayet hayatını başka bir yöne sokmak istersen, her zaman bir şevler kaçırdığını sezinleyeceksin."

"Fakat şimdi ne yapacağım?"

"Bilmiyorum. Bunu yalnızca sen bilirsin. Ama önce biraz enerji kazanmanı öneririm."

Rahip Sanchez evin arkasına dönüp yanımıza geldi, sanki sohbetimizi kesmek istemiyorcasına bizimle göz göze gelmemeye ve gürültü yapmamaya özen gösterdi. Kendimi merkez alıp, tüm dikkatimi evin çevresini saran yalçın kayaların zirvelerine odakladım. Derin bir nefes alınca, dışarıya çıktığımdan beri sanki bir tünelden gözlüyormuşum gibi, tamamen

kendime dönük olduğumu hissettim. Kendimi dağların görkeminden ve güzelliklerinden soyutlamıştım.

Etrafımdaki güzelliklere bakıp, gördüklerimi bilinçle takdir etmeye çabalarken, o aşina olduğum yakınlık hissini duymaya başladım. Birdenbire her şey varlıklarını sergileyip, daha parlak

görünmeye başladılar. Kendimi çok hafiflemiş ve vücudumun da canlanmış olduğunu hissettim. Rahip Sanchez ile Rahip Cart'a baktım. Dikkatle bana bakıyorlardı. Şimdi benim enerji alanlarımı gördüklerini anladım.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

Sanchez, "Sanki kendini çok daha iyi hissediyormuşsun gibi. Burada kal ve enerjini

elinden geldiğince arttır. Yirmi dakika sonra toplanmamız sona erecek."

Yüzünü buruşturup güldü. "Ondan sonra, başlamaya hazır olacaksın."

— 167 —

BİRBİRİNE GEÇEN AKIM

İki rahip eve döndüler. Ben biraz daha enerji toplayabilmek için birkaç dakika daha dağların güzelliğini izledim. Sonra, dikkatim dağıldı ve farketmeden Wil'i düşünmeye başladım. Neredeydi? Dokuzuncu Bilgiyi bulmaya yaklaşmış mıydı?

Onu eiinde Dokuzuncu Bilgiyle vahşi ormanda koşarak kaçtığını, Sebastian'ın yönettiği askeri birliklerin de onu kovaladıklarını

gözlerimin önünde canlandırdım. Ama Sebastian'ın elindeki tüm yetkilerine rağmen, hata yaptığını, bilgilerin insanlar üstünde yanlış etki yapacağını düşünüp yanıldığını düşledim. Elyazmala-rındaki hangi bilginin onu korkuttuğunu keşfedebilseydik, birisi onu ikna edip görüş açısını değiştirebilirdi.

Bunları düşünürken, birdenbire aklıma Marjorie geldi. Neredeydi? Onu tekrar gördüğümü gözlerimin önünde canlandırdım. Onu nasıl görebilecektim?

Ön kapının kapanmasıyla daldığım düşlerden sıynldım. Yine kendimi çok sinirli ve zayrf hissettim. Sanchez evin arkasına dolanıp hızlı adımlarla, oturduğum yere doğru yürüdü.

Yanıma oturdu ve sordu. "Ne yapacağına karar verdin mi?"

Başımı salladım.

"Pek güçlü görünmüyorsun?"

"Kendimi güçlü hissetmiyorum."

"Belki enerjini sistemli şekilde toplamıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"İzin verde benim nasıl enerji topladığımı sana göstereyim. Belki benim metodumla sende kendi yöntemini yaratırsın."

Başımı sallayıp başlamasını işaret ettim.

"İlk başta bütün dikkatimi çevreme yöneltirim, sanırım sen de böyle yapıyorsun. Sonra enerjiyle dolunca, çevremdekilerin nasıl göründüklerini anımsamaya çalışırım. Bunu, gördüğüm her şeyin varlığını gözümün önüne

getirerek yaparım. Eşsiz güzellikleri ve her şeyin şeklini anımsarım, özellikle bitkilerin şekillerini ve parlak renklerinin ışıldamaya başladığını düşünürüm. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet, ben de aynı şeyi yapıyorum."

"Sonra," diye devam etti. "Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, her şeyin çok yakınımda olduğunu hissederim, onlara dokunabileceğimi, bağlantı kurabileceğimi düşlerim. Ve sonra nefes alırım."

"Nefes mi alırsın?"

"Rahip John bunu sana açıklamadı mı?"

"Hayır, açıklamadı."

Sanchez şaşırdı. "Belki bunu sana daha sonra söylemek niyetindeydi. Bazen çok dramatik davranır. Öğrettiklerinin üstünde

düşünmesi için öğrencisini yalnız bırakır gider, sonra tam zamanında ortaya çıkıp öğrettiklerine başka bilgiler ekler. Sanırım seninle tekrar konuşmak niyetindeydi ama biz hemen kaçmak zorunda kaldık."

"Haydi anlat."

"Dağın doruğunda hissettiğin canlılığı anımsıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Bu canlılığı tekrar kazanmak için, bağlantı kurduğum enerjiyi nefes alarak içime çekerim."

Sanchez anlatırken onun dediklerini yapıyordum. Yöntemi dinlemem bile bağlantımı yükseltiyordu. Etrafımdaki her şeyin varlıkları ve güzellikleri artıyordu. Kayalar bile beyazımsı ışıkla parlamaktaydı, Sanchez'in enerji alanı ise

oldukça genişlemişti. Rengiyse maviydi. Şimdi derin derin, bilinçli nefes alıyor ve aldığı

her nefesi beş saniye içinde tuttuktan sonra dışarı salıyordu. Onu taklit etmeye başladım.

"Gözlerimizin önünde canlandırdığımız zaman, her nefes alışımızda enerjiyi içimize çekeriz ve balon gibi bizi şişirir. Enerji dolduğumuzu hissederiz. Daha hafif ve daha canlı oluruz."

Birkaç nefesten sonra, enerji dolduğumu ve hafifleyip canlandığımı hissettim.

"Nefesimle enerjiyi içime çektikten sonra," diye Sanchez anlatmaya devam etti. "Doğru heyecanı yakaladım mı diye kontrol ederim. Daha önce söylediğim gibi, gerçekten bağlantı kurup kurmadığımı böyle ölçebilirim."

"Sen aşktan mı söz ediyorsun?"

"Evet. Manastırda konuştuğumuz gibi, aşk entelektüel bir kavram veya ahlaki bir yükümlülük veya buna benzer bir şey değildir. Aşk, Tann'nın enerjisi adını verdiğimiz, evrendeki enerji ile bağlantı kurduğumuz zaman geri pfanda varolan coşkudur hiç kuşkusuz."

Rahip Sanchez bakışlarını sağa sola kaydırıp, bana baktı. "İşte ulaştın. Bu düzeydeki enerjiye gereksinimin vardı. Ben biraz yardım ettim, ama bunu kendi başına yapmaya hazırdın."

"Biraz yardım etmenin anlamı ne?"

Rahip Sanchez başını salladı. "Şimdi bunu düşünme. Daha sonra, Sekizinci Bilgide bunu öğreneceksin."

Rahip Cari evin arkasına dolaşıp

yanımıza geldi. Sevinçli görünüyordu. Bize doğru yaklaşırken yan gözle bana baktı. "Kararını verdin mi?"

Bu soru beni rahatsız etti; enerjimi yitirmemeye çabaladım.

Rahip Cari, "Yine mesafeli dramanın tuzağına düşme," dedi. "Nerede durduğunu bilmem gerek. Ne yapman gerektiğini düşünüyor musun?"

"Hiçbir şey düşünmüyorum, zaten sorun da bu."

"Emin misin? Enerji ile bağlantı kurduğun zaman düşüncelerinin değiştiğini hissedersin."

Hayretle yüzüne baktım.

"Alışkanlıkla aklından geçirdiğin

kontrol altına almak isterler," diye açıkladı. "Kontrol dramandan kurtulurken buna bir son ver. İçin enerjiyle dolarken, kendinden çok daha yüksek düzeyde başka düşünceler aklına dolar. Bunlar senin sezgilerindir ve farklı şeyler hissedersin. Bunlar kimi zaman bir hayal veya küçük-görüntü şeklinde, aklının bir köşesinde meydana çıkarlar ve doğrudan doğruya sana gelip, yol gösterirler."

Hâlâ anlamamıştım.

Rahip Cari, "Seni burada yalnız bıraktığımız zaman neler düşündüğünü bize anlat," dedi.

"Hepsini anımsayacağıma emin değilim."

"Dene."

Dikkatimi toplamaya çalıştım. "Sanırım, VVil'i ve Dokuzuncu Bilgiyi bulmaya yaklaşıp yaklaşmadığını, Sebastian'ın elyazmalarını ele geçirmek için düzenlediği haçlı seferini düşünüyordum."

"Daha başka."

"Marjorle'yi ve başına gelenleri merak ettim. Ama bunların bana karar vermemde nasıl yardımcı olacaklarını hâlâ anlamış değilim."

Rahip Sanchez, "Bırak açıklayayım," dedi. "Yeterince enerji topladığın zaman, evrimine bilinçle yaklaşmaya, akmaya başlamasına ve seni ileriye götürecek karşılaşmaları üretmeye hazırsın demektir. Özgün bir yolla evrimine bağlanırsın. Birincisi, dediğim gibi yeterince enerji toplamaktır, sonra hayatının temel sorusunu anımsarsın -annenin

babanın sana verdikleri- çünkü bu soru ayrıntılı bir biçimde senin evrimini oluşturur. Sonra kendini yolunun merkezine yerleştirirsin ve hayatta devamlı çatışma halinde olduğun küçük sorunları hemen keşfedersin. Bu sorunlar seni, hayatın boyunca peşini bırakmayan daha büyük sorunlara ulaştırıp, şimdi bulunduğun yeri tanımlar.

"O anda etkin olan sorunlara bilinçle yaklaştığın zaman, sezilerinle ne yapman veya nereye gitmen gerektiğini hemen kavrarsın ve bir adım sonra olacakları sezersin. Her zaman. Bu yalnızca aklına yanlış soru takıldığında meydana gelmez. Yani, hayattaki sorun yanıt almak değildir. Sorun, sürekli devam eden sorulan

tanımlamakdır. Bir kez soruyu doğru kavradın mı, yanıt kesinlikle gelir.

"Bundan sonra olacakları sezinleyince," diye sözlerine devam etti. "Her an tetikte ve dikkatli olmak ikinci adımdır. Rastlantılar er veya geç meydana gelir ve seni sezilerinin gösterdiği yola yöneltirler. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Sanırım." .

Konuşmaya devam etti. "Pekâlâ, şimdi Wil'i, Sebastian'ı ve Marjorie'yi düşünmenin önemini kavradın mı? Hayat öykünü gözlerinin önünde canlandır ve bu düşüncelerin neden aklına geldiğini incele. Ailenin baskılarından kurtulduğunu ve ruhsal hayatın sana iç zenginliği kazandıracak hoş bir macera olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Sonra, büyürken esrarengiz konulara

büyük ilgi duyduğun için, sosyoloji eğitimi aldın ve nedenini bilmediğin halde, yardıma muhtaç insanlarla çalıştın. Sonra yavaş yavaş uyanmaya başladın, elyazmalarını duyunca kalkıp Peru'ya geldin ve teker teker bilgileri buldun, bunlar sana aradığın türdeki ruhsallığı öğrettiler. Şimdi her şey açıklığa kavuştu, hali hazırdaki sorularını tanımlayıp ve bunların yanıtlarının gelmesini gözlerken, bu evrimin süper bilincine erişeceksin."

Onun yüzüne baktım.

"Şimdiki sorunların neler?"

"Sanırım diğer bilgileri de öğrenmek istiyorum," diye yanıt verdim. "Özellikle, Wil Dokuzuncu Bilgiyi bulacak mı, merak ediyorum. Marjorie'nin başına neler geldiğini öğrenmek ve Sebasti-an hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Peki sezilerin bu sorular için neler öneriyor?"

"Bilmiyorum. Marjorie'yi tekrar görmek İstediğimi, VVH'in askerlerden kaçtığını düşünüyordum. Bunların anlamı nedir?"

"Wil nerede kaçıyordu?"

"Vahşi ormanda."

"Belki bu nereye gitmen gerektiğini gösteriyordur. lquitos vahşi ormanların bulunduğu bir yer. Pekâlâ ya Marjorie?"

"Onunla tekrar karşılaştığımı gördüm."

"Ve Sebastian?"

"Onun elyazmalarını yanlış anladığını ve elyazmalarının nesinden ürktüğünü öğrenirsek,

birisinin onu ikna edebileceğini düşledim."

İki rahip birbirlerine hayretle baktılar.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordum.

Rahip Cari soruma soruyla yanıt verdi. "Sen ne düşünüyorsun?"-

Dağın doruğunda başımdan geçen deneyimden beri ilk kez kendimi bu kadar enerji dolu ve güvenli hissediyordum. Onlara bakıp, "Sanırım vahşi ormana doğru gidip, elyazmalarındaki hangi konulara kilisenin karşı çıktığını keşfetmem gerek."

Rahip Cart gülümsedi. 'Tamam oldu! Benim kamyonumu alabilirsin."

Başımı salladım ve araçların park ettiği evin ön tarafına dolandım. Su ve yiyeceklerin yanında, eşyalarımın da Rahip Carl'ın

kamyonuna yerleştirildiğini gördüm, Rahip Sanchez'in kamyonuna da diğer eşyalar yüklenmişti.

Sanchez, "Sana şunu söylemek istiyorum," dedi. "Sık sık durup gerekli enerjini tekrar toplamayı sakın unutma. Her zaman enerji dolu ol ve sevgi konumunda kal. Bir kez sevgi konumunu elde ettin mi, hiçbir şey ve hiç kimse sendeki enerjiyi çekip alamaz. Aslında, senden taşan enerjinin yarattığı akıntı aynı oranda enerjiyi senin içine çeker. Enerjin asla tükenmez. Fakat enerjinin tükenmemesi için, hep onun işlevlerinin bilincinde olmalısın. Bu özellikle insanlarla karşılıklı etkileşim içindeyken çok önemlidir,"

Bir an duraksayınca, aynı anda sanki sırası gelmiş gibi, Rahip Cari yanıma yaklaştı. 'Yedinci ve Sekizinci Bilgiler hariç diğerlerini okudun. Yedinci Bilgi kendini bilinçle

geliştirme işlevinden, her karşılaşmaya karşı tetikte olmaktan ve evrenin sana sağladığı yanıtlardan söz eder."

Elime küçük bir dosya tutuşturdu. "Bu Yedinci Bilgi. Konular genel olarak çok kısa ele alınmış. Nesnelerin dikkatimizi çekişin-

den, belirli düşünceferin bize rehberlik etme maksadıyla aklımıza gelişinden söz ediyor. Sekizinci Bilgi ise... zamanı gelince bunu kendin anlayacaksın. Aradığımız yanıtları bize getirdiklerinde insanlara nasıl yardımcı olduğumuzdan söz eder. Ayrıca, insanların evrimini kolaylaştırmak için her birimizin birbirimize nasıl davranması gerektiğini gösteren yepyeni ahlak bilimden söz eder,"

"Sekizinci Bilgiyi neden şimdi bana vermiyorsun?" diye sordum.

Rahip Cari gülümsedi ve elini omzuma koydu. "Çünkü vermememiz gerektiğini düşünüyoruz. Biz de kendi sezilerimizi izlemek zorundayız. Doğru soruları sormaya başlar başlamaz Sekizinci Bilgi eline geçecek."

Onlara durumu kavradığımı söyledim. İki rahip de beni kucaklayıp, iyilikler dilediler. Rahip Cari çok kısa zamanda tekrar karşılaşacağımızı ve burada bulunduğum sürece aradığım yanıtları gerçekten bulacağımı söyledi.

Araçlarımıza binmek üzereyken, Sanchez birdenbire dönüp karşıma geçti. "İçimden gelen bir dürtü sana şunlan söylememi istiyor. Sonra daha fazlasını öğreneceksin. Algıladığın güzellikler ve renk cümbüşü sana yol göstersin. Böylece yanıtları aramaya gittiğin yerlerdeki insanların gözüne daha aydınlık ve çekici görüneceksin."

Başımı salladım ve Rahip Cari'in kamyonuna bindim. Yolun çatai ağzına gelinceye dek eğri büğrü taşlı yolda birkaç mil onların peşinden gittim. Rahip Cari direksiyonu doğuya doğru kıvırınca, Sanchez arka camdan bana el salladı. Bir süre onların arkalarından baktım ve sonra eski kamyonun burnunu kuzeye, Amazon havzasına doğru çevirdim.

Bir sabırsızlık dalgası içimi kapladı. Üç saattir direksiyonun basındaydım. Şimdi dört yol ağzında durmuş, iki yoldan hangisini seçeceğime karar veremiyordum.

Sol tarafım bir olasılıktı. Haritadan anlaşıldığı kadarıyla, bu

yol yüz mil kadar kuzeyde dağların eteklerine dek devam ediyor, sonra keskin bir virajla doğuya lquitos'a doğru ilerliyordu. Doğuya

giden öbür yol ise doğrudan doğruya vahşi ormanın içinden geçip aynı yöne uzanıyordu.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ve sonra telaşla dikiz aynasına bakıp arkamdaki yolu kontrol ettim. Görünürde kimse yoktu. Aslında bir saatir -trafik ya da yayan giden köylüler de yoktu- hiç kimseyle karşılaşmamıştım. Telaşlı sabırsızlığımı üstümden atmaya çalıştım. Eğer doğru karar vermek istiyorsam, bağlantımı yitirmeyip sakin olmam gerektiğini biliyordum.

Dikkatimi karşımdaki manzaraya verdim; Vahşi ormanın içinden geçen sağımdaki yolun kenarlarında kocaman ağaç grupları vardı. Çevrelerindeki topraktan dışarıya iri kaya katmanları çıkmıştı. Çoğunun çevresinde iri tropik bitkiler vardı. Dağların arasından geçen diğer yolsa adeta çıplaktı. O tarafta bir tane ağaç görünüyordu. Arazinin geri kalan kısmı

kayalıklarla ve aralarından fışkıran küçük otlarla kaplıydı.

Tekrar sağ tarafa bakıp sevgi durumumu geliştirmeye çalıştım. Ağaçlar ve fundalıklar yeşilin en güzel tonlarını sergiliyordu. Sol tarafıma bakıp aynı işlemi tekrarlamaya çalıştım ve kenarda yol boyunca uzanan çiçekli otlan gördüm Otların yaprakları lekeli ve uçuk renkliydi, ama yan yana uzanan beyaz çiçeklere bakıp ileriye doğru eşsiz bir şekil meydana getirdiklerini farkedince, bu çiçekleri daha önce neden görmediğimi merak ettim. Çiçekler şimdi ışıkla aydınlanmıştı. Bakış açımı genişletip o yöndeki bütün her şeye baktım. Minicik kayalar ve çakıl taşlarının arasındaki kahverengi öbekler çok belirgindi, olağanüstü güzel renkleri vardı. Gözlerimin önündeki sahneyi, çeşitli amber tonları, eflatunlar ve hatta koyu yeşiller kaplamıştı.

Sağ taraftaki ağaçlara ve fundalıklara baktım. Güzel olmalarına rağmen, diğer yolun yanında sönük kalmışlardı. Fakat bu nasıl olabilir, diye düşündüm. İlk bakışta, sağ taraftaki yol çok daha çekiciydi. Sol tarafıma bir göz atınca, sezilerim güçlendi. Oradaki şekillerin ve renklerin zenginliği beni büyülemişti.

— 175 —

Kararımı verdim. Yanılmadığıma inanıyordum. Motoru çalıştırıp kamyonu sol tarafa sürdüm. Çukurlarla dolu eğri büğrü rahatsız bir yoldu. Kamyon zıpladıkça, vücudumun hafiflediğini hissediyordum. Ağırlığım kalçalarımın üstüne toplanmıştı. Sırtım ve boynum dikti. Ellerimle direksiyona yapışmıştım, ama kollarımı üstüne dayamamıştım.

Tam iki saat hiçbir olayla karşılaşmadan yoluma devam ettim. Arada sırada Rahip Cari'in hazırladığı yiyecek sepetinden bir şeyler atıştırıyordum. Yol krvnlarak bir tepeden diğerine uzanıyordu. Sağ tarafimdaki tepelerin birinde iki eski arabanın yan yana park ettiğini gördüm. Uzaktaki yolun kenarındaki küçük ağaçların dibinde duruyorlardı. Civarda kimseyi göremeyince arabalarının oraya ter ked il d i ki erini düşündüm. Yol ilerde keskin bir virajla sola kıvrılıp tepeden aşağıya, geniş vadiye iniyordu. Tepenin zirvesinden birkaç mil uzağı görebiliyordum.

Kamyonu birdenbire durdurdum. Vadinin tam ortasında yolun kenarında üç dört tane askeri kamyon vardı. Kamyonların arasında ise bir grup asker duruyordu. Onları görünce sırtımdan aşağıya soğuk terler boşandı. Yola barikat kurmuşlardı. Hilal şeklindeki dönemeci geri geri gidip kamyonumu iki büyük kayanın

arkasına çektim, sonra araçtan inip yolun kenarına giderek vadideki durumu gözledim. Araçlardan biri ters yönde uzaklaşıyordu.

Birdenbire arkamda bir ses duydum. Telaşla dönüp baktım. Viciente'de tanıştığım çevrebilimci Phil ile yüz yüze geldim.

O da benim kadar şaşırmıştı. Bana doğru koşarken, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"lquitos'a gitmeye çatışıyorum," diye yanıt verdim.

Çok endişeli görünüyordu. "Biz de oraya gitmeye uğraşıyoruz, ama hükümet elyazmaları ile aklını bozmuş. Kurulan barlkat-lan geçip geçmemeye karar vermiyoruz. Biz dört kişiyiz." Başıyla sol tarafı işaret etti. Ağaçların arasında birkaç kişi gördüm.

"lquitos'a neden gidiyorsun?" diye sordu.

"VVil'i anyorum. Cula'da birbirimizi kaybettik. Fakat onun lqu-itos'a doğru yola çıktığını duydum. Orada elyazmalarının kayıp bölümünü arayacakmış."

Dehşet içinde yüzüme baktı. "Bunu yapmamalı! Ordu elyaz-malarının kopyalarını bulundurmayı bile yasakladı. Vlciente'de neler olduğunu duymadın mı?"

"Evet, bir şeyler duydum. Peki sen ne biliyorsun?"

"Olaylar sırasında orada yoktum. Ama yetkililer baskın düzenleyip ellerinde kopyalar bulunanların hepsini tutuklamış. Otelin tüm müşterileri sorguya çekilmiş. Dale'l ve diğer bilim adamlarını alıp götürmüşler. Onların başına neler geldiğini hiç kimse bilmiyor."

"Hükümetin bu elyazmalarından neden bu kadar rahatsız olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır, fakat durumun tehlikeli olmaya başladığını duyunca, lquitos'a dönerek yaptığım araştırmaların verilerini toplayıp sonra ülkeyi terketmeye karar verdim."

Viciente'den ayrıldıktan sonra Wil ile başımıza gelenleri en ince noktasına kadar anlattım, özellikle dağ başındaki silahlı çatışmadan söz ettim.

"Allah kahretsin, neden hâlâ buralarda oyalanıp o şeyin peşinden koşuyorsun?"

Bu sözleri inancımı biraz sarstı, ama, "Bak, eğer biz hiçbir şey yapmazsak, hükümet elyazmalarını bütünüyle ortadan kaldıracak. Dünya yazmalardaki bilgilerden mahrum kalacak. Ayrıca ben o bilgilerin önemine

inanıyorum!"

"Uğrunda canını feda edecek kadar önemli mi?"

Yaklaşmakta olan araç sesleri dikkatimizi çekti. Vadideki kamyonlar bize doğru ilerliyorlardı.

"Oh, boku yedik! İşte geliyorlar."

Kaçmamıza fırsat kalmadan, diğer yönden de kamyonların üstümüze doğru geldikleri duyduk.

Phil panik içinde, "Bizi kuşattılar!" diye bağırdı

Kamyona koşup yiyecek sepetini küçük torbanın içine soktum. Sonra elyazmalannın kopyalarını da aynı torbanın içine tıktım, ama vazgeçip onları torbadan çıkararak oturduğum

koltuğun altına sakladım.

Gürültüler gittikçe yaklaşıyordu. Ben de yolun sağ tarafına

geçip Phil'in koştuğu yöne doğru koşmaya başladım. Tepenin altında o ve diğerlerinin kayaların dibine gizlendiklerini gördüm. Ben de onlarla birlikte gizlendim. Askeri kamyonların geçip yollarına devam edeceklerini ümit ediyordum. Benim kamyonum kayaların arkasında gizliydi. Yoldan görünmüyordu. İnşallah onlarda benim gibi, diğer arabaların terkedildiğin i düşünürler, diye dua ettim.

Ama korktuğumuz başımıza geldi ve

güneyden gelen kamyonlar tam arabaların yanında durdular.

Bir ses, "Kımıldamayın, polis!" diye bağırdı. Birkaç polis arkamızdan yaklaşınca donup kaldık. Adamlann hepsi tepeden tırnağa silahlı oldukları halde çok dikkatli davranıyorlardı. Askerler üstümüzü dikkatle arayıp her şeyi aldılar ve sonra bizi itekleyerek ydun kenarına çıkardılar. Orada da, bir düzine kadar asker araçların içini arıyorlardı. Phil ve arkadaşlarını askeri bir kamyona bindirip, hızla uzaklaştılar. Kamyon önümden geçerken, onu bir an görebildim. Yüzü hayalet gibi bembeyazdı.

Beni yolun diğer tarafına yürütüp dönemecin kenarındaki tepeye oturmamı söylediler. Omuzlarında otomatik silahlar taşıyan birkaç asker yanımda durdu. Sonunda subayları yanıma geldi. Bilgilerin kopyasını içeren

dosyayı yere, ayaklarımın dibine fırlattı. Onun üstüne de Rahip Cari'ın kamyonunun anahtarlarını. "Bu kopyalar sana mı ait?" diye sordu.

Yanıt vermeden yüzüne baktım.

"Anahtarları üstünde bulduk. Kamyonun içinde de kopyaları bulduk. Tekrar soruyorum, bunlar senin mi?"

"Yanımda bir avukat olmadan yanıt veremeyeceğim," diye kekeledim. Bu sözlerimi duyan subay alay edercesine yüzüme güldü. Diğer askerlere bir şeyler söyleyip yanımdan uzaklaştı. Askerler beni bir cipe götürüp, şoförün yanındaki koltuğa oturttular. İki silahlı askerde arkama geçtiler. Arkamızdan, diğer askerler ikinci kamyona bindiler. Kısa süre sonra, iki araç da vadiden geçip kuzeye doğru ilerlemeye başladılar.

Kaygıyla düşünmeye başladım. Beni nereye götürüyorlardı? Neden kendimi bu duruma düşürmüştüm? Rahiplerin beni hazır-

lamaları; bir gün bile sürmemişti. Dört yol ağzında, doğru yolu seçtiğime emindim. Bu yol çok daha güzeldi; bundan emindim. Peki nerede hata yapmıştım?

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çabaladım. Neler olacağını merak ediyordum. Masum olduğumu, hiçbir kötü niyet beslemediğimi ve kandırılmış turist rolü oynamayı düşündüm. Yanlış insanların arasına düştüğümü söyleyip, beni ülkeme göndermelerini isteyecektim.

Kucağıma koyduğum ellerim; hafifçe titriyordu. Arkamda oturan askerlerden biri su matarasını uzatınca aldım, ama suyu içemedim.

Genç askere matarasını geri verirken, bana gülümsedi. Yüzünde en ufacık bir kötülük izi yoktu. Phil'in panik içindeki yüzü gözlerimin önünde canlandı. Acaba ona ne yapacaklardı?

Phil ile tepenin üstünde buluşmamızın bir rastlantı olduğunu düşündüm. Bunun anlamı neydi? Eğer askerler tarafından tutuklanmasaydık, neler konuşacaktık? O zamana kadar ben yalnızca elyazmalarının öneminden, o da durumun çok tehlikeli olduğundan ve kimseye yakalanmadan önce hemen ülkeme dönmemden söz etmişti. Ne yazık ki, önerisinde biraz geç kalmıştı.

Birkaç saat hiç konuşmadan yol aldık. Dışardaki arazi yavaş yavaş'düzleşti. Hava ısındı. Bir süre sonra, genç asker kumanyasından bir kutu konserve açtı ve bana uzattı. Sığır eti püresi gibi bir şeydi, fakat yine lokmalar boğazımdan geçmedi. Güneş battıktan

sonra hava hızla karardı.

Hiçbir şey düşünmeden oturdum. Gözlerimi önümdeki kamyonun fren lambalarına diktim. Sonra daldığım huzursuz uykuda düş görmeye başladım. Canımı dişime takmış yüzlerce şenlik ateşinin içinden koşarak, tanımadığım bir düşmandan kaçıyordum. Bir yerlerde bana bilginin ve güvenliğin yolunu açacak anahtarı bulacağıma emindim. Dev ateşlerin birisinin arasında anahtarı gördüm. Onu alabilmek için İleriye atıldım!

Sıçrayarak uyandım, ter içinde kalmıştım. Askerler telaş içinde bana baktılar. Başımı sallayıp, kamyonun kapısına dayandım, Uzun süre, karanlık arazideki şekillere camdan baktım. İçimde yükselen paniği bastırmaya çabalıyordum. Tutuklanmıştım. Tek

başımaydım. Karanlıkta nöbetçilerin eşliğinde bilinmeyen bir yere gidiyordum. Ve üstüme çöken karabasanlar kimsenin umrunda değildi.

Gece yansına doğru, geniş, ioşca aydınlanmış, iki katlı taş binanın önünde durduk. Binaya doğru yürüdük, ön kapıyı geçtik ve yan kapıdan içeri girdik. Merdivenlerden dar bir hole çıktık, iç duvarlar taştan yapılmıştı. Tayan ise kocaman kütüklerden ve kabaca kesilen kerestelerden oluşuyordu. Tavandan aşağıya sarkan ampuller yolumuzu aydınlatmaktaydı. Bir başka kapıdan geçip, hücrelerin bulunduğu bölüme girdik. Yanımızdan yok olan askerlerden biri koşarak meydana çıktı ve hücrelerden birinin kapısını açıp içeri girmemi işaret etti.

Hücrenin içinde üç tane portatif karyola, bir tahta masa ve üstündeki vazonun içinde çiçekler vardı. Hücrenin içinin tertemiz olması

beni çok şaşırttı. İçeri girince, en fazla on sekiz veya on dokuz yaşında genç bir Perulu, kapının arkasından uysalca bana baktı. Asker arkamdan kapıyı kilitleyip uzaklaştı. Yataklardan birisinin üstüne oturdum. Delikanlı gaz lambasının fitilini yükseltti. Işık yüzünü aydınlatınca onun kızılderili olduğunu anladım.

"ingilizce biliyor musun?" diye sordum.

"Evet, biraz," diye yanıt verdi.

"Burası neresi?"

"Pullcupa'ya yakın bir yer."

"Burası hapishane mi?"

"Hayır, elyazmalarıyla ilgili herkesi burada sorguya çekiyorlar"

"Ne zamandır buradasın?"

Kahverengi gözleriyle, mahcubiyetle yüzüme baktı. "İki aydır."

"Sana ne yaptılar?"

"Elyazmalarına inanmamamı ve kopyalara sahip olanları ele vermemi istiyorlar."

"Nasıl?"

"Benimle konuşarak."

"Sadece konuşarak mı, tehdit etmiyorlar mı?"

"Sadece konuşarak," diye yineledi.

"Seni ne zaman serbest bırakacaklarını söylediler mi?"

"Hayır."

Bir an sustum. Soru sorarcasına yüzüme baktı. "Sizi elyaz-maları kopyalarıyla mı yakaladılar?"

"Evet, ya sen?"

"Evet. Buraya yakın yetimhanede yaşıyordum. Başöğretmen bize elyazmalarını öğretiyordu. Ben de çocuklara öğretiyordum, O kaçıp kurtuldu, ama ben yakalandım."

"Bilgilerden kaç tanesini gördün?"

"Bulunanların hepsini. Ya siz?"

"Eh, yedi sekiz hariç diğerlerini gördüm. Yedinci Bilginin kopyası elimdeydi, ama okumaya fırsat kalmadan askerler karşımda belirdi."

Delikanlı esnedi ve sordu. "Şimdi uyuyabilir miyiz?"

Dalgınlıkla, Tabii. Haydi yatalım," dedim.

Yatağıma uzanıp, gözlerimi kapattım. Düşünceler birbirini kovalıyordu. Şimdi ne yapacaktım? Nasıl yakalanmıştım? Kaçabilir miydim? Çeşitli stratejileri ve senaryoları aklımdan geçirdim ve sonunda uykuya daldım.

Gördüğüm düş yine çok canlıydı. Bir anahtar arıyordum, ama bu kez ormanın derinliklerinde kaybolmuştum. Uzun süre amaçsızca yürüdüm, birisinin karşıma çıkıp bana yol göstermesini diliyordum. Bir süre sonra, korkunç bir gökgürültüsü ile yağmur başladı ve araziyi sel bastı. Seller beni, derin bir vadiden geçirip, bir nehre sürükledi. Bütün gücümle akıntılara karşı koymaya çabalıyordum, belki günlerce akıntıyla boğuştum. Sonunda, kıyıdaki kayalıklardan birine tutunup, anofora yakalanmaktan kurtuldum. Kayalıklara ve daha sonra nehrin kenarındaki dik uçurumlara

tırmandım, yükseklere, çok yükseklere, çok korkunç ve tehlikeli alanlara yükseldim. Kayalara tırmanırken bütün irade gücümü kullanıyordum, ama bir noktaya gelince, korkunç bir uçurumun ucundaki kayanın ucuna asılı kaldığımı ve daha fazla ilerleyemeyeceğimi anladım. Aşağıya bakınca şaşırdım. Ormanın içinden geçen azgın nehir durulmuş, kırların ortasından nazlı naz-

Ilı çok güzel bir sahile uzanıyordu. Aradığım anahtar, çiçeklerle çevrili kırların ortasında duruyordu. Sonra elim kaydı ve aşağıya düşerken çığlık attım, sonra suya çarpıp nehrin dibine düştüm.

Nefes almaya çabalayarak, yatağın üstünde telaşla doğruldum. Genç kızılderilinin benden önce uyandığı, anlaşılıyordu. Yanıma geldi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Nefesimi tutup etrafıma baktım, sonra nerede olduğumu anladım. Ayrıca, hücrenin bir penceresi olduğunu ve dışarda günün ışıdığını farkettim.

"Sadece kötü bir düş," diye yanıt verdim.

Sanki söylediklerim hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. "Kötü düşler önemli mesajlar verir."

Ayağa kalktım, gömleğimi giyerken, "Mesajlar mı?" diye sordum.

Açıklamak zorunda kaldığı için mahcup oldu. 'Yedinci Bilgi düşlerden söz eder," dedi.

"Düşler hakkında ne bilgi veriyor?"

"Şey diyor, eh..."

"Düşlerin nasıl tefsir edileceğini mi anlatıyor?" ■ "Evet."

"Peki bunun hakkında neler söylüyor?"

"Düşlerle kendi hayat öykümüzü kıyaslamamızı söylüyor?"

Bir an düşündüm, ne demek istediğini pek anlayamamıştım. "Öyküleri mukayese etmek ne demek?"

Genç kızılderili gözlerimin içine bakmaya çekiniyordu. "Gördüğün düşü tefsir ettirmek ister misin?"

Başımı salladım ve gördüğüm düşü anlattım.

Beni dikkatle dinledi. "Gördüğün düşün bölümlerini hayatınla mukayese et."

Onun yüzüne baktım. "Nerden başlayayım?"

"Başından. Düşünün başında ne yapıyordun?"

"Ormanda bir anahtar arıyordum."

"Kendini nasıl hissediyordun?"

"Kaybolmuş gibi."

"Bu durumu gerçek durumunla kıyasla."

"Belki bir ilişkisi vardır," dedim. "Elyazmaları konusunda bazı yanıtlar araştırıyorum ve Allah kahretsin, kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum."

"Gerçek hayatında başka neler oluyor?" diye sordu.

'Yakalanıp tutuklandım. Yakalanmamaya çok çalıştığım halde, bir hücreye hapsedildim. Şimdi bütün ümidim birileriyle konuşup beni ülkeme göndermelerine ikna etmek."

"Yakalanmamaya mı çabalıyordun?"

"Şüphesiz."

"Düşünde sonra ne oldu?"

"Akıntıya karşı mücadele ettim."

"Neden?"

Onun nereye varmak istediğini anladım. "Çünkü akıntıya kapılırsam boğulacağımı zannettim."

"Eğer suyla mücadele etmeseydin?"

"Beni anahtara götürecekti. Ne demek istiyorsun? Yani o duruma karşı koymasaydım,

istediğim yanıtları bulacağımı mı anlatmaya çalışıyorsun?"

Yine çekinerek yüzüme baktı. "Ben bir şey anlatmıyorum. Düş söylüyor."

Bir an düşündüm. Bu tefsir doğru muydu?

Genç kızılderili yüzüme baktı ve sonra sordu. "Eğer aynı düşü tekrar görsen, neyi farklı yaparsın?"

"Beni boğacak gibi görünse de, suya karşı koymam. Bunu iyi biliyorum."

"Şimdi seni tehdit eden ne?"

"Askerler sanırım. Burada tutuklanmam."

"Öyleyse düşün sana vermek istediği mesaj ne?"

"Yani düşün verdiği mesajda tutuklanmama olumlu gözle mi bakmalıyım?"

Yanıt vermedi; yalnızca gülümsedi.

Yatağımın üstüne oturup, sırtımı duvara dayadım. Düşün tefsiri beni heyecanlandırmıştı. Eğer doğruysa, dört yol ağzında hata yapmamıştım, olması gereken şeyler başıma gelmişti.

"Senin adın ne?" diye sordum.

Tablo," dedi.

Ona gülümseyip kendimi tanıştırdım ve sonra kısaca Peru'ya neden geldiğimi ve başımdan geçenleri anlattım. Pablo yatağının üstüne oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Siyah saçları kısacıktı. Ve çok zayıf bir

delikanlıydı.

"Neden buraya geldin?" diye sordu.

"Elyazmaları hakkında bilgi edinmek için," diye yanıt verdim.

"Özellikle neden?" diye yine sordu.

'Yedinci Bilgi hakkında bir şeyler öğrenmek ve bunun yanında arkadaşlarım Will ve Marjorie'yi bulmak için... ve sanırım elyazmalarına Kilisenin neden karşı çıktığını öğrenmek istiyorum."

"Burada konuşabileceğin birçok rahip var."

Bir an onun sözlerini düşündüm ve tekrar sordum. 'Yedinci Bilgi düşler hakkında başka ne söylüyor?"

Pablo düşlerin bize hayatımızda

yitirdiğimiz şeyler hakkında bilgi verdiğini söyledi. Sonra bir şey daha anlattı ama onu dinleyeceğim yerde, Marjorie'yi düşünmeye başladım. Onun yüzünü gözlerimin önünde çok net canlandırabiliyordum. Şimdi onun nerede olduğunu düşündüm ve sonra onun gülerek bana doğru koştuğunu gözlerimin önünde canlandırdım.

Birdenbire Pablo'nun artık konuşmadığını farkettim. Ona baktım. "Özür dilerim, aklıma bir şey takıldı. Bana ne söylüyordun?"

"Önemli değil. Neler düşünüyordun?"

"Sadece bir arkadaşımı, ama sorun değil."

Sanki aynı soruyu tekrar sormak istercesine yüzüme baktı, ama hücrenin kapısının önünde birisi vardı. Parmaklıkların arasından bir askerin kapının sürgüsünü açtığını gördük.

Pablo, "Kahvaltı zamanı," dedi.

Asker kapıyı açıp başıyla dışarıya, koridora çıkıp yürümemizi işaret etti. Taş koridorda Pablo önüme düşüp bana yol gösterdi. Üst kata çıkan merdivenlerin başına geldik sonra basamakları çıkıp küçük **bir** yemek salonuna girdik. Dört beş asker, salonun

diğer ucunda duruyordu. Birkaç sivil, iki erkek ve bir kadın da sıraya girmiş servis yapılmasını bekliyorlardı.

Olduğum yerde donup kaldım. Gözlerime inanamıyordum. Kadtn Marjorie'ydi. Aynı anda, o da beni görünce şaşkınlıkla gözlerini iri iri açıp, elini ağzına kapattı. Yan gözle arkamdaki askere baktım. Salonun diğer köşesinde duran askerlerin yanına giderken, gülümseyerek

İspanyolca bir şeyler söyledi, Pablo'nun peşinden yürüyüp sıraya girdim.

Marjorie'ye servis yapıldı. Diğer iki adam tepsilerini alıp, konuşarak masaya gittiler. Birkaç kez Marjorie başını kaldırıp bakınca göz göze geldik. Birbirimizle konuşmamaya gayret ediyorduk, ikinci bakışmamızdan sonra, Pablo birbirimizi tanıdığımızı anladı ve sorarcasına yüzüme baktı. Marjorie tepsisini alıp bir masaya gitti. Biz de yiyeceklerimizi aldıktan sonra, onun masasına gidip oturduk. Askerler kendi aralarında konuşuyorlardı. Bizim ne yaptığımızın farkında değillerdi.

Marjorie, 'Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim, buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Bir süre bazı rahiplerin yanında saklandım," diye yanıt verdim. "Sonra Wii'i aramaya çıktım ve dün yakalandım. Sen ne zamandan beri buradasın?"

"Beni dağda yakaladıklarından beri."

Pablo'nun bize dikkatle baktığını farkedince, onu Marjorie ile tanıştırdım.

Pablo, "Sizin Marjorie olduğunuzu tahmin etmiştim," dedi.

Kısaca konuştular, sonra Marjorie'ye, "Başka neler oldu?" diye sordum.

"Pek fazla bir şey olmadı," diye yanıt verdi. "Beni neden tutukladıklarını bile bilmiyorum. Her gün rahiplerden veya subaylardan birisinin karşısına çıkıp sorguya çekiliyorum. Viciente'de kimlerle İlişkim olduğunu ve diğer kopyaların nerede olduklarından bilgirrvvar mı diye defalarca soruyorlar!"

Marjorie gülümsedi. Çok kırılgan

görünüyordu. Ona bakınca yine şiddetle içim titredi. Hızla başını kaldırıp, yan gözle bana baktı. İkimiz de sessizce güldük. Yemeğimizi yerken uzun bir

sessizlik oldu. Sonra kapı açıldı ve resmi giysili bir rahip içeri girdi. Yüksek rütbeli subaylar da ona eşlik ediyorlardı.

Pablo, "İşte başrahip," dedi.

Subay askerlere bir şeyler söyledi. Askerler hemen hazırola geçtiler ve subayla rahip salondan geçip mutfağa doğru yürüdüler. Rahip yanımdan geçerken, bir an göz göze gelip bakıştık. İlgiyi üstüme çekmemek için, başımı çevirip ağzıma bir lokma ekmek attım. İki adam mutfağa ve oradaki kapıdan da dışarıya çıktılar.

"Sözünü ettiğin rahiplerden birisi bu mu?"

diye Marjorie'ye sordum.

Marjorie, "Hayır, onu hiç görmedim," diye yanıt verdi.

Pablo, "O rahibi tanıyorum. Dün geldi. Adı Kardinal Sebasti-an," dedi.

Hemen doğruldum. "Sebastian o mu?"

Marjorie, "Ondan söz edildiğini duymuş gibisin," dedi.

"Duydum. Elyazmalarına Kilisenin karşı koymasının arkasındaki tek insan. Onun Rahip Sanchez'in manastırına gittiğini zannediyordum."

Marjorie, "Rahip Sanchez kim?" diye sordu. . Tam ona yanıt verirken, bizi yemek salonuna getiren asker yanımıza geldi ve Pablo ile bana

onu izlememizi işaret etti.

Pablo, "Egzersiz saati geldi," dedi.

Marjorie ile birbirimizin gözlerinin içine baktık. Ne kadar endişeli olduğu bakışlarından anlaşılıyordu.

"Boşuna endişe etme. Gelecek yemekte yine birlikte olacağız. Her şey düzelecek," dedim.

Masanın yanından uzaklaşırken, gerçekten bu kadar iyimser olabilir miyim, diye düşündüm. Bu insanlar arkamızda hiç iz bırakmadan bizi yok edebilirlerdi. Asker bizi küçük bir holden ve bir kapıdan geçirip, dışarıya inen merdivenin başına getirdi. Etrafı yüksek taş duvarla çevrili yan bahçeye çıktık. Asker Sapının önünde durdu. Pablo onunla birlikte bahçenin diğer köşesine yürümemi başıyla işaret etti. Birlikte yürürken, birkaç kez

Pablo yere eğilip duvarın kenarında yetişen çiçekleri kopardı.

- 186 —

"Yedinci Bilgi daha başka nelerden söz ediyor?" diye sordum.

Pablo yere eğilip bir çiçek daha kopardı. "Bize sadece düşlerimizin değil, düşüncelerimizin veya hayallerimizin de yol gösterdiklerinden söz eder. Eğer bize verdikleri mesajlara o anda kulak asarsak, hayatınızda meydana gelecek olaylara karşı hazırlıklı olacağımızdan söz eder."

Onun yüzüne baktım. "Pablo, biliyor musun, Marjorie ile karşılaşacağım gözlerimin önünde canlandı ve sonra onunla karşılaştım."

Gülümsedi.

Sırtımdan aşağıya soğuk terler boşandı. Gerçekten doğru yerdeydim. Sezdiğim bir şey gerçekleşmişti. Birçok kez Marjo-rie'yi tekrar bulmayı düşünmüş ve şimdi onu bulmuştum. Karşılaşmalar meydana gelmeye başlamıştı. Kendimi daha hafif hissettim.

"Düşündüğüm şeyler pek sık gerçekleşmez," dedim.

Pablo uzaklara baktı, sonra, 'Yedinci Bilgi bizim gerçekleştirdiklerimizden daha çok düşüncelerimiz olduğunu söyler. Bunları farketmemiz için iyi bir gözlemci olmamız gerekmektedir. Aklımıza bir düşünce geldiği zaman, neden diye sormalıyız? Neden şimdi özellikle bu düşünce aklına takıldı? Yaşam sorunumla bunun ne ilgisi var? Gözlemci durumuna geçince her şeyi kontrol etme gereksiniminden de kurtuluruz. Ve bizi evrimin akışının içine sokar."

"Pekâlâ olumsuz düşünceler aklımıza takılırsa ne olur?" diye sordum. "Kötü bir şey olacağından korkmak, sevdiğimiz birisinin acı çekmesi veya çok istediğimiz bir şeyi elde edememek gibi sorunlar aklımıza takılırsa ne olur?"

Pablo, "Çok basit," dedi. "Yedinci Bilgi korku imajları belirir belirmez hemen engellenmelidir der. Ardından da aklımıza iyi bir düşünce getirmeliyiz. Kısa süre sonra, olumsuz görüntüler hemen hemen hiç meydana gelmezler. Sezilerin hep olumlu konularda olmalı. Eğer olumlu imajlardan sonra olumsuz imaj belirirse, elyazmaları bunların ciddiye alınıp, kesinlikle izlenmeme-

leri gerektiğini söylüyor. Örneğin, eğer aklınıza kamyon kazası geçireceğin gelirse ve sonra

birisi seni kamyonla bir yere götürmeyi önerirse, bunu asla kabul etmemelisin."

Yürüyerek bahçenin etrafını dönmüştük ve askerin yanına yaklaşıyorduk. Onun önünden geçerken ikimizde konuşmadık. Pablo yerden bir çiçek koparttı ve derin bir nefes aldı. Hava sıcak ve rutubetliydi. Duvarın ötesinde sık tropikal bitkiler vardı. Havada sivrisineklerin uçuştuğunu gördüm.

Asker birdenbire, "Gelin!" diye seslendi.

BİZİ içeri sokup hücremize götürdü. Pablo benim önümden hücreye girdi, fakat asker kolunu uzatıp benim yolumu kesti.

"Sen girmeyeceksin," dedi ve başıyla koridorun ucuna doğru yürümemi işaret etti. Bir gece önce içeriye girdiğimiz kapının önüne geldik. Rahip Sebastian park yerindeki büyük bir arabanın arka koltuğuna oturdu. Şoför kapıyı

kapattı. Sebastian ile bir an yine göz göze geldik. Sonra başını çevirip şoföre bir şey söyledi ve araba hareket edip hızla uzaklaştı.

Asker beni dürtükleyip binanın ön tarafına doğru yürüttü. Bir odaya girdik. Beyaz metal masanın karşısındaki tahta iskemleye oturmamı söyledi. Bir iki dakika sonra, ufak tefek, sarı saçlı, otuz yaşlarında bir rahip içeriye girdi ve benim yüzüme bakmadan masanın arkasına geçip oturdu. Uzun süre önündeki dosyaya ve sonra başını kaldırıp bana baktı. Yuvarlak altın çerçeveli gözlükleri ona entelektüel bir görünüm kazandırmıştı.

Havadan sudan söz edercesine, "Üstünüzde devlete ait belgelerle yakalandınız. Bu yasalara aykırıdır. Burada hakkınızda kovuşturma açılması gerekli mi diye karar vermeye çalışıyorum. Benimle işbirliği yaparsanız sevinirim," dedi.

Başımı salladım.

Tercümeleri nereden aldınız?"

"Anlamadım. Eski elyazmalarının kopyaları neden yasalara aykırı?" diye sordum.

"Peru Hükümetinin kendine göre sebepleri var. Lütfen soruma yanıt verin."

"Kilise neden bu işin içinde?" diye sordum.

"Çünkü bu el yaz maları dinimizin geleneklerine ters düşüyor," dedi. "Mistik ve ruhsal doğamızı yanlış tefsir ediyor. Nerede..."

"Bakın,B diye sözünü kestim. "Şunu anlamaya çalışıyorum. Ben elyazmalarına ilgi duyan bir turistim. Kimse için tehlike

oluşturmuyorum. Sadece bunun neden bu kadar velveleye sebep olduğunu merak ediyorum/'

Şaşırmış gibiydi, benimle başa çıkmak için en iyi yolu araştır-yordu. Ben de bilinçli bir şekilde detayların üstünde duruyordum.

İhtiyatla, "Kilise elyazmalarının halkımızın aklını karıştırdığına inanıyor. İnsanlara Kutsal Kitabın tefsirlerine aykırı yaşamayı öğretiyor."

"Hangi tefsirlere?"

"Birincisi, babanıza ve annenize saygı buyruğunu yıkıyor."

"Ne demek İstediğinizi anlamadım?"

"Elyazmaları sorunlarınız için ebeveynlerimizi suçluyor, aile hayatını temelinden sarsıyor."

"Ben eski kırgınlıklara son verip, yaşama olumlu gözle bakmayı öğrettiğini sanıyordum."

"Hayır, size yanlış bilgi vermişler. Birincisi aile arasında asla olumsuz hisler olmamalı."

"Ebeveynler yanılamazlar mı?"

"Anneler babalar ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırlar. Çocuklar onları bağışlamalıdır."

"Elyazmalannın açıklığa kavuşturduğu nokta da bu değil mi? Çocukluğumuza olumlu gözle bakınca bağışlama yer almıyor mu?"

Öfkeyle bağırdı- "Elyazmaları nereden aldıkları yetkiyle böyle önerilerde bulunabiliyorlar? Onlara nasıl güvenebiliriz?"

Masanın arkasından ayağa kalktı ve bana

hâlâ öfkeyle bakarak, "Sen ne konuştuğunu bilmiyorsun. Din bilgini misin? Sanmıyorum. Elyazmalarının yarattığı karmaşanın tipik kanıtısın. Bu dünyada yasa ve yetki sayesinde bir düzen kurulduğunu anlamıyor musun? Bu konuda yetkilileri nasil sorguya çekebilirsin?"

— 189 —

Yanıt vermeyince, öfkesi daha arttı. "Sana bir şey söyleyeyim," diye bağırdı. "İşlediğin suçun cezasını yıllarca hapiste çekersin. Hiç Peru hapishanelerine düştün mü? Yankee merakın hapishanelerin nasıl bir yer olduğunu öğrenmek ister mi? İstersen bunu ayarlayabilirim! Anladın mı? Bunu ayarlayabilirim!"

Ellerini gözlerinin üstüne kapattı ve sustu. Derin nefes aldı. Herhalde sakinleşmeye çalışıyordu. "Bu kopyalardan kimde var ve bunları nereden bulduğunu öğrenmek istiyorum.

Sana bir kez daha soruyorum. Tercümeleri nereden buldun?"

Öfkelenip bağırmasından biraz ürkmüştüm. Sorduğum sorularla kendi durumumu daha güçleştirmiştim. Onunla işbirliği yapmazsa başıma neler gelecekti? Fakat Rahip Sanchez ile Rahip Cari'ı nasıl ele verebilirdim?"

"Size yanıt vermeden önce biraz düşünmeliyim," dedim.

Bir an sanki öfkeyle üstüme saldıracakmış gibi yüzüme baktı. Sonra yorgun düşmüş gibi arkasına yaslandı.

"Sana yarın sabaha kadar zaman tanıyorum," dedi. Kapının önünde duran askere beni götürmesini İşaret etti. Askerin peşine takılıp koridordan geçerek hücremin önüne geldim.

Hiçbir şey söylemeden yürüdüm ve yatağımın üstüne uzandım. Kendimi tükenmiş gibi hissediyordum. Pablo demir parmaklıklı pencereden dışarıya bakıyordu..

"Rahip Sebastian ile konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır, başka bir rahiple konuştum. Elimdeki kopyaları kimden aldığımı öğrenmek istedi."

"Sen ne dedin?"

"Hiçbir şey. Düşünmek için zaman istedim. Yarın sabaha kadar izin verdi."

Pablo, "Elyazmaları hakkında bir şey söyledi mi?" dîye sordu.

Pablo'nun gözlerinin içine baktım. Bu

kez başını öne eğmedi. "Elyazmaiarının geleneksel otoriteyi sarstığını söyledi ve sonra öfkeyle bağırıp beni tehdit etti."

Pablo gerçekten şaşırmıştı. "Kahverengi saçlı yuvarlak gözlüklü müydü?"

"Evet."

"Adı Rahip Costous. Ona başka neler söyledin?"

"Elyazmalannın geleneklere karşı geldiğine inanmadığımı söyledim. Bana hapis cezası vereceğini söyleyip tehdit etti. Gerçekten beni hapse atar mı?"

Pablo, "Bilmiyorum," dedi. Gidip karşımdaki yatağına oturdu. Bir şeyler düşündüğünü anladım, ama hem yorgundum,

hem de korkuyordum. Gözlerimi kapattım. Pablo beni sarsınca uyandım.

"Öğle yemeği zamanı," dedi.

Nöbetçinin peşine takılıp üst kata yemek salonuna çıktık. Bize keçiboynuzu gibi sert kızarmış et ve yanında patates verdiler. Sabahleyin gördüğüm iki adam arkamızdan gelmişti ve Mar-lorle onlarla birlikte değildi.

Fısıldamaya çalışarak, "Marjorie nerede?" diye onlara sordum. Askerler dikkatle bana bakarlarken, onlarla konuşmaya kalkışmam iki adamı korkudan dehşete düşürdü.

Pablo, "Onların İngilizce bildiklerini sanmıyorum," dedi.

"Marjorie'yi merak ettim."

Pablo'nun verdiği yanıtı dinlemedim.

Birdenbire buradan kaçmak istedim. Tanımadığım bir sokakta koştuğumu ve bir kapıdan içeri dalıp, özgürlüğe kavuştuğumu gözlerimin önünde canlandırdım.

Pablo, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Buradan kaçmayı hayal ediyordum," diye yanıt verdim. "Sen ne diyordun?"

Pablo, "Bekle," dedi. "Sakın kurduğun hayali unutma. Belki Önemli olabilir. Ne tür bir kaçış düşlüyordun?"

"Çıkmaz bir sokakta veya bir yolda kaçarken, bir kapı aralığına sığınıyordum. Kaçışımın başarı ile sonuçlandığını düşünüyordum."

Pablo, "Bu görüntüye ne anlam veriyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Konuştuklarımızla mantıklı bir bağlantısı yok."

"Daha önce neler konuştuğumuzu anımsıyor musun?"

"Evet, Marjorie hakkında sorular soruyordum."

"Düşüncelerinle Marjorie arasında acaba bir bağ yok mu?"

"Bildiğim kadartyla belidi bir ilişki yok."

"Peki ya gizli bir bağlantı varsa?"

"Bir bağlantı göremiyorum. Kaçma istediğinin Mar|orie ile nasıl bir bağlantısı olabilir? Yoksa onun kaçtığını mı düşünüyorsun?"

Düşünceli görünüyordu. "Kaçma düşüncesi senden çıktı."

"Ah, evet, haklısın. Belki yalnız kaçacağım." Onun yüzüne baktım. "Belki de onunla birlikte."

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

"Fakat Marjorie nerede?"

"Bilmiyorum."

Konuşmadan yemeklerimizi bitirdik. Karnım çok açtı ama yiyecekler çok ağırdı. Her nedense, kendimi çok yorgun ve bitkin hissediyordum. Açlığımı çok çabuk unuttum

Pablo da yemiyordu.

Pablo, "Haydi hücremize dönelim," dedi.

Başımı salladım. Askere bizi hücremize

götürmesini işaret etti. Hücreden içeri girince, ben yatağımın" üstüne uzandım. Pablo da karşıma oturup bana baktı.

"Enerjinden Çok düştü," dedi.

"Evet. Ne olduğunu bende anlamadım."

"Enerji toplamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Hayır sanmıyorum. O yiyeceklerle enerji toplanmaz."

"Her şeyi içinde hissedebiliyorsan fazla yiyeceğe gerek yok." diyerek kolunu kaldırıp çevresindekileri işaret etti.

"Biliyorum. Ama bu durumda sevgi akımını elde etmem de çok zor."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Sevgi duyamazsan kendine zarar verirsin," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Vücudun belirli düzeyde titreşimler yapıyor. Eğer enerjinin düzeyini düşürürsen vücudun acı çeker. İşte hastalıkla stresin arasındaki ilişki budur. Sevgi sayesinde titreşimlerini yüksekte

tutarsın. Sağlığımızı enerjiye borçluyuz. Bu çok önemlidir."

"Beni birkaç dakika rahat bırak."

Rahip Sanchez'in bana öğrettiği metodla çalışmaya başladım. Bir anda kendimi çok daha iyi hissettim. Çevremdeki nesnelerin varlıkları belirgini eşti. Gözlerimi kapatıp tüm dikkatimi bu hislerin üstünde yoğunlaştırdım.

Pablo, "Çok iyi," dedi.

Gözlerimi açınca onun bana gülümsediğini gördüm. Yüzü ve vücudu gelişmemişti, henüz çocuk gibiydi, ama gözlerinden bilgelik akıyordu.

"Enerjinin içine doğru aktığını görüyorum," dedi.

Pablo'nun vücudunun çevresinde belli belirsiz yeşil bir hale gördüm. Vazonun içine koyduğu taze çiçekler adeta ışık saçıyorlardı.

"Yedinci Bilgiyi iyice kavrayıp, gerçekten evrim hareketinin içine girebilmek için, insanın tüm bilgileri toplayarak bir bütün haline getirmesi gerekir."

Yanıt vermedim.

"Bilgileri öğrendikten sonra dünyaya

farklı gözle baktığını kısaca anlatabilir misin?"

Bir süre düşündüm. "Galiba, saplantılarımızdan kurtulur ve doğru yolda ilerlersek dünyanın bizim tüm gereksinimlerimizi sağlayan gizemli bir yer olduğunu farkettim."

"Sonra ne oluyor?"

"Sonra, evrimin akışını sağlamaya hazır oluyoruz."

Teki bu işlevi biz nasıl harekete geçiriyoruz?"

Yine bir süre düşündüm. "Şimdiki yaşantımızın sorunlarını sıkı sıkı aklımızda tutup, sonra yön arayışına geçiyoruz ve bu yönü, düşlerimizde veya sezgilerimizde veya çevrenin bizi aydınlatıp üstümüze sıçramasında buluyoruz."

Sustum ve tüm bilgileri biraraya toplamaya çalıştım, sonra ekledim. "Enerji toplarız ve kendimizi bulunduğumuz durumun ortasına koyarız, yani o anki sorunumuzu çözümlemeye çalışırız. Sonra sezgilerimiz bize rehberlik eder, nereye gideceğimize ne yapacağımıza dair bize fikir verirler, sonra rastlantılar meydana

gelmeye başlar ve bizim aradığımız yöne doğru gitmemizi sağlar."

Pablo, "Evet! Evet!" dedi. "İşte böyle. Ve bu rastlantılar her seferinde bizi yeni bir şeye götürür, böyle büyürüz, yüksek titreşimlerde

varlığımızı sürdüren olgun insanlar oluruz."

Bana doğru eğilmişti, çevresindeki olağanüstü enerjiyi farket-tim. Gülüyordu, çekingenliğinden sıyrılmıştı hatta genç bile görünmüyordu. Güçle doluydu.

"Pablo, sana ne oldu?" diye sordum. "Buraya ilk geldiğim günkü halinle kıyaslayınca, kendinden çok daha emin, bilgili ve her nasılsa dopdolu görünüyorsun."

Güldü. "İlk geldiğin gün, enerjimi düşürdüm. İlk önce, enerji akışımda bana yardımcı olacağını düşündüm, ama sonra bunu yapmayı henüz öğrenmediğini farkettim. Bu beceriyi Sekizinci Bilgi de elde edeceksin."

Şaşırdım. "Yapamadığım neydi?"

"Gizemli olduğunu kabul ettiğimiz tüm yanıtlar bize aslında diğer insanlardan gelir.

Peru'ya geldiğinden beri öğrendiklerini bir düşün. Bütün yanıtlar gizemli şekilde tanıştığın insanların davranışlarından gelmedi mi?"

Söylediklerini düşündüm. Evet haklıydı. Doğru kişilerle doğru zamanlarda karşılaşıp tanışmıştım: Charlene, Dobson, Wil Dale, Marjorie, Phil, Reneau, Rahip Sanchez ve Rahip Cari, şimdi de Pablo.

Pablo, "Elyazmalarını yazan bile bir insan. Ama tanıştığın veya rastladığın tüm insanlar sana getirdikleri mesajları açıklayacak enerjiye veya berraklığa sahip değillerdir. Onlara enerji göndererek yardım etmelisin." Sustu soluk aldı. "Güzelliğinin üstüne odaklayarak bitkilere enerji yansıttığını öğrendiğini söylemiştin, unuttun mu?"

"Evet."

"Pekâlâ, aynı şeyi insanlara karşı da

yapabilirsin. Enerji onlara kayınca, gerçeği görmelerine yardımcı olur. Sonra onlar da bu gerçeği sana verirler.

"Örneğin, Rahip Costous," diye devam etti. "Onun sana

önemli bir mesajı vardı ama açıklamasına sen yardımcı olmadın. Ondan yanıtlar almaya çalıştın ve böylece enerji için aranızda rekabet doğdu. Çocukluğundaki dramayı hissedince, onun korkutucusu sohbete egemen oldu."

"Peki ona ne söylemem gerekiyordu?" diye sordum.

Pablo yanıt vermedi. Yine hücrenin kapısının önünde sesler duyduk.

Rahip Costous kapıdan içeri girdi.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, Pablo'ya başıyla selam verdi. Pablo, sanki rahibi gerçekten seviyormuş gibi ona içtenlikle güldü, Rahip Costous dönüp bana bakınca, yüzü sertleşti. Ben yine endişelendiğimi hissettim.

"Kardinal Sebastian sizinle görüşmek istiyor," dedi. "Bugün öğleden sonra lquitos'a nakledileceksiniz. Onun bütün sorularına yanıt vermenizi öneririm."

"Neden beni görmek istiyor?" diye sordum.

"Çünkü içinde yakalandığınız kamyon bizim rahiplerimizden birine ait. Elyazmalarının kopyalarını ondan aldığınızı tahmin ediyoruz. Rahiplerimizden birinin yasalara karşı gelmesi çok ciddi bir durum." Kararlılıkla yüzüme baktı.

Yan gözle Pablo'ya bakınca, başını sallayıp devam etmemi işaret etti.

Costous'a kibarca, "Elyazmalarının sizin dini İnançlarınızı temelinden sarsacağını mı düşünüyorsunuz?" diye sordum.

Bana küçümseyerek baktı. "Sadece bizim inançlarımızı değil; herkesin inançlarını da sarsacak. Bu dünya için bir plan yapılmadı mı sanıyorsunuz? Her şeyin kontrolü Tanrı'nın elindedir. Kaderimizi o belirler. Bizim görevimiz ise onun koyduğu yasalara itaat etmektir. Evrim bir efsanedir. Tanrı geleceği istediği biçimde yaratır. İnsanların kendilerini evrimleştirebileceklerini iddia etmek Tanrı'nın iradesini sahneden silmektir. Bu, insanları bencilliğe ve bölünmeye sürükler. Onlara göre Tanrı'nın planları değil, kendilerinin evrimleri önemlidir. Ve birbirlerine şimdikinden daha kötü davranacaklardır."

Soracak başka soru aklıma gelmedi.

Rahip bir an yüzüme

baktı ve sonra adeta şefkatle, "Kardinal Sebastian ile işbirliği yapacağınızı ümit ederim," dedi.

Benim sorunumu iyi idare ettiğinden gurur duyduğu açıkça belli oluyordu. Dönüp Pablo'ya baktı. O da rahibe bakıp yine gülümseyerek başını salladı. Rahip hücreden çıktı ve asker kapıyı kilitledi. Pabio yatağının üstüne uzandı ve bana gülümsedi. Davranışları bütünüyle değişmişti. Kendine olan güveni yüzünden okunuyordu.

Bir süre ona baktım, sonra gülümsedim.

"Sence az önce neler oldu?" diye sordu.

Esprili bir yanıt vermeye çabaladım. "Başımı kötü belaya sarmışım, değil mi?"

Pablo güldü. "Başka neler oldu?"

"Sözü nereye getirmek istediğini anlamadım."

"Buraya geldiğin **zaman** sorunların neydi?"

"Marjorie ile VViI'i bulmak istiyordum."

"Pekâlâ, birini buldun. Diğer sorunun nedir?"

"Bu rahiplerin elyazmalarına kötülükten değil, yanlış anladıkları için karşı koyduklarını hissediyorum. Onların bu konuda neler düşündüklerini öğrenmek istiyorum. İçimden bir ses onların ikna edilebileceklerini söylüyor." Bunları söyledikten sonra Pablo'nun lafı nereye getirmek istediğini anladım. Costous'u burada tanımıştım, öyleyse elyazmalarında neyin onu rahatsız ettiğini bulabilirdim.

Pablo, "Ondan ne mesaj aldın?" diye sordu.

"Mesaj mı?"

"Evet, mesaj."

Onun yüzüne baktım. "Evrim fikrine yardımcı olmak onları rahatsız ediyor, değil mi?"

"Evet," dedi.

"Şimdi anlaşıldı," dedim. "Fiziksel evrim yeterince kötü. Ne var ki, bu fikri günlük yaşantımıza sokmak, bireysel kararlar vermek, tarihin ta kendisi. Bunu kabul edemezler. Evrimin, insanları çileden çıkanp birbirlerine saldıracağını ve insanların arasındaki

ilişkileri yoziaşttracağını düşünüyorlar. Elyazmalarını ortadan kaldırmaya çalışmalarına şaşmamak gerek."

Pablo, "Bunun aksine onları ikna edebilecek misin?" diye sordu.

"Hayır... yani, ben de yeterince bilmiyorum ."

"Onları ikna etmek için ne gerekli?"

"Birisinin gerçeği bilmesi gerekli. Bilgileri ve evrimi izleyen insanların birbirlerine karşı nasıl davranacaklarını bilmesi gerekli."

Pablo çok mutlu görünüyordu.

Ben de gülümseyerek, "Ne?" diye sordum

"Sekizinci Bilgide insanların birbirlerine

nasıl davranacaklarından söz ediliyor. Rahiplerin neden elyazmalarına karşı oldukları sorusu yanıtlanmış ve bu yanıt, karşılığında başka soruları doğuruyor."

Derin düşüncelere daldım. "Evet. Sekizinci Bilgiyi bulmalıyım. Buradan çıkmak gerek."

Pablo beni yatıştırdı. "Acele hareket etme. İleriye adım atma* dan Yedinci Bilgiyi çok iyi kavramalısın."

"Sence iyi kavramadım mı? Evrimin akışı içinde duruyorum."

"Eğer sorunlarını hiç aklından çıkarmazsan kavrayacaksın. Farkında olmayan insanlar bile bu yanıtlarla karşılaşırlar ve karşılaşmaları geçmişteki görüşleriyle değerlendirirler. Özellikle bizim kötü adını taktığımız şeylere yorarlar. Yedinci Bilgi bize ne

kadar olumsuz olursa olsun, bütün olaylarda umut ışığını görmemizi öğretir. Seni yakaladıkları zaman her şeyin berbat olduğunu düşünmüştün. Ama şimdi buraya gelmem gerekliymiş diye düşünüyorsun. İşte aradığın yanıtlar burada."

Haklıydı, fakat eğer yanıtları ben burada bulduysam ve daha yüksek düzeylere erişiyorsam, öyleyse Pablo da aynı şeyleri yapıyordu.

Birdenbire koridorda ayak sesleri işittik. Birisi hücreye doğru geliyordu. Pablo gözlerimin içine baktı, yüzü çok ciddiydi.

"Dinle, sana söylediklerimi sakın unutma. Bundan sonra Sekizinci Bilgiyi öğrenmelisin. İnsanların arasındaki törelerden söz eder. Mesajların daha fazla paylaşılması için insanların birbir-

I erine karşı davranışlarını açıklar Ancak çok acele etmemeyi unutma. Bulunduğun durumun içinden çıkma. Şimdi sorunların neler?"

"VVII'In nerede olduğunu ve Sekizinci Bilgiyi bulmak istiyorum. Ve de Marjorie'y'"

"Marjorie konusunda sezgilerin sana nasıl yol gösteriyorlar?"

Bir süre düşündüm. "Kaçacağımı...birlikte kaçacağımızı düşünüyorum."

Ayak sesleri kapının önünde durmuştu.

Pablo'ya telaşla, "Sana mesaj iletebildim mi?" diye sordum.

'Tabii. Buraya geldiğim zaman neden geldiğimi bilmiyordum. Yedinci Bilgi ile bir

iletişim kurabildiğimi biliyordum, ama becerimden kuşkuluydum. Yeterince bilgiye sahip olmadığımı düşünüyordum. Ama senin sayende yeterince bilgiye sahip olduğumu öğrendim. Bana ilettiğin mesajlardan biri bu."

"Diğeri nedir?"

"Evet, rahipleri ikna edip elyazmalarını kabul ettirebileceğini sezmen, bana da bir mesaj verdi. Rahip Costous'u ikna etmek için burada bulunduğumu düşünmeye başladım."

Pablo sözlerini bitirdiği anda, asker kapıyı açıp dışarıya çıkmamı işaret etti.

Pablo'ya baktım.

"Sekizinci Bilgideki kavramlardan birinden sana söz etmek istiyorum," dedi.

Asker gözlerinden ateş saçarak ona baktı

ve beni kolumdan çekerek hücreden dışarıya çıkardı. Ben uzaklaşırken, Pablo derinir parmaklıkların arasından bakıyordu.

"Sekizinci Bilgi insanları bir şeye karşı uyarır," diye seslendi. "İnsanın gelişmesine karşı uyarıda bulunur... bir başka insana karşı duyulan aşırı alışkanlığın insanların gelişmesini durdurdu-ğundan söz eder"

- 198

İNSANLAR ARASINDAKİ GELENEK

Askerin peşinden merdivenlerden çıktım ve dışarıya yürüdüm. Pırıl pırıl güneşli bir gündü. Pablo'nun uyarıları kulaklarımda çınlıyordu. Başka bir insana aşın alışkanlık?

Bununla ne demek istemişti? Ne tür alışkanlıktan söz ediyordu?

Asker beni dar bir yoldan geçirip araçların park ettiği yere götürdü. Askeri cipin yanında iki asker duruyordu. Onlara doğru yürürken dikkatle bize bakıyorlardı. Cipin içini görecek kadar yaklaştığımız zaman, arka koltukta birisinin oturduğunu gördüm. Marjorie'ydi! Yüzü çok solgun ve endişeliydi. Onunla göz göze gelmeden, arkamdaki asker kolumdan yakalayıp beni onun yanına oturttu. İki asker de ön koltuklara yerleştiler. Direksiyonun başındaki başını yana çevirip bize bir göz attı ve sonra aracı çalıştırıp kuzeye doğru yola çıktık.

Askerlere, "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordum.

Şoförün yanında oturan, iriyarı asker, boş gözlerle yüzüme baktı ve İspanyolca anlamadığım bir şeyler söyledi, sonra başını

hızla çevirdi.

Dönüp Marjorie'ye baktım. Fısıltıyla, "İyi misin?" diye sordum.

"Ben.;.şey..." dedi ve sustu. Gözyaşlarının yanaklarından aşağıya yuvarlandığını gördüm.

Kolumu omuzlarına doladım. "Her şey düzelecek," dedim. Yüzüme bakıp, zoraki gülümsedi. Sonra başını omzuma dayayınca, vücudumu bir şehvet dalgası kapladı.

— 199 —

Eğri büğrü yolda bir saat kadar hoplaya zıplaya ilerledik. Araziyi kaplayan bereketli bitki örtüsü gittikçe vahş il eşiyordu. Bir tepeyi döndükten sonra, yoğun bitki örtüsünün arkasından küçük bir kent göründü. Yolun iki yanına tahta binalar dizilmişti.

Aşağı yukarı dört yüz metre ileride büyük bir kamyon yolu kesmişti. Birkaç tane asker bize durmamızı İşaret etti. Onların arkasında başka araçlar vardı. Kimisinin üstünde sarı ışıklar yanıp sönüyordu. Hemen dikkat kesildim. Bulunduğumuz araç durunca, dışardaki askerlerden biri yanımıza gelip anlamadığım bir şeyler söyledi. Yalnızca "benzin" sözcüğünü anladım. Bize eşlik eden asker cipten indi ve diğer askerle konuşmaya başladı. Omuzlarında tüfekleri vardı ve konuşurken arada sırada yan gözle bize bakıyorlardı.

Sol tarafımda küçük bir sokak dikkatimi çekti. Dükkânlara ve evlerin kapılarına bakarken, görüş açımda bir şeyler değişti. Birdenbire binaların şekilleri ve renkleri iyice belirginleşti ve daha rahat seçilir hale geldi.

Marjorie'ye fısıldayarak seslendim. Başını kaldırıp yüzüme baktığını hissettim, fakat bir

şey söylemeye fırsat bulamadan korkunç bir patlama cipi yerinden sarstı. Önümüzde gökyüzüne doğru alevler yükseldi ve askerler paramparça olup yerlere düştüler. Bir anda duman ve küllerden göz gözü görmez oldu.

"Haydi gel!" diye bağırdım ve Marjorie'nin elinden tutup araçtan aşağıya atladım. Kargaşanın arasında, baktığım yöndeki sokağa doğru koşmaya başladık. Uzaktan gelen bağrışmaları ve inlemeleri duydum. Çevreyi saran dumanların arasında, belki yüz, yüz elli metre koştuk. Birdenbire sol tarafımda içerlek bir kapı gördüm.

"Buraya girelim!" diye bağırdım. Kapı açıktı ve ikimiz birlikte içeri daldık. Kapıyı sıkıca kapatıp, yaslandım. Arkamı dönünce, orta yaşlı bir kadının bize baktığını gördüm. Birisinin evinden içeri dalmıştık.

Gülümsemeye çabalayarak ona bakınca

infilaktan sonra iki yabancının evine dalması, kadını ne ürkütmüştü, ne de kızdırmıştı. Sanki bizim gelmemizi bekliyormuş da, elinden başka bir şey

gelmiyormuş gibi, hafifçe gülümseyerek bi2e bakıyordu. Yanındaki koltukta dört yaşlarında bir çocuk vardı.

İngilizce, "Çabuk olun!" dedi. "Biraz sonra sizi aramaya başlayacaklar!" Bizi rahat eşyalarla döşeli oturma odasından, küçük bir hole geçirdi, sonra tahta merdivenlerden uzun bir mahzene !ndik. Çocuk da kadının yanında yürüyordu. Mahzenden geçtik, tekrar merdivenlerden çıkıp yan sokağa açılan bir kapının önüne geldik.

Kadın orada park etmiş küçük bir arabanın kapısını açtı ve telaşla bizi içine soktu.

Arka koltukta yere yatmamızı söyledi ve üstümüze bir battaniye örtüp bizi sakladı. Sonra kuzeye doğru hareket etti. Bütün bu olaylar sırasında, sesimi çıkarmadan kadının inisiyatifine göre hareket ettim. Ne olduğunu tamamiyle farke-dince büyük bir enerji dalgası vücudunu sardı. Kaçacağımı sezmiştim ve bu gerçekleşmişti.

Marjorie yanımda gözleri kapalı yatıyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

Yaşlı gözlerle yüzüme bakıp, başını salladı.

On beş dakika kadar yol aldıktan sonra kadın, "Sanırım artık kalkıp oturabilirsiniz," dedi.

Battaniyeyi üstümden çekip, çevreme

baktım, infilaktan önceki yolun daha kuzeyinde bulunduğumuzu tahmin ettim.

"Sen kimsin?" diye kadına sordum.

Başını çevirip gülümseyerek bana baktı. Siyah saçları omuzlarına dek uzanan, düzgün vücutlu, kırk yaşlarında hoş bir kadındı.

"Benim adım Karla Deez. Bu da kızım, Mareta," dedi.

Öndeki koltukta oturan çocuk, meraklı gözlerle arkaya bize bakıyordu. Simsiyah uzun saçları vardı.

Ona kim olduğumuzu açıkladım ve sonra sordum. "Bize yardım edeceğini nereden biliyordun?"

Karla'nın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Elyazmaları yüzünden askerlerin elinden

kaçıyordunuz, değil mi?"

"Evet, ama sen nerden biliyorsun?"

"Elyazmalarını ben de biliyorum."

"Bizi nereye götürüyor sun?" diye sordum.

"Bunu bilmiyorum. Bana yardım etmelisin," diye yanıt verdi.

Yan gözle Marjorie'ye baktım. Konuşurken dikkatle beni dinliyordu. "Şimdilik nereye gideceğimizi bilmiyorum," dedim. 'Yakalanmadan önce, lquitos'a ulaşmaya çalışıyordum."

Kadın, "Neden oraya gitmek istiyordun?" diye sordu.

"Bir arkadaşımı arıyorum. Dokuzuncu Bilgiyi bulmaya çalışıyordu."

"Bu çok tehlikeli bir iş."

"Biliyorum."

"Pekâlâ sizi oraya götürürüz değil mi, Mareta?"

Küçük kız kikirdeyerek güldü ve yaşından beklenmedik bir olgunlukla, "Kuşkusuz," dedi.

"Ne infilak etti?" diye sordum.

Kadın, "Galiba yakıt tankeri," diye yanıt verdi. "Daha önceden, yakıt sızıntısından böyle bir kaza olmuştu."

Karla'nın bize yardım etmeye böylesine çabuk karar vermesi beni hâlâ şaşırtıyordu.

Konuyu biraz daha kurcalamaya karar verdim. "Askerlerden kaçtığımızı nasıl anladın?"

Derin bir nefes aldı. "Dün, birçok askeri araç kentin içinden geçip kuzeye doğru gittiler. Garip bir durumdu. Bana iki ay önce arkadaşlarımın tutuklanıp götürülmelerini anımsattı. Ben arkadaşlarımla birlikte elyazmalan üstünde çalışıyordum. Köyde Sekiz Bilgiyi bizden iyi bilen başka kimse yok.Sonra askerler gelip arkadaşlarımı tutukladılar. O günden beri onlardan haber alamadım."

Anlatmaya devam etti. "Dün kamyonları izlerken askerlerin hâlâ elyazmalarının peşinde olduklarını, arkadaşlarım gibi diğer insanları da tutuklayacaklarını ve onların yardıma gereksinimleri olacağını düşündüm. Sonra elimden geldiğince insanlara yardım etmeyi düşledim. Kuşkusuz o anda bunları düşünmemin özgün bir anlamı olduğunu

farkettim. Böylece evimden içeriye daldığınız zaman hiç şaşırmadım."

Bir an sustu ve sonra sordu. "Hiç bu duyguyu tattınız mı?"

"Evet," dedim.

Karla arabayı yavaşlattı. İleride dört yol ağzı vardı.

"Sanırım bu taraftaki yolu seçmeliyiz. Biraz uzun cürer ama daha emniyetlidir."

Karla arabayı sağ tarafa döndürürken, Mareta sol tarafa kaydı ve düşmemek için koltuğun kenarına tutunup, kikkdeyerek güldü. Marjorie sevgiyle küçük çocuğa bakıyordu.

Karla'ya, "Mareta kaç yaşında?" diye sordu.

Karla huzursuzlandığını belli etti, ama kibarca, "Lütfen kızımdan burada yokmuş gibi söz etmeyin. Eğer o yetişkin birisi olsaydı, soruyu ona yöneltirdiniz," dedi.

Marjorie, "Oh, özür dilerim," dedi.

Mareta gururla, "Beş yaşındayım," diye yanrt verdi.

Karla, "Sekizinci Bilgiyi incelediniz mi?" diye sordu.

Marjorie, "Hayır, ben yalnızca Üçüncü Bilgiyi gördüm," dedi.

Ben, "Sekizinci Bilgiye geldim. Sizde kopyaları var mı?" diye sordum.

Karla, "Hayır, bütün kopyalara askerler el koydu," diye yanıtladı.

"Sekizinci Bilgide çocuklarla nasıl ilişki kuracağımız anlatılıyor mu?"

"Evet, zamanla insanların birbirleriyle nasıl ilişki kurmayı öğreneceklerini, diğerlerine nasıl enerji yansıtacaklarını ve başka insanlara bağımlılıktan kaçınmalarını söylüyor."

İşte bu uyarı yine karşıma çıkmıştı. Karla'ya bunun anlamını sormak üzereyken, Marjorie söze karıştı.

"Bize Sekizinci Bilgiyi anlat," dedi.

Karla, "Sekizinci Bilgi genelde insanlarla ilişki kurarken enerjiyi kullanmanın yeni bir yolunu gösteriyor. Fakat ilk başta, çocukları ele alıyor," diye açıkladı.

"Çocuklara hangi gözle bakmamız gerektiğini mi açıklıyor?" diye sordum.

"Çocuklara gerçekte oldukları gibi bakmamızı, bizde sona eren evrimi onların devam ettireceklerini söylüyor. Ama çocukların evrimi öğrenmeleri için, kayıtsız şartsız sürekli bizim enerjimize gereksinimleri vardır. Çocuklara yapılacak en büyük kötülük, yanlışlarını düzeltirken onların enerjilerini tüketmektir. Bildiğiniz

gibi, bu durum onlarda kontrol dramaları yaratır. Ancak durum ne olursa olsun, eğer erişkinler onların gereksinim duydukları enerjiyi sağlayabil illerse, çocuk tarafından yaratılan bu ustaca oyunlara gerek kalmaz. İşte bu nedenle çocuklar bütün konuşmalara dahil edilmeli, özellikle onların kendi haklarındaki konuşmalara dahil edilmelidirler. Ayrıca ilgimizi verebileceğimizden fazla çocuğun sorumluluğunu asla yüklenmeyelim."

"Bütün bunlar elyazmatarında mı yazıyor?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Çocuk sayısı konusu bir hayli geniş ele alınmış."

Aklım karışmıştı. "Çocuk sayısı neden önemli?"

Arabayı kullanırken dönüp bir an yüzüme baktı. "Çünkü bir erişkin, belli bir zaman diliminde, tüm İlgi ve dikkatini ancak bir çocuğa verebilir. Şayet erişkinler için çocukların sayısı fazlaysa, erişkinler çaresiz kalır ve çocukların hepsine yeterince enerji veremezler. Böylece çocuklar erişkinlerin zamanını ele geçirmek için birbirleriyle kıyasıya bir rekabete girişirler."

"Kardeşler arası rekabet," dedim.

"Evet, elyazmalarında bu durumun insanların düşündüklerinden çok daha önemli

bir sorun olduğu yazıyor. Erişkinler genellikle büyük aile ve çocukların birarada büyüme fikrin: pek çekici bulurlar. Ama çocuklar hayatı çocuklardan değil, erişkinlerden öğrenmelidir. Birçok kültürde çocuklar çeteler oluştururlar. Elyaz-maları insanların yavaş yavaş bu gerçeği anlayacaklarını bildirir. Eğer bütün zamanını, ilgisini ve dikkatini bir çocuğun üstüne veremeyecekse, erişkinler dünyaya çocuk getirmeyecektir."

"Durun bir dakika," dedim. "Birçok durumlarda geçimlerini sağlamak için ebeveynlerin ikisi de çalışmak zorundadırlar. Yani onların dünyaya çocuk getirme hakları yok mu?"

'Tabii gerek yok," diye yanıt verdi. "Elyazmalarında insanla-nn ailelerini kan bağlarının dışında da genişletebileceklerini söylüyor. Böylece bir kişi diğer bir kişiye

ilgisini yöneltebilir. Enerjinin tümünü ebeveynin sağlamasına gerek yok. Aslında, ebeveynin enerjiyi sağlamaması daha iyi. Fakat çocuklara bakan her kimse herkese karşı aynı ilgi ve dikkati göstermek zorundadır."

"Pekâlâ, sen bu işi çok iyi başarmışsın. Mareta gerçekten çok olgun bir çocuk gibi görünüyor."

Karla kaşlarını çattı. "Bana değil, ona söyle."

"Oh, haklısın." Dönüp çocuğa baktım. "Mareta, tam bir erişkin gibi davranıyorsun," dedim.

Çocuk bir an mahcubiyetle gözlerini benden kaçırdı. Sonra, 'Teşekkür ederim," dedi. Karla ona sevgiyle satıldı.

Karla bana gururla baktı. "Son iki yıldır Mareta ile elyazmala-rının önerdiği şekilde ilişki kurmaya çalışıyorum değil mi, Mareta?"

Çocuk gülümseyip başını salladı.

"Ona gereksinim duyduğu enerjiyi ve -anlayabileceği bir dille- her durumda gerçeği söylemeye çalışıyorum. Bütün küçük çocukların sorduğu soruları sorduğu zaman, erişkinleri çok eğlendiren hayali yanıtlar verme isteğine karşı koyup, ona ciddi yanıtlar veriyorum."

Gülümsedim. "Yani bebekleri leyleklerin getirdiği gibi gerçeklerden uzak yanıtlardan mı söz ediyorsun?"

"Evet, ama bu kültürel deyimlerde pek fena değil. Hep aynı sözler yinelendiğinden çocuklar bunların gerçek olmadıklarını hemen anlarlar. Kötü olan, o anda erişkinlerin eğlenme isteğiyle çocuğun anlamayacağına

inandıklarından, gerçekleri çarprtarak onlara uydurma yanıtlar vermeleridir. Halbuki bu doğru değildir; her zaman gerçekleri çocuklann anlayabileceği bir düzeyde açıklamalıyız. Tabii bu üstünde düşünülmesi gereken bir sorundur."

"Elyazmaları bu konuda ne söylüyor?"

"Çocuğa gerçekleri açıklayacağımız bir yol bulmamızı öneriyor."

Aklımın bir bölümü bu fikre karşı koydu. Ben çocuklarla dalga geçmeyi severdim.

"Çocuklar büyüklerin şaka yaptıklarını anlamazlar mı?" dedim. "Bu şekilde çok çabuk büyüyecekler ve çocukluklarının zevkini çıkaramayacaklar."

Ters ters yüzüme baktı. "Mareta çocukluğunun keyfini çıkarıyor. Her türlü çocuk oyunlarını oynuyoruz. Fantaziler

kuruyoruz. Aradaki fark, fantazi kurduğumuzu biliyor!"

— 205 —

Başımı salladım. Kuşkusuz haklıydı.

Karla, "Mareta'nın kendine güveni çok fazla. Çünkü ben hep onun yanındayım. Gereksinim duyduğu tüm ilgimi ona veriyorum. Eğer ben yoksam, yandaki evde yaşayan kız kardeşim var. Sorularına yanıt verecek bir erişkinle sürekli birlikte. Her sorusuna içtenlikle yanıt aldığı için, rol yapmaya veya gösteriş yapmaya asla yeltenmiyor. Yeterince enerjisi var ve bu enerjinin hiç tükenmeyeceğini biliyor. Erişkinlerin evrenden aldıkları enerjiyi ona verdiklerini kolayca kavrıyor."

Dışardaki araziye baktım. Vahşi ormanın içinden geçiyorduk. Göremiyordum, ama güneşin gökyüzünde yavaş yavaş alçalmaya başladığını biliyordum.

"Bu gece lqultos'a ulaşabilir miyiz?" diye sordum.

Karla, "Hayır. Fakat bir tanıdığımın

evinde kalabiliriz," dedi.

"Buraya yakın mı?"

"Evet, bir arkadaşımın evi. Yabanıl dünyayı koruma bölümünde görevli."

"Hükümet adına mı çalışıyor?"

"Amazon'un bazı bölgeleri koruma altında. Buradaki yerel memurlardan biri, ama etkilidir. Adı Juan Hinton. Korkma. Elyazmalanna inanır ve onu asla kimse rahatsız etmez."

Gece konaklayacağımız eve geldiğimiz zaman, hava iyice kararmıştı. Hava rutubetliydi ve çevremizdeki vahşi orman gece canlanmıştı. Sık ağaçlıklı çayırın ortasında, iyi aydınlamış, büyük tahta bir ev vardı. Yanındaki iki tamamlanmamış binanın önünde ise birkaç tane cip duruyordu. İki adam ellerinde fenerlerle,

takozların üstüne kaldırdıkları aracın altında çalışıyorlardı.

Pahalı giysili, zayıf bir Perulu, Karla'nın çaldığı kapıyı açtı ve gülümsedi. Sonra merdivenin alt basamağında Marjorie'yi, ben ve Mareta'yı görünce yüzündeki gülümseme bir anda silindi Sinirli bir halde dönüp Karla ile İspanyolca bir şeyler konuştu Karla'da yalvarırcasına ona bir şeyler söyledi, ama davranışların dan ve tutumundan orada kalmamızı istemediğini anladım.

Sonra kapının aralığından holde tek başına duran kadını gör düm. Yüzünü görebilmek için biraz kenara çekildim. Kadın Julia

idi. Ben ona bakarken, başını çevirdi ve beni gördü. Sonra yüzünde şaşkın bir ifadeyle hızlı

adımlarla yürüdü. Kapının önündeki adamın omzuna dokundu ve onun kulağına bir şeyler söyledi. Adam başını salladı, sonra çaresizlik içinde kapıyı açtı. Hinton bizi oturma odasına götürürken, ona kendimizi tanıttım. Julia yüzüme baktı, Tekrar karşılaştık," dedi. "Evet karşılaştık," dedim.

Perulu hizmetkâr Hinton'u durdurdu, bir iki dakika konuştuktan sonra, ikisi birlikte evin başka bir köşesine doğru gittiler. Julia sehpanın yanındaki koltukta oturuyordu. Bize karşısındaki divana oturmamızı işaret etti. Marjorie panik içindeydi. Bana dikkatle baktı. Marjorie'nin korktuğunu anlayan Karla, onun yanına gitti. Elinden tuttu ve, "Haydi gel bir fincan sıcak çay içelim," dedi.

Odadan dışarı çıkarlarken, Marjorie dönüp baktı. Ona gülümsedim. Koridorun köşesini dönüp mutfağa girinceye kadar

arkalarından baktım. Sonra Julia'ya döndüm.

Julia, "Sence bunun anlamı ne?" diye sordu.

Hâlâ kendimi toparlayamamıştım. "Neyin anlamı ne?" diye sordum.

'Tekrar karşılaşmamızın,"

"Oh, bilmiyorum;"

"Karla ile nasıl tanıştın ve nereye gidiyorsunuz?"

"O bizi kurtardı. Marjorie ve beni, Perulu askerler tutukladı. Onların elinden kaçtığımız zaman, onunla karşılaştık ve bize yardım etti."

Julia dikkatle yüzüme baktı. "Meydana gelen olayları anlat."

Arkama yaslandım ve Rahip Cari'in

kamyonunu alıp yola çıkışımdan askerlerin eline düşüp tutuklanmama ve sonra onların elinden kurtularak kaçışıma kadar tüm öyküyü anlattım.

Julia, "Ve Karla sizi lquitos'a götürmeyi kabul etti öyle mi?" diye sordu.,

"Evet."

"Neden oraya, gitmek istiyorsun?"

"Wil, Rahip Carl'a oraya gideceğini söylemiş. VVil'in Dokuzuncu Bilginin izini bulduğunu sanıyorum. Ayrıca, başka bir nedenle Sebastian'ı görmek istiyorum."

Julia başını salladı. "Evet, Sebastian'ın orada bir manastırı var. Zaten orada, kızılderililerl Hıristiyan yaparak ün kazandı."

"Peki ya sen? Sen burada ne

yapıyorsun?"

Julia bana Dokuzuncu Bilgiyi aradığını, ama hiçbir ipucu bulamadığını anlattı. Eski arkadaşı, Hinton'u sürekli düşündüğü için kalkıp buraya gelmiş.

Onu doğru dürüst dinlemiyordum. Marjorie ve Karla ellerinde çay fincanlarıyla, mutfaktan hole çıktılar ve orada durdular. Marjorie ile göz göze geldik ama konuşmadık.

Julia başını sallayıp Marjorie'yi işaret etti. "Elyazmalarını okumuş mu?"

"Sadece Üçüncü Bilgiyi," diye yanıt verdim.

"Eğer isterse onu Peru'dan çıkarabiliriz," dedi.

Dönüp onun yüzüne baktım. "Nasıl?"

"Rolando yarın Brezilya'ya gidecek. Oradaki Amerikan Büyükelçiliğinde bazı dostlarımız var. Marjorie'yi Amerika'ya gönderirler. Diğer Amerikalılara da bu yoldan yardım ettik."

Ona bakıp tereddütle başımı salladım. Karışık duygular içindeydim. Bir yandan buradan uzaklaşmasının Marjorie için çok iyi olacağını düşünüyordum, diğer yandan onun burada, benimle kalmasını İstiyordum. O yanımda olduğu zamanlar değiştiğimi, enerjiyle dolduğumu hissediyordum.

Sonunda, "Onunla bu konuyu konuşmam gerek," dedim.

Julia, 'Tabii, seninle daha sonra konuşuruz," dedi.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Karla tekrar mutfağa doğru gidiyordu. Marjorie

holde köşeyi dönüp gözden kayboldu. Onun peşinden gittim. Sırtını duvara dayamış duruyordu.

Onu kollarımın arasına aldım. Vücudumda titreşimler başladı.

"Enerjimi hissediyor musun?" diye onun kulağına fısıldadım.

"İnanılmaz, bunun anlamı nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ortak bir bağlantımız var."

Etrafıma bakındım. Kimse bizi göremezdi. Şehvetle öpüştük.

Geri çekilip onun yüzüne baktığım zaman, gözüme çok farklı göründü. Sanki daha güçlüymüş gibi görünüyordu. Onunla

Viceinte'de tanıştığım ilk günü ve Cula'da lokantada oturup konuştuğumuzu anımsadım. Onun yanrndayken ve bana dokunduğu zaman böylesine enerjiyle dolup taşmama inanamıyordum.

Bana sıkı sıkı sarıldı. "Viciente'de seninle karşılaştığım günden beri seninle birlikte olmak istiyorum. O zamanlar bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum, ama bu enerji harika bir şey. Başımdan hiç böyle bir şey geçmedi."

Gözümün ucuyla Karla'nın gülümseyerek bize doğru geldiğini gördüm. Yemeğin hazır olduğunu haber verince, yemek salonuna doğru yürüdük. Büyük masanın üstünde çeşit çeşit taze meyvalar, sebzeler ve ekmekler vardı. Hepimiz tabaklarımızı yiyeceklerle doldurup masanın etrafına oturduk. Mareta Şükran Duasını

okuduktan sonra, bir buçuk saat kadar hem konuştuk, hem de yemek yedik. Hinton'un sinirleri yatışmıştı. Gülüp şakalaşıyor-du. Onun bu hali bizim kaçarken duyduğumuz gerginliği yumuşatmaya yardımcı oldu. Marjorie neşeyle konuşup gülüyordu. Onun yanında oturmak bile içimi sıcacık sevgiyle dolduruyordu.

Yemekten sonra Hinton bizi tekrar oturma salonuna aldı ve burada tatlı likörlerle birlikte fırında pişmiş elma tatlısı ikram etti. Marjorie ile divana oturduk, geçmişimiz ve hayatta başımızdan geçen olaylar hakkında derin bir sohbete daldık. Her an birbirimize biraz daha yaklaşıyorduk, Aramızdaki tek zorluk onun batı sahilinde benim ise güneyde yaşamamdı. Daha sonra Marjorie bu soruna gülerek bir çözüm yolu buldu.

"Amerika'ya dönmeyi dört gözle bekliyorum. Birbirimizi ziyarete gidip gelirken

çok eğleneceğiz," dedi.

Arkama yaslanıp büyük bir ciddiyetle onun yüzüne baktım. "Julia senin geri dönmeni ayarlayabileceğini söyledi."

'Yani ikimiz birlikte döneceğiz, değil mi?" diye yanıt verdi.

"Hayır, ben... ben dönemem."

"Neden? Sen olmadan yola çıkmam. Ne var ki, artık burada da kalamam. Yoksa aklımı yitireceğim."

"Sen önden gitmelisin. Ben de kısa süre sonra döneceğim."

Yüksek sesle, "Hayır! Buna dayanamam!" diye bağırdı.

Dokuz
Kehane
/ F: 14

Mareta'yı yatırdıktan sonra oturma odasının kapısından İçeri giren Karla, yan gözle bize baktı sonra hemen başını çevirdi. Hin-ton ve Julia sohbete dalmışlar, Marjorie'nin heyecanla bağırdığını farketmemişlerdi.

Marjorie, "Lütfen, lütfen ikimiz birlikte dönelim," dedi.

Başımı çevirdim.

"Pekâlâ, iyi! Sen burada kal!" dedi ve öfkeyle yanımdan ayrılıp yatak odalarının bulunduğu yöne doğru yürüdü.

Marjorie yanımdan uzaklaşınca cesaretim kırıldı. Onunla birlikteyken yükselen enerjim hızla alçaldı. Birdenbire kendimi çok zayıf ve

sersem gibi hissettim. Bu duyguyu üstümden atmaya çalıştım. Kendi kendime, ne de olsa onu çok uzun zamandır tanımıyorum, dedim. Diğer yandan, belki o haklı, diye düşündüm. Belki ben de ülkeme dönmeliydim. Burada kalmakla neyi değiştirecektim? Ülkeme dönünce, belki elyazmalarını destekleyecek birilerini bulabilirdim ve ayrıca, can güvenliğimde olurdu. Ayağa kalkıp Marjorie'nin peşinden gitmeye niyetlendim, fakat her nedense tekrar yerime oturdum. Ne yapacağıma karar veremi-y ordum.

Birdenbire Karla, "Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu. Onun yanıma geldiğini bile farketmemiştim.

Tabii," dedim.

Yanıma oturdu ve dikkatle yüzüme baktı. "Aranızdaki konuşmaya istemeden kulak misafiri oldum. Kararını vermeden, Sekizinci Bilginin insanların birbirlerine bağımlılığı

konusunda neler söylediğini bilmeni istedim."

"Evet, lütfen, bağımlılığın ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum."

Tüm takıntılarımızdan arınıp kendi evrimimizle uğraşırken, başka bir insanın bağımlılığı birdenbire bizi durdurabilir.

"Marjorie ile benden söz ediyorsun, değil mi?"

"Sana bu işlevin nasıl meydana geldiğini anlatayım. Kararını sen ver."

Tamam."

"İlk önce, bilginin bu bölümünü anlamakta benim de zorluk çektiğimi söylemek isterim. Eğer Profesör Reneau İle karşılaşma-

saydım, kolay kolay anlayacağımı da sanmıyordum."

"Renau?!" diye bağırdım. "Onu tanıyorum. Dördüncü Bilgiyi öğrenirken onunla tanışmıştım."

"Pekâlâ, ikimiz de Sekizinci Bilgiyi öğrenirken tanıştık. Birkaç gün benim evimde kaldı."

Hayretle başımı salladım.

"Elyazmalarında sözü edilen bağımlılığın, romantik ilişkilerde güç mücadelesinin neden başladığını açıklayabileceğini söyledi. Âşık olduğumuz zaman duyduğumuz sevinç ve keyifin sona erip, birdenbire neden tartışmalara ve kavgaya döndüğünü hep merak etmişizdir, ama artık nedenini biliyoruz. Bu ilişki içinde olan iki kişinin arasındaki enerji akışının sonucudur.

"Aşk ilk kez meydana geldiğinde, iki kişi enerjilerini birbirlerine bilinçsizce verirler ve bundan dolayı ikisi de son derece mutlu ve neşelidirler. Bu inanılmaz yükselişe biz 'âşık olmak' adını veririz. Ne yazık ki, bu duygunun diğer bir insandan geleceğini umdukları İçin, insanlar evrenden sağladıkları enerjiyi keserler. Ardından birbirlerinden gelecek enerjiye bağlanırlar fakat ikisinin de yeterince enerjileri yoktur. Böylece birbirlerine enerji vermeye son verip, diğerinin enerjisini elde edebilmek için çocukluklarında ki dramalara düşerler ve birbirlerini kontrol altında tutmaya çalışırlar. İşte bu noktada ilişki yozlaşır ve geleneksel güç mücadelesine dönüşür."

Bir an tereddüt etti. Sanki söylediklerini kavrayıp kavramadığımı anlamak istercesine yüzüme baktı ve sonra, "Reneau bana bu tür bağımlılıklara karşı gösterdiğimiz duyarlılığın psikolojik bir açıklaması olduğunu söyledi.

Acaba bunu anlamana yardımcı olur mu?"

Başımı sallayıp devam etmesini söyledim. "Reneau bu sorunun ailemizde ilk yıllarda başladığını söyledi. Enerji rekabeti yüzünden, hiçbirimiz önemli bir psikolojik ilerleme yapamayız. Karşıt cins yanımızla bütünleşenleyiz."

"Neyimizle?"

"Benim durumumda," diye devam etti. "Erkek yönümle bütünleşemiyordum. Senin durumda ise dişi yönünle birleşeml-yorsun. Karşıt cinsten birine aşırı bağımlı olmamızın nedeni, karşıt cinsin enerjisini elde etmek istememizdir. Halbuki içimizdeki kaynaktan aldığımız mistik enerjinin hem erkek, hem de dişi yönü vardır. Zamanla onun dışarı vurmasını sağlarız, ama evrime ilk başladığımız sıralar çok

temkinli davranırız. Bütünleşme işlevi zaman alır. Eğer olgunlaşmadan erkek veya dişi enerjimiz için insan kaynağı ile bağlantı kurarsak, evrensel kaynağın akışını durdururuz."

Ne demek istediğini anlamadığımı açıkladım.

"İdeal bir ailede bu bütünleşmenin nasıl çalışacağını bir düşün," diye açıklamaya devam etti. "Belki o zaman ne söylemek istediğimi daha kolay anlarsın. Ailede, çocuk ilk önce enerjiyi hayatındaki erişkinlerden alır. Genellikle, aynı cinsteki ebeveyn ile özdeşfeşip, bütünleşerek enerji alması çok kolaydır, fakat cinsiyet farkından dolayı diğer ebeveynden enerji alması zordur.

"Örnek olarak kız çocuğunu ele alalım. Bütün küçük kız çocuklar erkek yönleriyle bütünleşmenin ilk atılımında babalarına karşı aşırı bir yakınlık duyarlar. Babalarının hep

yanlarında olmasını isterler. Elyazmaları bunu şöyle açıklıyor. Onun aslında erkek enerjisini istediğini -çünkü erkek enerji dişi yönünü tamamlıyor-. Bu erkek enerjisinden bütünlenme ve keyif duygusunu alıyor, Ama enerjiyi yitirmemek için babaya ancak cinsellikle sahip çıkıp fiziksel olarak ondan hiç ayrılmayacağı gibi yanlış bir düşünceye kapılıyor.

"Fakat çok ilginçtir ki, eğer bu enerji gerçekten kendine ait olursa, bu enerjiyi istediği şekilde kontrol edebileceğini sezinler ve babasını sanki kendi bir parçasıymış gibi yönetmek ister. Babasının büyülü, mükemmel ve her kaprisini yerine getireceğini düşünür. Bu örnek ideal bir aile örneği değildir, bu küçük kızla babası arasında bir güç mücadelesinin göstergesidir. İsteklerini elde etmesi ve arzu ettiği enerjiyi babasının sağlaması için dra-malar şekillenir ve babayı yönlendirmeye çalışır.

"Ama ideal ailede, baba rekabetin dışında bırakılır. İlişkiler

dürüstçe sürdürülür. Küçük kızın her istediği yerine getirilmese bile ona kayıtsız şartsc gereken enerji sağlanır, ideal aile örneğimizde bilmemiz gereken en önemli nokta, babanın her zaman iletişimini çok açık bir şekilde sürdürmesidir. Kız çocuğu babasının ideal ve büyüleyici olduğunu düşünür, ama baba dürüstçe kim olduğunu ve neyi niçin yaptığını anlatırsa, o zaman küçük kız babasının özgün stilini ve yeteneklerini birleştirip, onun gerçekdışı görünümünü aklından siler. Sonunda onu kendine özgü yetenekleri ve hataları olan, diğer bir ölümlüden farksız biri olarak görmeye başlar. Gerçek benzetiş yerine oturunca, çocuk karşı cins enerjiden kolayca bir geçiş yapıp babasının enerjisini almaya başlar. Bu da tüm

evreni kaplayan enerjinin bir parçasıdır.

"Sorun, şimdiye dek çoğu ebeveynin çocuklarıyla enerji için rekabet halinde olmasından kaynaklanıyor. Bu hepimizi etkilemiştir. Bu rekabetten dolayı, hiçbirimiz diğer cins sor jnunu doğru dürüst çözememişizdir. Biz hâlâ karşı cins enerjisini kendi dışımızda aramaya saplanıp kaldık. Erkek veya kadın, bizi büyüleyeni ideal olarak düşünür ve ona cinsellikle sahiplenmeye kalkarız. Sorunun ne olduğunu şimdi anladın mı?"

"Evet, sanırım anladım."

"Bilinçli evrim geçirmemiz sözkonusu olunca kritik bir durumla karşı karşıya kalırız. Daha önce de söylediğim gibi, Sekizinci Bilgiye göre, gelişmeye başladığımız ilk andan itibaren, otomatik-man karşı cins enerjisini almaya başlarız. Bu doğal olarak evrenin enerjisinden gelir. Fakat burada dikkatli olmamız gerekir,

çünkü bir başkası gelip bize bu enerjiyi doğrudan bize vermeye kalkınca, biz hemen gerçek kaynakla olan bağımızı kesiveririz... ve sonra gerileme başlar." dedi ve kendi kendine güldü.

"Niçin gülüyorsun?" diye sordum.

"Reneau şu benzetmeyi yapmıştı. Bu durumdan kurtulmayı öğrenene kadar, tamamlanmamış bir daireye benzediğimizi söylemişti. Biliyor musun, C harfine benzermişiz. Karşı cinsten kolay etkilenir bir yanımız varmış, diğer yanm kalmış daire gelip bizimle birleşir -böylece daire tamamlanmış olur- ve bize neşe, coşku, enerji verip bütünleştiğimizi ve evrenin ürettikleriyle tam bir bağ-

lantı halinde olduğumuzu hissettirirmiş.

Gerçekte ise, kendi dışında diğer yarısını arayan bir insanla birleşmiş oluruz.

"Reneau bunun klasik karşılıklı bağımlı ilişki olduğunu ve içinde biriken sorunların en kısa zamanda ortaya çıkmaya başlayacağını söyledi."

Sanki benim bir şeyler söylememi beklermiş gibi, bir an durakladı. Ama ben sadece başımı salladım.

"Gördün mü, bu tamamlanmış insanın sorunu, her iki insan da daireyi tamamladıklarını düşünürler, böylece iki kişi bir bütün insanı meydana getirirler. Biri dişi diğeri de erkek enerjisini sağlarlar. Bu bütün insanın iki başı veya iki egosu vardır. Her iki insanda yarattıkları bu insanı yönetmek isterler ve böylece, tıpkı çocukluklarında olduğu gibi ikisi de sanki diğeri kendi benlikleriy-mişcesine birbirlerini

yönetmek isterler. Böylece bütünlük hayali her zaman bir güç çatışmasına döner. Sonunda, her biri istedikleri doğrultuda benliklerindeki bütünlüğü sürdürebilmek için ya diğerini olduğu gibi kabul etmeli veya bu ilişkiyi kökünden kesip atmalı. Fakat şüphesiz bu durum böyle işlemez, veya şimdiye kadar işlemiyordu. Belki geçmişte, eşlerden biri diğerine seve seve boyun eğiyordu, genellikle kadın boyun eğer, arada sırada ise erkek. Fakat artık uyanıyoruz. Hiç kimse bir diğerine boyun eğmek istemiyor."

Birinci Bilgide yakın ilişkilerdeki güç mücadelesinden söz ediyordu. Charlene ile lokantada yemek yerken, diğer masadaki kadının öfkeyle bağırmasını anımsadım. "Romantik aşklar artık sona eriyor," dedim.

"Oh, hayır hâlâ romantik olabiliriz," diye Karla yanıt verdi. "Önce daireyi kendimiz bütünlemeliyiz. Evren ile bağlantımızı sağ-

lamlaştırmalıyız. Bu zaman alır, ama daha sonra artık bu soruna karşı asla duyarlılık göstermeyiz ve el yaz mal arında sözü edilen yüksek-ilişkiler kurabiliriz. Bütünleşmiş bir insanla romantik bağlar kurduğumuz zaman, süper-insanı yaratırız... Ancak bu bizi asla bireysel gelişmemizin yolundan geri döndürmeyecektir."

"Şimdi bizim Marjorie ile birbirimize bunu mu yaptığımızı düşünüyorsun? Birbirimizi yolumuzdan çevirmeye mi çalışıyoruz?"

"Evet."

"Peki bu çatışmalardan nasıl kaçabiliriz?"

"ilk görüşte aşk duygusuna bir süre karşı koyup, karşı cinste-kilerle platonik ilişkiler kurarak. Fakat ilerleme olayını asla unutmayalım. Kendilerini tamamiyle açıklayan,

neyi niçin yaptığını gizlemeden açıklayan kimselerle bu tür ilişkilere girilmelidir. Yani ideal çocukluktaki karşıt cins ebeveyninde olduğu gibi. İçimizdeki karşıt cinslerin hangisi olduğunu gerçekten anlarsak ve bu cins hakkında kendi geçmişimizi yansıtan fantazileri yıkarsak, evrenle yeniden bağlantı kurmayı sağlarız.

"Şunu da unutma," diye sözlerine devam etti. "Bunu yapmak çok kolay değildir. Özellikle karşılıklı bağımlı bir ilişkiyi kopartmak zorunda kalırsan. Bu gerçekten enerjiyi kopartmaktır. Acı verir, ama yapılması da gereklidir. Karşılıklı bağımlılık bazılarımızın tutulduğu yeni bir hastalık değildir. Hepimiz karşılıklı bağımlıydık ve şimdi yeni yeni ondan kurtuluyoruz.

"Bu deneyime başlarken, karşılıklı bağımlı ilişkinin ilk günlerinde duyulan iyilik ve keyfin tadını, tek başına olduğun zaman

çıkarmalısın. Onu içine almalısın. Bundan sonra, gelişmeye başlarsın ve kendine uygun romantik bir ilişki bulursun."

Duraksadı. "Ve kimbilir, eğer sen ve Marjorie daha ileriye doğru gelişirseniz, belki gerçekten birbiriniz için yaratıldığınızı keşfedersiniz. Ama şunu anlamalısın ki: onunla şimdiki ilişkin yürümez."

Hinton yanımıza gelip artık odasına çekileceğini ve bizim de odalarımızın hazırlandığını söylediği zaman sohbetimiz yarıda kesildi. İkimiz de gösterdiği konukseverliğe teşekkür ettik, sonra Hinton yanımızdan uzaklaşınca Karla, "Ben de yatmaya gidiyorum. Sonra konuşuruz," dedi.

Başımı sallayıp onun arkasından baktım. Sonra omzuma birinin dokunduğunu hissettim. Julia'ydı.

"Ben odama gidiyorum. Seninki nerede biliyor musun? Sana göstereyim," dedi.

"Lütfen," dedim ve sonra sordum. "Marjorie'nin odası nerede?"

Gülümsedi. Holde yürümeye devam ettik. Bir odanın önünde durduk. "Seninkine yakın değil. Bay Hinton çok tutucu bir adamdır," dedi.

Güldüm ve ona iyi geceler diledim, sonra odama girdim ve uykuya daldım.

Mis gibi kahve kokusuyla uyandım. Aroma bütün evi sarmıştı. Giyindikten sonra, oturma salonuna geçtim. Yaşlı erkek uşak bana taze sıkılmış üzüm suyu ikram etti.

Arkamdan Julia, "Günaydın," diye seslendi.

Dönüp baktım. "Günaydın."

Dikkatle yüzüme baktı, sonra sordu. "Neden yine karşılaştığımızı keşfettin mi?"

"Hayır. Bunu düşünmedim. Bağımlılık konusunu anlamaya çalışıyordum."

"Evet, gördüm," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Enerji alanının görünümünden neler olduğunu anlamak zor değil."

"Nasıl görünüyordu?"

"Enerjin Marjorie'nin enerjisi ile birleşmişti. Sen burada otururken, o da diğer odadayken, enerji alanın onun bulunduğu yere dek yayılıp onun enerjisiyle birleşiyordu."

Başımı salladım.

Gülümseyip elimi omzuma koydu. "Evrenle olan bağlantını yitirdin. Onun yerine Marjorie'nin enerjisine bağımlı oldun. Bütün bağımlılıklar aynıdır, birey birisine veya bir şeye tutulur ve evrenle bağlantısını koparır. Bu durumla başa çıkmanın yolu, tekrar enerjini yükseltip burada gerçekten ne yapıyorsan kendini onun merkezine yerleştirmendir."

Başımı sallayıp dışarı çıktım. Julia oturma salonunda bekledi. Tam on dakika Sanchez'in bana öğrettiği şekilde enerjimi yükseltmeye çalıştım. Bir süre sonra çevremdeki güzellikleri görmeye başladım ve kendimi daha hafif hissettim. Tekrar eve döndüm. Julia, "Şimdi çok daha iyi görünüyorsun," dedi.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," diye yanıt verdim.

"Evet bu durumda sorunların nedir?"

Bir dakika düşündüm. Marjorie'yi bulmuştum. Soru yanıtlanmıştı. Fakat hâlâ VVil'in nerede olduğunu bilmek İstiyordum. Ve şayet elyazmaiarındakl bilgileri izlerlerse İnsanların birbirlerine nasıl davranacaklarını anlamak istiyordum. Eğer elyazmalarının etkisi olumluysa, Sebastian ve diğer rahipler neden endişe ediyorlardı?

Julia'ya baktım. "Sekizinci Bilgiyi iyice kavramam gerek. Hem VVil'i bulmalıyım. Belki o Dokuzuncu Bilgiyi bulmuştur."

'Yarın lquitos'a gidiyorum. Benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

Tereddüt ettim.

"Sanırım VVil orada," diye ekledi.

"Nerden biliyorsun?"

"Çünkü dün gece hep onu düşündüm."

Yanıt vermedim.

Julia, "Seni de düşündüm," diye devam etti. "Birlikte lqui-tos'a gideceğimizi düşündüm. Her nedense sen de bu işin içine karıştın."

"Neyin içine karıştım?" diye sordum.

Sırıttı. "Sebastian'dan önce son bilgiyi bulma işine."

O konuşurken, Julia ile birlikte lquitos'a gidişimiz gözlerimin önünde canlandı. Ne var ki, sonra başka bir nedenle yollarımız ayrıldı. Bunun bir anlamı olduğunu düşündüm, ama olayları tam açıklığıyla göremiyordum."

Tekrar Julia'ya baktım, gülümsüyordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Özür dilerim, başka bir şey düşünüyordum," diye yanıt verdim.

"Önemli bir şey miydi?"

"Bilmiyorum. Düşünüyordum da lquitos'a gittikten sonra.,.ikimizin yolları ayrılacak."

Rolando odadan içeriye girdi. '

Julia'ya, "İstediğin malzemeleri getirdim," dedi. Beni tanıyınca kibarca başıyla selam verdi.

Julia, "İyi, teşekkür ederim," dedi. 'Yollarda çok asker var mı?"

"Hayır, yoktu. Kimseyi görmedim."

Marjorie odaya girince ilgim dağıldı. Ama Marjorie'nin de onunla birlikte Brezilya'ya gitmek istediğini Julia'nın Rolando'ya açıkladığını duydum.

Marjorie'nin yanına gittim. "İyi uyudun mu?" diye sordum.

Yüzüme öfkeyle baktı. Sonra kararını değiştirdi. "Pek iyi uyumadım," diye yanıt verdi.

Başımı sallayıp Rolando'yu işaret ettim. "O Julia'nın arkadaşı. Bu sabah Brezilya'ya gidiyor. Oradan senin Amerika'ya dönmene yardım edecek."

Korkmuş gibi görünüyordu.

"Bak, sakın korkma," dedim. "Diğer Amerikalılara da yardım etmişler. Brezilya'daki Amerikan Büyükelçiliğinde çalışanları tanıyorlar. Gözünü açıp kapayana dek

Amerika'ya döneceksin."

Başını salladı. "Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenme. Ben iyiyim. Amerika'ya döner dönmez seni arayacağım."

Arkamdan Hinton'un sesi duyuldu. Kahvaltının hazır olduğunu . söylüyordu. Yemek salonuna geçip karnımızı doyurduk. Daha sonra, Julia ve Rolando telaş içinde hazırlandılar. Rolanda ile Marjorie'nin hava kararmadan sınırı geçmelerinin gerektiğini Julia açıkladı. Çünkü yolculuk bütün gün sürecekti.

Marjorie Hinton'un verdiği birkaç parça giysiyi topladı. Ardından Julia ile Rolando kapıya doğru yürürlerken Marjorie'yi bir kenara çektim.

"Hiçbir şey için endişe etme. Sadece çok

dikkatli ol ve belki diğer bilgileri de anlarsın," dedim.

Gülümsedi ama yanıt vermedi. Eşyalarını küçük arabaya yüklemesinde Julia ile Rolanda ona yardım ettiler. Araba uzaklaşırken, bir an göz göze geldik.

"Başlarına bir bela gelmeden sınırı geçebilecekler mi?" diye Julia'ya sordum.

Yüzüme bakıp göz kırptı. 'Tabii. Haydi şimdi, biz de yola

çıkalım. Sana vereceğim şeyleri giy." Bana bir torba giyecek uzattı ve birkaç kutu yiyeceği kamyona yükledi. Hinton'a, Karla'ya ve Maretaya veda edip, kuzeydoğuya, lquitos'a doğru yola çıktık.

Yolda ilerledikçe manzara iyice vahşileşti ve çok az insan görmeye başladık. Ben Sekizinci Bilgiyi düşünmeye başladım. Açıkçası insanların birbirlerine nasıl davranmaları gerektiğini gösteren yeni bir kavramdı. Fakat onu tam manasıyla kavramış değildim. Karla bana çocuklara karşı nasıl davranacağımızı ve diğer insanlara duyduğumuz bağımlılığı anlatmıştı. Pablo da Karla da üstü kapalı olarak diğerlerine bilinçli enerji yansıtmadan söz etmişlerdi. Peki bunun anlamı neydi?

Julia'nın bakışlarını yakaladım. "Sekizinci Bilginin neden söz ettiğini tam manasıyla kavrayamadım," dedim.

"Diğer insanlara yaklaşımımız bizim nasıl hızla ilerlediğimizi ve hayattaki sorunlarımızı ne kadar hızlı yanıtladığımızı belirler." dedi.

"Bu nasıl olur?"

"Kendi durumunu bir düşün. Soruların nasıl yanıtlandı?"

"Sanırım, karşıma çıkan insanlar sayesinde."

"Onlann mesajlanna tamamiyle açık miydin?"

"Hayır pek değildim. Mesafeliydim."

"Sana mesajlan iletenler de mesafeli miydiler?"

"Hayır, açık ve bana yardım etmek istiyorlardı. Onlar..." Duraksadım, düşüncemi açıklayacak doğru kelimeyi bulamıyordum.

Julia, "Onlar senin açılmana yardımcı oldular mı?" diye sordu. "Senin içini bir tür sıcaklık ve enerji İle doldurdular mı?"

Bu sözleri birçok anılarımı canlandırdı.

Lima'da paniğin eşi-ğindeyken VVil'in yatıştırıcı tutumunu, Rahip Sanchez'in konukseverliğini, Rahip Cari, Pablo ve Karla'nın gösterdikleri yakınlığı ve şimdi de Julia'nın bana yardım edişini anımsadım. Bu insanların gözlerindeki ifade birbirine benziyordu.

"Evet, hepiniz bunu başardınız," dedim.

"Haklısın. Başardık. Ve bunu Sekizinci Bilgiden öğrendiğimiz şekilde bilinçli yapıyorduk. Seni yükseltip, düşüncelerinin berrak-

laşmasına yardımcı olup gerçeği arıyorduk, senin bize ileteceğin mesajı öğrenmeye çalışıyorduk. Bunu anladın mı? Kendimizin iyiliği İçin sana enerji vermemiz gerekiyordu."

"Elyazmaları bu konuyu gerçekten nasıl

açıklıyorlar?"

"Karşılaştığımız her insanın, bize bir mesajı olduğunu söylüyor. Tesadüfi rastlantılar diye bir şeyin olmadığını açıklıyor. Ama bu rastlantılara nasıl yanıt verdiğimizi, bize iletilen mesajları algıla yabilme derecemi belirtiyor. Yolumuza çıkan birisiyle yaptığımız sohbet, o anki sorularımıza yanıt vermeyebilir, ama yaptığımız sohbetin bir mesajı olmadığını iddia edemeyiz. Her nedense verilen mesajı farketmemiş olabiliriz."

Bir süre düşündü ve sonra konuşmaya devam etti. "Eski bir tanıdığınla veya arkadaşınla rastlaştığın, birkaç dakika konuştuk-tan sonra ayrılıp, ona aynı gün veya aynı hafta içinde tekrar rastladığın oldu mu?"

"Evet, oldu," diye yanıt verdim.

"Elyazmalarında, böyle bir durumla

karşılaşırsak, ne olursa olsun yaptığımız işi kesip o insana ileteceğimiz mesajı bulmalıyız veya o insanın bize ne mesaj iletmek istediğini anlamalıyız, diyor. Elyazmalarında, bir kez insan bu gerçeği kavradı mı. karşılıklı ilişkilerinde bir durulma olur ve ilişkileri daha anlamlı, daha bir kesinlik kazanır."

"Peki bunu yapmak zor değil mi, özellikle karşında senin neden söz ettiğini anlamayan birisi varsa?"

"Evet, ama elyazmaları bu konuya da değinip gelişmenin nasıl olacağını gösteriyor."

"Yani tam anlamıyla birbirimize nasıl davranacağımızı mı öğretiyor?"

"Evet."

"Nasıl ofacak?"

"Üçüncü Bilgide, İnsanların enerji dünyasında bir eşleri daha bulunmadığından ve enerjilerini bilinçle yansıtabileceklerinden söz ediyordu, anımsıyor musun?"

"Evet." *

"Bunu nasıl yaptığımızı anımsıyor musun?"

John'dan aldığım dersi anımsadım. "Evet. İçimize enerji ve sevgi dolana kadar nesnenin güzelliğini takdir ediyorduk. İçimiz sevgi ve enerji ile dolunca bu enerjiyi geriye yansıtabiliyorduk."

"Evet doğru. Aynı prensip insanlar için de geçerlidir. İnsanın görünümünü ve davranışlarını takdir ederek şekilleri ve hatları iyice dışa vurup belirginleşinceye kadar onlara odaklaşırsak,

enerji yansıtıp, onları yükseltebiliriz.

Tabii, ilk adımda kendi enerjimizi yüksek tutmamız gerekir, sonra içimize dolmakta olan enerjiyi kendimizden diğer insana akıtmaya başlayabiliriz. Onların bütünlüğünü ve iç güzelliklerini takdir ettikçe, içlerine daha fazla enerji akar, tabii doğal olarak aynı şekilde bizim de içimize daha fazla enerji dolar."

Julia güldü. "Bunu yapmak gerçekten insana haz verir," dedi. "Diğerlerini daha çok sevip takdir ettikçe, içimize daha fazla enerji dolar. İşte bu yüzden kendimiz için yapabileceğimiz en iyi şey sevmek ve başkalarına enerji vermektir."

"Bunu daha önce de duydum. Rahip Sanchez sık sık bundan söz etmişti."

Dikkatle Julia'ya baktım. Onun içinin derinliklerindeki kişiliğini ilk kez gördüğümü

hissettim. Bir an gözlerimin içine baktı, sonra dikkatini yola verdi. "Enerji yansıtmanın birey üstündeki etkisi müthiştir. Örneğin, şimdi sen beni enerji ile dolduruyorsun. Bunu hissediyorum. Kendimi çok hafif hissediyorum. Aklım çok berrak, söylemek istediğim düşüncelerimi kolayca dile getiriyorum.

"Çünkü bana fazlasıyla enerji veriyorsun, ben gerçeğimin ne olduğunu görüyorum ve bunu sana vermeye hazırım. Bunu yaptığım zaman, düşüncelerimi kolayca açıkladığımı hissediyorum. Böylece benim yüksek benliğimi daha rahat görüp beni daha çok takdir ediyorsun. Ayrıca beni daha yükseklere çıkarmak için, daha fazla enerji veriyorsun ve böylece kendi iç gerçeğimi açıkça görebiliyorum, sonra bu döngü böyle devam edip gidiyor. İki veya daha fazla insan birarada bunu yaptıkları zaman, birbirlerine destek olarak inanılmaz seviyelere yükselirler. Yalnız,

bu bağ-

lantının karşılıklı bağımlı ilişkiden çok farklı olduğunu anlamalısın. Karşılıklı bağımlılık ilişkisi de böyle başlar, ama kısa süre sonra bir güç çatışmasına döner, çünkü bağımlılık yüzünden insanlar enerji kaynaklarından bağlarını keserler ve böylece enerjileri azalır. Gerçek enerji yansıtmasında bağımlılık veya bağımlı olma eğilimi yoktur. İnsanların ikisi de gelecek mesajları beklemektedirler."

O konuşurken aklıma bir soru takıldı. Onun çocukluk drama-sını tekrar yarattığım için Rahip Costous'un mesajını ilk başta anlamadığımı Pablo söylemişti.

Julia'ya, "Eğer konuştuğumuz insan o anda kontrol draması-nın etkisi altındaysa ve bizi de o dramanın içine çekmeye çalışıyorsa ne

yapmamız gerek? Bu duruma nasıl son verebiliriz?" diye sordum.

Julia hemen yanıt verdi. "Elyazmasında, eğer biz de karşımızdakinin dramasına benzer bir dramayia yanıt vermezsek, o zaman karşımızdaki insanın dramasının bozulacağını belirtiyor."

"Bunu pek anlamadım."

Julia gözlerini ileriye dikmiş yola bakıyordu. Düşüncelere daldığını anlamıştım. "Şuralarda bir yerde benzin alacağımız bir

yer olmalı," dedi.

Benzin göstergesine baktım. Yarım depo dolusu benzinimiz vardı.

"Benzinimiz yeterince var."

"Evet, biliyorum," diye'yanıt verdi. "Ama

aklıma geldi. Burada durup benzin almalıyız."

Tamam."

Sağ taraftaki yolu gösterdi. "İşte yol orada."

O tarafa saptık, balıkçı veya avcı kulübesine benzer eve gelinceye kadar vahşi ormanın içinde bir mil kadar yol aldık. Nehrin kenarındaki yapının önündeki küçük iskeleye birkaç tane balıkçı kayını bağlıydı. Paslı benzin pompasının önünde durduk. Julia içeriye, evsahibini bulmaya gitti.

Kamyondan inip gerindim. Sonra evin etrafını dolaşıp suyun

kenarına indim. Hava çok rutubetliydi. Gökyüzüne doğru uzanan ağaçların sık yapraklı

dallarından güneş görünmüyordu, ama tam tepemizde olduğunu hissettim. Kısa süre sonra cehennem sıcağı başlayacaktı.

Birdenbire arkamda öfkeli sesle bir adamın İspanyolca konuştuğunu duydum. Başımı çevirince tıknazca bir Perulu ile karşılaştım. Bana kötü kötü bakıp söylediklerini tekrarladı.

"Ne söylediğini anlamıyorum."

İngilizce konuşmaya başladı. "Sen kimsin? Burada ne arıyorsun?"

Onun öfkesine aldırmamaya çalıştım. "Benzin almaya geldik. Birkaç dakika sonra gideceğiz." Sonra onun çekip gideceğini ümit ederek arkamı dönüp tekrar suya bakmaya başladım.

Yanıma geldi. "Yankee, bana kim

olduğunu söylesen iyi olur."

Tekrar onun yüzüne baktım. Çok ciddi görünüyordu.

"Ben Amerikalıyım. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Yolculuğa bir arkadaşımla birlikte çıktım."

Düşmanca, 'Yolunu kaybetmiş bir Amerikalı," dedi.

"Evet, haklısın." . "Amerikalı, sen neyin peşindesin?"

"Hiçbir şeyin peşinde değilim," diye yanıt verdim ve aracın yanına doğru yürümeye çalıştım. "Ayrıca sana hiçbir şey yapmadım. Beni rahat bırak."

Birdenbire Julia'nın aracın yanında durduğunu farkettim. Oraya bakınca, Perulu da

durup baktı.

Julia, "Haydi gidelim. Artık burada benzin satmıyorlarmış," dedi.

Perulu düşmanca bir tavırla, "Sen kimsin?" diye sordu.

Julia, "Neden böyle öfkelisin?" diye sordu.

Adamın tavrı değişti. "Çünkü burası bana emanet edildi."

"Görevine sadık olduğun belli. Ama eğer insanları korkutmaya devam edersen, onlarla konuşmakta zorlanırsın."

Adam gözlerini dikip, Julia'ya baktı ve onun söylediklerini kavramaya çalıştı.

Julia, lquitos'a gidiyoruz. Rahip Sanchez ile Rahip Cari ile birlikte çalışıyoruz. Onları tanıyor musun?" diye sordu.

Adam başını salladı ve iki rahibin adını duyunca biraz daha yumuşadı. Sonunda başını sallayıp uzaklaştı.

Julia, "Haydi gidelim," dedi.

Kamyona atladık ve yola koyulduk. Ne kadar sinirli ve endişeli olduğumu farkettim. Bu hissi üstümden atmaya çalıştım.

"İçerde bir şey oldu mu?" diye sordum.

Julia yüzüme baktı. "Ne demek İstiyorsun?"

"Neden birdenbire benzinciye uğramak aklına geldi. Orada bir şey oldu mu?"

Güldü ve sonra, "Hayır, olanlar dışardaydı," dedi.

Onun yüzüne baktım.

"Ne olduğunu anladın mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıt verdim.

"Oraya varmadan önce ne düşünüyordun?"

"Ayaklarımı uzatıp gerinmek istiyordum."

"Hayır, ondan önce. Konuşurken ne sormuştun?"

Anımsamaya çalıştım. Çocukluk dramalanndan söz ediyorduk. Sonra anımsadım. "Söylediğin bir şey aklımı karıştırmıştı. Eğer biz benzer bir drama yaratmazsak karşımızdaki insan da dramasını sahneleyemez demiştin.

Bunu anlamamıştım."

"Şimdi anladın mı?"

"Hayır, pek anlamadım. Sözü nereye getirmek istiyorsun."

"Dışarda meydana gelen sahne, benzer drama oynadığın zaman neler meydana geldiğini açıklıyor."

"Nasıl?"

Yan gözle bana baktı. "Adam sana hangi dramayı sergiliyor^ du?"

"Korkutucu olduğu aşikardı."

"Evet. Sen ona hangi dramayı sergiledin?"

"Bana sataşmasını önlemeye çalışıyordum."

"Biliyorum, ama hangi dramayı oynuyordun?"

"Şey, önce mesafeli dramayla başladım, fakat üstüme gelmeye devam etti."

"Sonra?"

Bu sohbet sinirime dokunmaya başlamıştı. Ama olayın merkezinde kaJmaya çalıştım. Julia'nın yüzüne bakıp, "Sanırım, acındırma dramasını oynadım," dedim.

Julia gülümsedi. "Doğru."

"Fakat sen onu çok iyi idare ettin."

"Çünkü onun beklediği dramayı

oynamadım. Biliyorsun her insan diğer bir insanla ilişkisinde, onun dramasına çocukluğunda biçimlenen draması ile yanıt verir. Bu yüzden her dramanın karşısında ona eş değerde bir drama oynanır. Korkutucunun karşısında enerji sağlayabilmek için ya acındırma dramasını veya yine korkutucu dramasını oynayacaksın."

Aklım hâlâ karışıktı. "Bunu nasıl idare ediyorsun?" diye sordum.

"Eğer onu korkutmak için, korkutucu rolünü üstelenip oha bu dramayla yanıt verseydim, belki sonunda iş şiddete dönüşecekti. Ancak onun yerine elyazmalannda öğretilen gibi, ben onun oynadığı dramayı tanımladım.

Bütün dramalar enerjiyi ele geçirmek için gizli stratejiler uygularlar. Seni korkutup enerjini elinden almaya çalışıyordu. Aynı şeyi benim üstümde deneyince, onun ne yaptığını tanımlayabildim."

"Bu nedenle mi ona neden öfkeli olduğunu sordun?"

"Evet. Elyazmaları enerjiyi elde etmek için yapılan gizli yönlendirmeleri, şayet bilinçle belirleyebillrsek ortadan kaldırabileceğimizi söylüyor. Yönlendirme gizli olmaktan çıkar. Bu çok basit bîr yöntem. Sohbet uzayıp gittiği zaman en doğruyu buluruz. Bundan sonra insan daha dürüst ve gerçekten olduğu gibi davranmaya başlar."

"Evet bu çok mantıklı," dedim. "Sanırım daha önce ne yaptığımı bilmeden, ben dramalarımı tanımlamıştım."

"Eminim. Bu hepimizin yaptığı bir şey. Ne var ki, sözü edilen bu şeylerin hepsini henüz daha yeni öğrenmeye başladık. Ve bunun sürekli çalışmasının anahtarı ise karşımızdaki insanın dramasının gerisindeki gerçek kişiyi tanımak ve onlara elimizden geldiğince fazla enerji göndermektir. Eğer enerjinin kendi yönlerine

doğru akışını hissederlerse, o zaman yönlendirme oyunlarından daha çabuk vazgeçerler."

"O adamı nasıl tanımlarsın?" dîye sordum.

"Ümitsizce enerjiye gereksinim duyan güvensiz küçük bir çocuk oiarak tanımlarım. Ayrıca, sana tam zamanında bir mesaj iletti, değil mi?"

Onun yüzüne baktım. Julia kahkahalarla gülmek üzereydi.

"Birisinin oynayacağı dramayı kavramak için mi burada durduğumuzu sanıyorsun?"

"Bu soruyu sen sormuştun, değil mi?"

Gülümsedim. Kendimi yine iyi hissetmeye başlamıştım. "Evet, sanırım ben

sormuştum."

Yüzümün üstünde dolaşan sivrisinek vızıltısıyla uyandım. Dönüp Julia'ya baktım. Sanki çok komik bir şey anımsamış gibi gülüyordu. Saatlerce nehir kıyısında sessizce ilerlerken, Julia'nın yolculuk İçin hazırladığı yiyecekleri yemiştik.

Julia, "Uyandın," dedi.

"Evet," diye yanıt verdim. "I qultos buradan ne kadar uzakta?"

"Kent otuz mil uzakta, ama Stewart Hanı sadece birkaç adım uzakta. Avcıların kamp kurduktan küçük bir handır. Sahibi ingilizdir, ayrıca elyazmalarını da destekler." Bana yine gülümsedi. "Onunla birlikte çok güzel günlerimiz geçti. Eğer başına bir şey gelmemişse, burada olması gerek. Burada bizi VVil'e ulaştıracak bir İz bulacağımızı ümit

ediyorum."

Kamyonu yolun kenanna çekti ve yüzüme baktı. "Şimdi ner-de olduğumuzu tespit edip kendimizi olayın merkezine koyalım," dedi. "Seninle karşılaşmadan önce, Dokuzuncu Bilgiyi bulmak için dolanıp duruyordum, ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Bir noktaya gelince, sürekli Hinton'u düşündüğümü farkettim. Onun evine gittim ve karşıma kim çıktı, sen. Ve sen Wil'i aradığını, onun lquitos'da olduğunu duyduğunu söylüyorsun, içimdeki sezilere göre ikimizde Dokuzuncu Bilgiyi arama çalışmalarına

katıldık, senin sezilerine göre bir noktaya gelince ikimizin yollan aynlacak ve başka yönlere gideceğiz. Buraya kadar doğru mu?"

"Evet," dedim.

"Pekâlâ, ben bundan sonra olacakları sana anlatmak istiyorum. Birdenbire VVillie Stewart'ı ve hanı düşünmeye başladım. Orada bir şeyler olacağını seziyorum."

Başımı salladım.

Julia kamyonu hareket ettirdi ve virajı döndü, "İşte han orada," dedi.

İlerde bir iki kilometre uzakta, yolun sert bir virajla kıvrıldığı dönemeçte, Vlktorya stili, iki katlı bir ev vardı.

Çakıl taşı döşeli park yerine girip kamyonu durdurduk. Verandada birkaç erkek oturmuş konuşuyorlardı. Kamyondan aşağıya inerken Julia uzanıp omzumu tuttu.

• "Unutma, hiç kimse burada tesadüfen bulunmuyor. Gözlerini dört aç ve iletilen mesajları kaçırma."

Onun peşine takılıp verandaya çıktım. İyi giyimli, Perulu adamlar, başlarıyla bizi selamladılar. Bizde evden içeri girdik. Geniş hoie geçtik, Julia yemek salonunu işaret etti. Bir masa seçip oturmamı ve evsahlbinl ararken onu beklememi söyledi.

Bakışlarımı yemek salonunun içinde gezdirdim. İki sıra bir düzine kadar masa vardı. Salonun ortasındaki bir masayı seçip sırtımı duvara dönerek oturdum. Salona üç Perulu adam geldi ve benim karşımdaki masaya oturdular. Başka bir adam daha geldi ve sağ tarafımdaki masaya oturdu. Sırtını bana döndü. Onun yabancı olduğunu farkettim. Belki Avrupalıydı.

Julia salona girdi, beni gördü, sonra masanın yanına geldi ve karşıma oturdu.

"Manın sahibi burada yok. Yardımcısı W

ir i tanımıyor."

"Şimali ne yapacağız?" diye sordum.

Yüzüme bakıp omuzlarını sHkti. "Bilmiyorum. Burada birinin bize mesaj iletmesini bekleyeceğiz."

"Bize kim mesaj iletebilir?"

"Bilmiyorum."

"Mesaj iletileceğini nereden biliyorsun?" diye sordum. Bir

denbire çok kuşkucu oldum. Peru'ya ayak bastığımdan beri gizemli rastlantılar peşimi bırakmadıkları halde, istediğim zaman rastlantılann meydana gelebileceğine hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum.

JuHa, "Üçüncü Bilgiyi unutma," dedi. "Evren enerjidir. Bu enerji bizim beklentilerimize yanıt verir. İnsanla, da evrendeki bu enerjinin bir parçasıdır. İşte bundan dolayı bu sunumuz olduğu zaman, aradığımız yanıtları bize verecek insanlarla karşılaşı-

rız."

Gözlerini salonun içinde dolaştırıp diğer insanlara baktı. "Bu insanlann kim olduklarını bilmiyorum, fakat onlarla yeterince uzun konuşursak, hepimiz birbirimizin gerçeklerini öğrenir ve sorularımıza aradığımız yanıtların bazılarını buluruz."

Sorarcasına yüzüne baktım. Masanın üstünden bana doğru eğildi. "Şunu kafana sok. Yolumuzun üstüne çıkan herkesin bize bir mesajı vardır. Yoksa başka bir yola saparlar ya

bizim bulunduğumuz yerden daha önce ya da daha sonra geçerler. Bu insanlann burada toplanmasının bazı sebebleri var."

Onun yüzüne baktım. Bu işin bu kadar basit olduğuna hâlâ inanamıyordum.

"Herkesle konuşmak olanaksız. Ben zaman ayırıp kimle konuşmamız gerektiğine karar vereceğim."

"Nasıl karar vereceksin?" diye sordum.

"Elyazmaları bunun işaretleri olduğunu söylüyor."

Julia'yı dikkatle dinlediğim halde, her nedense başımı çevirip sağ tarafımda oturan adama baktım. O da aynı zamanda döndü ve bana baktı. Onunla göz göze geldik, ama o bakışlarını önündeki tabağa indirdi. Ben de başka tarafa baktım.

"Ne işaretleri?" diye sordum.

"Bun.un gibi işaretler," diye yanıt verdi.

"Ne gibi?"

"Az önce yaptığın hareket gibi," dedi ve başıyla sağ tarafım-daki adamı işaret etti.

"Ne demek istiyorsun?"

Julia tekrar benden yana eğildi.
"Elyazmalarında birdenbire,

ani göz göze gelmelerin İki insanın konuşması gerektiğine işaret olduğunu söylüyor."

"Ama insanlar her zaman göz göze gelirler, değil mi?" diye sordum.

"Evet, gelirler. Ve İnsanlar bunun üstünde durmazlar, unuturlar ve yaptıkları işe devam ederler."

Başımı salladım. "Elyazmaları başka hangi işaretlerden söz ediyor?"

Tanıma hissi. Daha önce hiç görmediğiniz bir İnsanı görünce onun size aşina gelmesi gibi."

Bunları duyunca, Dobson ile Reneau'yu düşündüm. Onları ilk gördüğüm zaman çok iyi tanıdığım birilerine benzetmiştim.

"Elyazmalarında neden bazı İnsanların bize aşina geldiklerini yazıyor mu?" diye sordum.

"Bunu pek açıklamıyor. Sadece bazı İnsanlarla aynı düşünce grubundan olduğumuzu açıklıyor. Aynı düşünce grupları aynı çizgide ilgi göstererek gelişirler. Aynı şeyleri düşünürler ve aynı ifadeyi ve aynı dısadönük deneyimleri yaratırlar. Biz sezilerimizle aynı düşünce grubundaki insanları tanırız ve genellikle mesajları onlar bize sağlar."

Sağımdaki adama bir kez daha baktım. Belli belirsiz bir aşinalığı vardı. Ona bakarken, yine başını çevirip benimle göz göze gelmesi, inanılacak gibi değildi. Başımı çevirip hemen Julia'ya baktım.

Julia, "Bıu adamla konuşmalısın," dedi.

Yanıt vermedim. Kalkıp onun yanma gitme fikri beni rahatsız etti. Burayı terkedip, lquitos'a gitmek istiyordum, tam bu öneriyi yapmak üzereyken, Julia yine konuşmaya başladı. "Şimdi burada olmamız gerekiyor, lquitos'da değil. Bu oyuna bir son verelim. Senin derdin ayağa kalkıp onun masasına giderek konuşmaya başlama fikrine karşı koyman."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" drye sordum.

"Neyi yapıyorum?"diye yanıt verdi.

"Düşüncelerimi nasıl okuyorsun?"

"Bunda gizemli bir şey yok. Yâlnızca yüzündeki ifadeye dikkatle bakmak yeterli."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir insanı derinliğine incelerken, dış görünümlerinin arkasındaki benliklerinin iç yüzünü görebilirsin. Kendini o seviyeye odakladın mı, yüzündeki belli belirsiz ifadelerden o insanın düşündüklerini algılayabilirsin. Bu çok doğaldır."

"Bana biraz telepatik gibi göründü," dedim.

Julia sırıttı. 'Telepati çok doğaldır."

Sağ taraftmdaki adama tekrar baktım. Ama o bana bakmadı.

Julia, "Eline geçen fırsatı kaçırmadan, enerjini toplayıp o adamla konuşsan iyi olur," dedi.

Kendimi tekrar güçlü hissedene kadar, tüm dikkatimi enerjimi toplamaya odakladım. Sonra sordum. "Peki bu adama ne söyleyeceğim?"

Julia, "Gerçeği," dedi. "Gerçeği onun farkedeceği bir biçime sok."

"Pekâlâ."

İskemlemden kalktım ve adamın oturduğu masaya gittim. Sinirli ve çekingen görünüyordu. Pabio ile

tanıştığım gece onun da aynen böyle göründüğünü anımsadım. Adamın sinirliliğinin gerisine, daha derin seviyelere bakmaya çalıştım. Bunu başarınca onun yüzünde daha enerjik, yepyeni bir ifade belirdiğini algıladım.

"Merhaba," dedim. "Siz Perulu değilsiniz. Bana yardım edebileceğinizi ümit ediyorum. Wil James adında bir arkadaşımı arıyorum."

İskaodinav aksanıyla konuşan adam, "Lütfen oturun," dedi. "Benim adım Edmond Connor. Profesörüm."

Bana elini uzattı. "Çok üzgünüm, arkadaşınız VVH'i tanımıyorum," dedi.

Ona kendimi tanıttım ve sonra -

onun için bir anlamı olacağını sezinledim - VVil'in Dokuzuncu Bilgiyi aradığını açıkladım.

"Elyazmalannı biliyorum. Buraya onlann otantlkliğini incelemeye geldim," dedi.

Yalnız mısınız?"

"Burada Profesör Dobson ile buluşacaktım. Ama henüz ortada yok. Neden geciktiğini anlayamadım. Ben geldiğim zaman burada olacağına dair güvence vermişti."

"Dobson'u tanıyor musunuz?"

"Evet. ayazmalarının incelenmesini o düzenlemişti."

"İyi mi? Buraya gelecek mi?"

Profesör sorarcasına yüzüme baktı. "Bu planları önceden yapmıştık. Yoksa bir şey mi oldu?"

Enerjim düştü. Connor ile buluşmaya Dobson tutuklanmadan önce karar vermişti, "Peru'ya gelirken onunla uçakta tanıştım," diye açıkladım. "Lima'da onu tutukladılar. Başına neler geldiğini bilmiyorum."

Tutuklandı mı! Aman Tanrıml"

"Onunla son kez ne zaman konuştunuz?"

"Birkaç hafta önce; fakat burada buluşacağımız kesindi. Eğer bir aksilik çıkarsa bana telefonla haber vereceğini söylemişti."

"Neden Lima'da değil de burada buluşmak istediğini biliyor musunuz?" diye sordum.

"Bu civarda bazı harabelerin bulunduğunu ve diğer bir bilim adamıyla buluşup konuşacağını söyledi."

"Bu bilim adamıyla nerede buluşacağını söyledi mi?"

"Evet, sanırım, şey, San Luis'e gitmesi gerekiyormuş. Neden sordunuz?"

"Bilmiyorum... sadece merak ettim."

Tam bunları söylediğim zaman, aynı anda iki olay meydana geldi. Birincisi, Dobson'u düşünmeye ve onu tekrar göreceğimi gözlerimin, önünde canlandırmaya başladım. Kenarında büyük ağaçların olduğu bir yolda karşılaşıyorduk. Ve sonra, aynı anda pencereden dışarı bakınca, gördüklerime ağzım bir karış açık kaldı. Rahip Sanchez verandanın merdivenlerinden çıkıyordu. Çok yorgun görünüyordu. Giysileri de kirlenmişti. Park

yerindeki eski bir arabanın yanında bir başka rahip vardı.

-231 —

Profesör Connor, uO kim?" diye sordu.

Heyecanımı güçlükle gizlemeye çabalayarak, "Rahip Sanchez," diye yanıt verdim.

Başımı çevirip Julia'ya bakınca onun masada oturmadığını gördüm. Gitmişti. Sanchez salondan içeri girince hemeh yerimden kalktım. Beni görünce, birdenbire durdu, hayretle yüzüme baktı, sonra yanıma gelip bana sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Burada ne anyorsunuz?"

Yorgun olduğu halde güldü. "Nereye gideceğimi bilemiyordum. Zaten nerdeyse

buraya bile gelemeyecektim. Yüzlerce askeri birlik bu tarafa doğru geliyor."

"Askeri birlikler neden buraya geliyor?" diye Connor arkamdan sordu. Sonra Sanchez ile benim yanıma geldi.

Sanchez, "Üzgünüm, ama askeri birliklerin buraya neden geldiklerini bilmiyorum. Ama yüzlerce askerin bu tarafa doğru geldiğini biliyorum," dedi.

İki adamı birbirlerine tanıştırdım ve Rahip Sanchez'e Connor'un durumunu anlattım. Connor panik içindeydi.

"Hemen buradan gitmeliyim, ama şoförüm yok," dedi.

Sanchez, "Rahip Paul dışarda bekliyor. Hemen Lima'ya dönecek. Eğer İsterseniz onunla gidebilirsiniz," dedi. .

Connor, "Evet, gitmek istiyorum," dedi.

Ben, "Dur, ya askeri birliklerle karşılaşırsan?" diye sordum. 1 Sanchez, "Rahip Paul'u durduracaklarını sanmıyorum. Pek tanınmış biri değildir," dedi.

Tam o sırada Julia salona döndü ve Sanchez'i gördü. İkisi sevgiyle birbirlerine sarıldılar ve ben, yine Connor'u tanıştırdım. Ben konuşurken, Connor daha fazla korkmaya başladı ve biraz sonra, Sanchez ona Rahip Paul'ün yola çıkmak üzere olduğunu söyledi. Connor odasından eşyalarını almak için yanımızdan ayrıldı ve sonra hemen geri döndü. Sanchez ve Julia arabanın yanına kadar ona eşlik ettiler, fakat ben ona yemek salonunda veda ettim ve masanın yanında bekledim. Düşünmek İstiyordum. Connor ile karşılaşmamın belirli bir anlamı olduğunu biliyordum.

Sanchez'in bizi bulması da önemliydi, ama bunların anlamını bir türlü çözemiyordum.

Biraz sonra, Julia yemek salonuna döndü ve yanıma oturdu. "Sana burada bir şeyler olacağını söylemiştim," dedi. "Eğer burada durmasaydık Sanchez'i veya Connor'u göremeyecektik. Sahi, Connor'dan neler öğrendin?".

"Pek bir şey öğrenmedim. Rahip Sanchez nerede?"

"Biraz dinlenmek için odasına çekildi. İki gündür uyumamış."

Başımı çevirip ve uzaklara baktım. Sanchez'in yorgun olduğunu biliyordum, ama onunla konuşamayacağımı öğrenmek beni düşkırıklığına uğrattı. Onunla konuşmak

istiyordum. Olup bitenler, özellikle askerler konusunda bize bilgi vereceğini ümit ediyordum. İçimde bir huzursuzluk hissettim ve bir an Connor ile birlikte kaçmayı düşündüm.

Julia benim sabırsızlandığımı hissetti. "Sakin ol. Sakin ol ve bana şimdiye dek Sekizinci Bilgiden neler öğrendiğini anlat."

Ona baktım ve kendimi merkeze koymaya çalıştım. "Söze nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedim.

"Sekizinci Bilgi bize ne anlatmak istiyor?"

Biraz düşündüm. "İnsanlarla ilişkiyi konu alır. Çocuklarla ve erişkinlerle kurduğumuz ilişkilerden söz eder. Kontrol dramalarını tanımlar, bunlara isim verir ve bunlardan nasıl kurtulacağımızı gösterir. Kendimizi diğer insanlara odaklayıp onlara enerji

göndermemizden söz eder."

"Ve?" diye sordu.

Onun yüzüne bakınca lafı nereye getirmek istediğini hemen anladım. "Şayet konuştuğumuz kişileri yakından iyice gözlemlersek, sonuçta arzuladığımız yanıtları alırız."

Juiia neşeyle gülümsedi.

"Sekizinci Bilgiyi kavrayabilmiş miyim?" diye sordu.

"Hemen hemen," dedi. "Ama bir şey daha var. Bir insanın diğer insanı nasıl yükselttiğini anladın. Şimdi Sekizinci Bilgi iyi bilen bir grubun içindekilerin birbirlerini nasıl yükselttiklerini göreceksin."

Verandaya Çıktım ve oymalı demir sandalyeye oturdum. Birkaç dakika sonra Juiia kapıdan çıkıp yanıma geldi. Fazla konuşmadan ağır ağır yemeğimizi yemiş ve sonra gece çıkıp açık havada oturmaya karar vermiştik. Sanchez üç saattir odasında dinleniyordu. Yine sabırsızlanmaya başlamıştım. Birdenbire Sanchez dışarı çıkıp yanımıza oturunca rahatladım.

"VVil'den bir haber alabildin mi?" diye ona sordum.

Ben konuşurken sandalyesini kaydınp Julia ile benim karşıma geçti. Sandalyesini yerleştirirken ikimizden de aynı uzaklıkta olmaya dikkat ettiğini gördüm.

Sonunda, "Evet, haber aldım," dedi.

Sanki düşünceye dalmış gibi yine bir an sustu. "Ondan ne haber aldın?" diye sordum.

"Sana bütün olanları anlatacağım. Rahip Cari'la birlikte manastıra gitmek üzere yola çıkınca, orada askerlerle birlikte, Rahip Sebastian'la karşılaşacağımı ümit ediyordum. Ve sorguya çekileceğimizi de. Manastıra ulaştığımız zaman, Rahip Sebastian ile askerlerin aldıktan bir haber üzerine, birdenbire birkaç saat önce oradan ayrıldıklarını öğrendik.

Bütün gün neler olup bittiğini öğrenemedik. Sonra dün Rahip Costous bizi ziyarete geldi, sanırım onunla tanışmışsın Benim manastınn adresini VVil'den aldığını söyledi. Rahip Cart ile daha önce yaptığı konuşmalardan VVil'in benim manastırın adını anımsadığı anlaşılıyor. Ve Rahip Costous'un bize beklediğimiz haberi getireceğini sezmiş olmalı. Rahip Costous elyazmalarını desteklemeye karar verdi."

"Sebastian niye birdenbire manastırdan

ayrılmış?" diye sordum.

Sanchez, "Çünkü planlarının bir an önce yerine getirilmesini istiyor. Onun Dokuzuncu Bilgiyi ortadan kaldırmayı planladığını Rahip Costous'un açıklamaya karar verdiği haberini almış," dedi.

"Sebastian Dokuzuncu Bilgiyi bulmuş mu?"

"Henüz bulamamış. Ama bulacağını ümit ediyor. Dokuzuncu Bilginin nerede olduğunu belirten başka bir belge bulmuşlar."

Julia, "Belirtilen yer heresiymiş?" diye sordu.

Sanchez, "Celestine harabelerinde," diye yanıt verdi,

"Harabeler nerede?" diye sordum. . Julia yüzüme baktı. "Buradan aşağı yukarı altmış mil uzakta. Sit alanı. Perulu bilim adamları hükümetten aldıkları yetkiyle oradaki kazılan gizlice sürdürüyorlar. Birkaç kat üst üste yapılan tapınaklardan oluşan bir yer. Önce Maya medeniyeti ve üstüne de İnka medeniyet? tapınaklar inşa etmişler. Her iki kültürün de orada çok özel bir şeyin olduğuna inandıkları belli."

Birdenbire Sanchez'in sohbeti gereğinden fazla dikkatle dinlediğini farkettim. Ben konuşurken, bakışlarını bana dikiyor ve gözlerini bir saniye olsun benden ayırmıyordu. Julia konuşmaya başladığı zaman, Rahip Sanchez oturuş pozisyonunu değiştirip tüm dikkatini ona veriyordu. Hareketlerinin bilinçli olduğuna kuşku yoktu. Onun ne yaptığını merak ettim. Tam o sırada derin bir sessizlik oldu. İkisi de dönüp bir şey beklercesine yüzüme baktılar.

"Ne?" diye sordum.

Sanchez gülümsedi. "Konuşma sırası sende," dedi.

"Sırayla mı konuşuyoruz?" diye sordum.

Julia, "Hayır, bilinçli sohbet ediyoruz. Enerji kime kayarsa o konuşuyor. Şimdi enerjinin sana kaydığını görüyoruz," dedi.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sanchez sevgiyle yüzüme baktı. "Sekizinci Bilginin bir bölümü grup içinde bilinçli etkilemedir. Fakat sakın çekinme. Sadece işlemi anla. Grup konuşmalarında bir zaman diliminde üyelerden ancak biri güçlü fikirlere sahiptir. Eğer dikkatliyseler, grubun içindeki diğerleri kimin konuşmak istediğini hissederler ve bilinçle enerjilerini o kişinin üstüne odaklayıp, onun fikirlerini berraklıkla

açıklamağına yardımcı olurlar.

"Sonra, sohbet ilerledikçe, aralarından bir başkası güçlü fikirlerle ortaya çıkar, sonra bir başkası ve böylece devam eder. Eğer konuşulanlar* dikkatle dinliyorsan, sıranın sana geldiğini hissedebilirsin. Ve o zaman aklına bir fikir gelir."

-235-

Sanche2 gözlerini Julia'ya çevirdi. Julia bana sordu. "Aklından ne geçiriyordun da söylemedin?"

Düşünmeye çalıştım. Sonunda, "Rahip Sanchez'in her konuşana neden çok dikkatle baktığını merak ediyordum. Sanırım bunun anlamını bilmek istedim," dedim.

"Bu işlemin anahtarı, sıran geldiği zaman konuşmak ve başkasının sırası geldiği zaman

enerjini yansıtmaktır."

Julia söze karıştı. "Bu arada birçok yanlışlıklar meydana gelebilir. Bazı insanlar grup İçinde yüksekten atmaya başlayabilirler! Fikirlerinin gücünü hissedip bunu ifade ederler, sonra enerji patlamasından büyük zevk alınca, sürekli konuşurlar ve enerjinin başkasına geçmesine fırsat vermezler. Grubu tekellerine almaya çalışırlar.

"Bazıları geri planda kalmayı yeğlerler, hatta fikirlerinin gücünü hissettikleri halde, onu açıklama riskini göze alamazlar. Böyle aksaklıklar başlayınca, grup parçalara bölünür ve üyeler tüm mesajlardan yararlanamazlar. Grubun üyelerinden bazılarının diğerleri tarafından kabul edilmediği zamanlarda da aynı durum meydana gelir. İstenmeyen bireylerin enerjiyi almaları engellenir ve grup. diğerlerinin fikirlerinden yararlanamaz."

Julia sustu. İkimiz de nefes alarak konuşmaya hazırlanan Sanche2'e baktık. "İnsanların nasıl dışlandıkları çok önemlidir," dedi. "Birisinden hoşlanmadığımız veya birisinin bizi tehdit ettiğini hissettiğimiz zaman, o insanın hoşlanmadığımız, bizi sinirlendiren yanına odaklanmamız çok doğal bir eğilimdir. Ne yazık ki, böyle davrandığımız zaman -o insandaki derin güzelliği görüp ona enerji vereceğimiz yerde- onlardan enerjimizi esirgeyip, aslında kötülük yaparız. Ve bir anda çirkini eştiklerini, kendilerine olan güvenlerini yitirdiklerini hissederler, çünkü onların enerjilerini tüketmlşizdir."

Julia, "işte bu nedenle, bu işlem önemlidir. İnsanlar aralarındaki şiddetli rekabet dolayısıyla birbirlerini yaşlandırıyorlar," dedi.

Sanchez ekledi. "Ama şunu unutma ki, işlevlerini tam anlamıyla yerine getiren

gruplarda, düşünce tam bunun tersidir.

Diğerlerinin gönderdikleri enerji ile, grubun bütün üyelerinin enerjileri ve titreşimleri yükselir. Bu-olay meydana gelince, bütün bireylerin enerji alanları, diğerlerinin enerji alanlarıyla birleşip büyük bir enerji denizi oluşturur. Sanki tek vücudu ve birçok başı varmış gibi, grup yek vücut haline gelir. Bazı kez bir baş vücud adına konuşur. Sonra bir diğeri. Fakat işlevini böyle yürüten gruplarda, bireylerin her biri konuşma sırasının ne zaman kendine geldiğini ve hayatı gerçekten çok daha berrak gördüğü için ne söyleyeceğini iyi büir. İşte Sekizinci Bilgide sözü edilen kadın erkek arasındaki romantik bağın doğurduğu Yücelmiş Kişi budur. Diğer gruplar bireyleri böyle biçimlendirebilirler."

Rahip Sanchez'in sözlerini duyunca

birdenbire aklıma Rahip Costous ve Pabio geldi. O kızılderill gerçekten Rahip Costous'un görüşlerini değiştirip, elyazmalarının saklanmasında önderlik etmesini sağlamış mıydı? Sekizinci Bilginin gücüyle Pablo bunu başarmış mıydı?

"Rahip Costous şimdi nerede?" diye sordum.

Sorduğum soru her ikisini de hafifçe şaşırttı. Ama Rahip Sanchez hemen yanıt verdi. "Rahip Cari ile birlikte Lima'ya; Kilise liderlerimizle konuşmaya ve Kardinal Şebastian'ın planlarını açıklamaya gittiler."

"Sanırım senin manastırına gitmeyi bunun için istiyordu. Orada yapması gereken bir şey olduğunu biliyordu."

Sanchez, "Evet," dedi.

Üstümüze bir sessizlik çöktü ve sustuk. Birbirimizin yüzüne bakıp, yeni bir fikrin ortaya atılmasını bekldik.

Sonunda Rahip Sanchez, "Şimdi bir sorunumuz var. Bundan sonra ne yapmamız gerekiyor?" dedi.

Önce Julia konuştu. "Benim bazı düşüncelerim var ama hepsi Dokuzuncu Bilgi ile ilgili. Onu bir an önce bulmak istiyorum... fakat düşüncelerim pek berrak değil."

Sanchez ona dikkatle baktı.

Julia, "Onu belirli bir yerde bulacağımı görüyorum..." diye devam etti. "Durun bir dakika. Düşündüğüm yer harabeler, Ceies-

tine harabeleri. Tapınakların arasında özel bir

nokta var. Orayı neredeyse unutmuştum." Sonra tekrar bize baktı. "Oraya gitmeliyim; Celestine harabelerine gitmeliyim."

Julia sözlerini bitirince, Sanchez'le birlikte dönüp bana baktılar.

"Bilmiyorum," dedim. "Sebastian ile adamlarının neden elyaz-malarına karşı çıktıklarını merak ediyorum. Bizim iç evrimimizden korktuklarını sanıyorum... fakat şimdi nereye gideceğimi bilmiyorum... askerler geliyortar...Dokuzuncu Bilgiyi önce Sebastian'm bulacağı anlaşılıyor...bilmiyorum; bilgileri ortadan kaldırmaması için onu ikna etmeliyiz. Ben de bu işe dahilim."

Konuşmama son verdim. Sonra yine Donson'u ve birdenbire Dokuzuncu Bilgiyi düşündüm. Birdenbire Dokuzuncu Bilginin biz insanlann bu evrimle nereye gideceğimizi göstereceğini farkettim. Elyazmalarının

sergilediği bilgiler sayesinde insanların birbirlerine karşı tutum ve davranışlarının nasıl olacağını merak ettim. Sekizinci Bilgi, bu soruların yanıtlarını vermişti, ama akla yeni bir soru geliyordu: bütün bunlar bizi nereye götürecekti ve insan toplumu nasıl değişecekti? Bu soruların yanıtı Dokuzuncu Bilgide olmalıydı.

Her nedense bu bilgilerin Sebastian'm bilinç evrimi konusundaki korkularının silinmesinde yardımcı olacağına inanıyordum... tabii eğer bilgilerin gerçeklerini kavrarsa.

Büyük bir inançla, "Şayet Kardinal Sebastian ikna olursa elyazmalarını destekleyeceğine hâlâ inanıyorum," dedim.

Sanchez, "Onu sen mi ikna edeceksin bunu mu görüyorsun?" diye sordu.

"Hayır... hayır, ben değil. Ona ulaşacak

birisiyle birlikteyim, onu tanıyan ve onun düzeyinde konuşabilen birisiyle."

Bunları söyledikten sonra Julia ile birlikte aynı anda Rahip Sanchez'e baktık.

Güçlükle gülümsemeye çalıştı ve bıkkınlıkla konuştu. "Kardinal Sebastian ile elyazmaları üstünde tartışmayı uzun zaman önce bıraktım. O hep benim üstümdeydi. Onun koruması altında

olduğumu düşünürdü. Doğrusu itiraf etmeliyim ki, ben de onun koruması altında olduğumu düşünürdüm. Ama sanırım sonunda fikir ayrılığına düşeceğimizi biliyordum. Onu ikna etmekten ilk kez söz ettiğin zaman, ikna görevinin benim üstüme düşeceğini

biliyordum. Bütün hayatım ikna düzeni üstüne kurulmuştu."

Dikkatle Juüa iie benim yüzüme baktı ve konuşmaya devam etti. "Annem reformcu bir Hıristiyandı. İncil'i öğretirken suç ve baskıyı kullanmaktan nefret ederdi. İnsanların dine korkuyla değil, sevgiyle yaklaşmalarını isterdi. Diğer yandan babam ise, disiplinciydi ve daha sonra papaz oldu. Ve Sebastian gibi, geleneklere ve otoriteye gözü kapalı şiddetle inanırdı. Kilise otoritesi içinde çalışmayı istedim, ama her zaman daha yüksek dini duyguları vurgulayan yolları aradım.

"Sebastian ile uzlaşmaya çalışmak benim için yeni bir adım. Buna4carşı

koymaya çalışıyordum, ama Iquitos'da Sebastian'nın manastırına gitmem gerektiğini biliyorum."

"Ben de seninle birlikte geleceğim," dedim.

.v

yeniden doğan kültür

Sık ağaçlı ormanın ve Amazon nehrine dökülen ırmakların kollarının arasından geçen yol kuzeye kıvrıldı. Sabah çok erken kalkıp Julia'ya veda ettik, sonra Rahip Sanchez'in ödünç aldığı araçla yola çıktık. Kocaman çift lastikli yüksek bir kamyondu. Yolda ilerlerken,

arazi hafifçe yükseldi ve ağaçlar daha büyük ve geniş yer kaplamaya başladı.

"Burası Viciente'nin etrafındaki topraklara benziyor,11 dedim.

Rahip Sanchez bana gülümsedi. "Elli mil uzunluğunda ve yirmi mil genişliğindeki araziye girdik. Burada enerji daha fazladır. Celestine harabelerine kadar uzanır. Ve bu bölgenin dört yanı yalnızca vahşi ormanlarla kaplıdır."

Vahşi ormanın sağ tarafında, kenarda, ağaçlardan temizlenmiş küçük bir arazi parçasını gördüm. "Bu nedir?" diye işaret ettim.

"O hükümetin tarım geliştirme

programının uygulaması," dedi.

Kocaman ağaçlardan bir kısmı buldozerle yerlerinden sökülüp, bir kenara yığılmış, kimisiyse yakılmıştı. Toprağın üst tabakasının erezyona uğradığı yabani otlar arasında bir büyükbaş hayvan sürüsü otluyordu. Biraz ileride yine ağaçların buldozerle söküldüğü başka bir tarla gördüm. Ardından da tarımı geliştirme çalışmalarının bizim yol almakta olduğumuz yöne doğru uzandığını farkettim.

"Bu korkunç bir şey," dedim.

Sanchez, "Evet, Kardinal Sebastian bile

bu işe karşı," dedi.

Hemen aklıma Phil geldi. Belki korumak istediği bölge bura-sıydı. Acaba onun başına neler gelmişti? Birdenbire, tekrar Dob-son'u anımsadım. Connor, Dobson'un hana gelmeye niyet ettiğini söylemişti. Şimdi Dobson neredeydi? Ülkeden dışarı mı atmışlardı? Yoksa tutuklanıp hapse mi düşmüştü? Phil'i anımsayınca anında Dobson'u düşünmem dikkatimden kaçmamıştı.

"Sebastian1 nın misyonerlik yaptığı yer nerede?" diye sordum.

Sanchez, "Buradan bir saat uzakta. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?".

"Yani, enerji düzeyin nasıl?"

"Sanınm çok yüksek, civarda çok güzel yerler var."

"Dün gece üçümüzün yaptığı konuşma hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çok şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum."

"Yani, değişik zamanlarda her birimizin içinde kaynayan fikirlerden mi söz ediyorsun?"

"Evet, ama bunun daha büyük bir anlamı var."

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ, ben bu konuyu çok düşündüm. Bunun bilinçle ilgisi var. Eğer insanlar birbirlerine hükmetmeye son verip birbirlerinin içindeki iyilikleri dışarıya çıkarmaya gayret ederlerse, günün birinde bütün insanlık bu davranışa sahip çıkacaktır. O zaman herkesin

enerji düzeyini ve o noktada evrimin hızını bir düşün."

"Haklısın," dedim. "Enerji düzeyi yükseldikçe insan kültürünün nasıl değişeceğini ben de çok merak ediyorum."

Sanki onun istediği yanıta parmağımı basmışım gibi yüzüme baktı. "İşte ben de bunu öğrenmek istiyordum."

Bir sûre birbirimizin yüzüne baktık. İkimizde bundan sonraki fikrin kimden çıkacağını beklediğimizi biliyorduk. Sonunda rahip, "Bu sorunun yanıtı Dokuzuncu Bilgide olmalı. Kültürün ileriye doğru nasıl bir evrimden geçeceği orada açıklanıyordun"

"Ben de öyle düşünüyorum."

Dokuz
Kehane
/ F: 16

Sanchez kamyonu yavaşlattı. Dört yol ağzına gelmek üzereydik ve hangi yöne sapacağına karar vermemişti.

"San Luis yakınlarından geçecek miyiz?" diye sordum. Dikkatle gözlerimin içine baktı. "Eğer şu kavşaktan sola dönersek evet. Neden sordun?"

"Connor bana Dobson'un hana giderken San Luis'den geçeceğini söyledi. Sanırım bu bir mesajdı."

Birbirimizin yüzüne bakmaya devam ettik.

"Sen bu dört yol ağzında şimdiden

yavaşladın, neden?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, lqultos'a en kestirme yol direkt gitmek. Her nedense bir an tereddüt ettim."

Sırtımdan aşağıya soğuk terler boşandı.

Sanchez bir kaşını kaldırıp güldü. "En iyisi biz San Luis yolundan gidelim, değil mi?"

Başımı salladım ve içimin enerji ile dolduğunu hissettim. Handa durup Connor ile bağlantı kurmanın anlamı derinleşti. Sanchez sola sapıp San Luis'e doğru İlerlemeye başlayınca, umutla etrafımı izlemeye başladım. Aradan otuz veya kırk dakika geçti, hiçbir şey olmadı.

San Luis'in içinden geçtik yine bir şey olmadı. Sonra, birdenbire arkamızdan bir klakson sesi duyuldu, başımızı çevirip bakınca gümüş renkli bir cipin son hızla üstümüze doğru geldiğini gördük. Sürücü deli gibi elini sallıyordu. Ve aşina biriydi.

"Bu Phil," dedim.

Kamyonu yolun kenarına çektik, Phil cipten atladı ve bize doğru'koştu! Kamyonun yanına geldi, elimi yakaladı ve başını sallayıp Sanchez'e selam verdi.

"Burada ne İşiniz var bilmiyorum, ama ileride askerler yolu tutmuşlar. Geri dönüp bizimle birlikte bekleyin."

"Bizim geldiğimizi nereden biliyordun?" diye sordum.

"Bilmiyordum. Başımı kaldırıp bakınca sizin geçtiğinizi gördüm. Biz yanm mil gerideydik." Etrafı kolaçan etti ve sonra, "Bu yoldan uzaklaşsak iyi ol ur," ded i.

Rahip Sanchez, "Seni izleriz," dedi.

— 242 —

Phil cipe atlayıp geldiği yola geri dönünce biz de onun peşine takıldık. Doğu yönünde başka bir yola saptı ve cipi hemen park etti. Ağaçların arkasından, aracı karşılamaya başka bir adam çıktı. Onu görünce gözlerime inanamadım. Dobson karşımda duruyordu!

Kamyondan atlayıp ona doğru ilerledim. O da benim kadar şaşırdı ve sevgiyle kucaklaştık.

"Seni gördüğüme çok sevindim!"

"Ben de öyle. Seni vurduklannı sanıyordum!"

Dobson sırtımı okşadı ve, "Hayır, sanırım paniğe kapıldım; beni bir süre alıkoydular. Daha sonra, elyazmalarına sıcak bakan resmi görevliler beni serbest bıraktılar. Ama o günden beri kaçıyorum."

Durup bir an bana gülümsedi. "Seni iyi gördüğüme sevindim. Phil bana seninle Vlcıente'de tanıştığını ve sonra birlikte tutuklandığınızı anlattı. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Ancak günün birinde karşılaşacağımı akıl etmeliydim. Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Kardinal Sebastian'ı Sonuncu Bilgiyi ortadan yok edeceğini sanıyoruz."

Dobson başını salladı ve bir şey söylemek üzereyken, Rahip Sanchez yanımıza geldi.

Onları hemen tanıştırdım.

Dobson, "Sanırım sizin adınızı Lima'da duydum, tutuklanan bazı rahiplerle ilgiliydi," dedi.

"Rahip Cari ve Rahip Costous mu?" diye sordum.

"Galiba isimleri bunlardı, evet."

Sanchez başını hafifçe iki yana salladı. Bir süre ona baktım, sonra Dobson ile karşılıklı başımızdan geçen olayları kısaca birbirimize anlattık. Sekiz Bilgiyi de dikkatle İncelediğini söyledi. Bana bir şeyler anlatmak için sabırsızlandığını anladım. Fakat onun sözünü kesip Connor ile, tanıştığımızı ve onun Lima'ya

döndüğünü söyledim.

Dobson, "Herhalde kendi kendini gözetim altında tutar. Hana zamanında gelemediğim için çok üzgünüm, fakat San

Luis'de başka bir bilim adamını görmek istedim. Ne var ki, onu bulamadım, ama Phil ile karşılaştım ve..."

Sanchez, "Nedir söylesene?" dedi.

Dobson, İsterseniz oturalım," dedi. "Buna inanmayacaksınız. Phil Dokuzuncu Bilginin kopyasını buldu!"

Hiç kimse kıpırdamadı.

Rahip Sanchez, 'Yani tercüme

edilmiş kopyasını mı buldu?" diye sordu.

"Evet."

Aracın içinde bir şeylerle uğraşan Phil bize doğru geldi.

"Dokuzuncu Bilgiyi buldun mu?" diye sordum.

"Aslında, ben bulmadım. Bana verdiler. Birlikte tutuklandıktan sonra, beni başka bir kente götürdüler. Neresi olduğunu bilmiyorum. Bir süre sonra Kardinal Sebastian geldi. Vİciente'de yaptığım İşler ve ormanları kurtarmak için gösterdiğim çabaları sorup durdu. Gardiyanlardan birinin Dokuzuncu Bilginin bir kopyasını neden bana getirip verdiğini anlamadım. Gardiyan onu

tercüme eden Sebastian'in adamlarından birisinden çalmış. Eski ormanların enerjisinden söz ediyor."

"Neler yazıyor?" diye sordum.

Phil susup bir süre düşündü. Dobson yine oturmamızı söyledi. Bizi yere, muşamba serili geniş açıklığa götürdü. Çok güzel bir yerdi. Bir düzine ağaç belirli aralıklarla bir çember oluşturmuşlardı. Dairenin ortasında ise mis kokulu, uzun saplı tropikal çiçekler yeşil otların arasından fışkırmışlardı. Yeşilin bu kadar parlak rengini görmemiştim. Hepimiz karşılıklı oturduk.

Phil, Dobson'a baktı. Dobson, Rahip Sanchez ile bana baktı ve konuşmaya başladı. "Dokuzuncu Bilgi

bilinç evriminin sonunda, gelecek bin yıl içinde insanlık kültürünün nasıl değişeceğinden söz ediyor, özellikle çok değişik bir hayattan söz ediyor, örneğin, elyazmasındaki kehanete göre biz insanların gönüllü olarak nüfus artışını önleyip böylece dünyanın en güçlü ve en güzel yerlerinde yaşayacağımızı belirtiyor. Ne gariptir ki, gelecekte bu güzel yerlerin sayıları artacak, çünkü artık ormanları kesip yok etmekten vazgeçeceğiz, böylelikle ağaçlar gelişip büyüyecek ve enerji üretecekler.

"Dokuzuncu Bilgiye göre, gelecek bin yılın ortalarında, insanlar beş yüz yıllık ağaçların ve özenle bakılmış bahçelerin içinde yaşayacaklar, ama teknolojinin olağanüstü akıl

almaz gelişmesiyle kent merkezlerine kolayca ulaşabilecekler. O zamana kadar, yaşamak için gerekli olan -yiyecekler, giyim ve ulaşım- her şey herkesin kullanabileceği şekilde otomatikleşecektir. Tüm gereksinimlerimiz parasız karşılanacak, ama bunun karşılığında insanlar tembelliğe sürüklenmeyeceklerdir.

"Sezilerin rehberliğinde, herkes ne yapacağını ve ne zaman yapacağını tam olarak bilecek ve başkalarının davranışlarıyla tam bir uyum içinde olacaktır. Gelecek güvencesi ve sahip olma gereksinimi ortadan kalkacağı için insanlar aşırı tüketime son vereceklerdir. Gelecek bin yılda yaşam bambaşka bir çehre kazanacaktır.

"Elyazmalarına göre, amaçlarımızla ilgili duyularımız kendi evrimimizden büyük haz duyacak, sezgilerimizi yücelterek ve önümüzde açılan kaderimizi yakından izleyerek doyuma

ulaşacaktır. Dokuzuncu Bilgi herkesin yavaşladığı fakat yoluna çıkacakları daha dikkatle ve heyecanla beklediği bir dünyada yaşayacaklarını belirtiyor. Her yerde olup biteni bileceğiz: örneğin, ormandan yolun kıvrım yaptığı yeri veya bir köprünün derin vadileri birleştirdiğini bileceğiz.

"Bu kadar özellik ve anlam taşıyan İnsanların karşılaşmalan-nı gözlerinizin önünde canlandırabiliyor musunuz? Böyle iki İnsanın ilk kez rastlaştıklannı düşünün. İkisi de birbirlerinin enerji alanlarını gözlemleyip, manipilasyonlarmı sergilerler. Bir kez her şey açıklığa kavuştu mu, bilinçle birbirlerine yaşam öykülerini anlatırlar, büyük bir neşe içinde mesajlar keşfederler. Daha sonra, her biri kendi bireysel yolunda ilerler, ama belirli ölçüde ikisi de değişmişlerdir* Titreşimleri yeni bir düzeye çıkmıştır ve bundan böyle karşılarına çıkacaklarla daha başka düzeylerde

görüşeceklerdir."

Ona enerjimizi aktardıkça, Dobşon coştu ve esinlendi. Yeni insan kültürünü bambaşka bir dilie tanımlamaya başladı. Ve söylediklerinin hepsi doğruydu. Onun tanımladığı geleceğin gerçekleşeceğinden benim hiç kuşkum yoktu. Ama tarih boyunca ileriyi

gören birçok kişi böyle bir dünyanın düşünü kurmuşlardır. Örneğin, Marks, ama henüz onun düşlediği gibi bir ütopyayı hiç kimse kuramamıştır. Komünizm sonunda bir trajediye dönüşmüştür.

İlk Sekiz Bilgiyi yakından incelediğim halde, insan ırkının Dokuzuncu Bilgide tanımlanan yere nasıl erişeceğini düşünemiyorum, hele genelde insanların davranışlannı gözönünde tutarsak. Dobson susunca, ben kuşkularımı dile getirdim.

"Elyazmalarında gerçeğin peşinden koşmamız bizi oraya götürecektir diyor," diye Dobson açıkladı ve bana güldü. "Ne var ki, bu hareketin nasıl meydana geleceğini kavramak için, sanırım insanın kendini gelecek bin yılın içindeymiş gibi düşünmesi gerek. Hani uçaktan.gelirken yapmıştık, anımsadın mı? Hani sanki hayatın boyunca o zaman içinde yaşamış gibi yapmıştık, değil mi?"

Dobson diğerlerine durumu kısaca anlattı. Sonra açıklamaya devam etti. "Bu bin yılda neler olduğunu düşünün. Ortaçağda din adamlannın iyi ve kötü diye ayırım yaptıkları basit bir dünyada yaşadık. Fakat Rönesans'ta zincirlerimizi kırıp özgür kaldık, insanın evrendeki yerinin din adamlannın söylediklerinden daha fazla olması gerektiğini biliyorduk ve öyküyü başından sonuna dek. d ini emek istiyorduk.

"Sonra gerçek durumumuzu belirlemek için bilimi keşfe yolladık. Geigeleiim bu gayretimiz bizim hemen gereksinim duyduğumuz yanıtları sağlayamadığı için yerleşmeye karar verdik. Sonra modern iş ahlakını ön çalışmalara yönelttik ve laiklikle

gerçekçiliği getirip, dünyadan gizemciliği silip attık. Şimdiyse o ön çalışmaların getirdiği gerçeği görüyoruz. İnsanlara maddi destek sağlamak için beş yüz yıl uğraşmamızın sonucunda başka bir şeylere sahne hazırladığımız meydana çıktı. Şimdi yine yaşamın varlığı gizemciliğe dönmek istiyor.

"Şimdi kâşiflerimiz geri dönüyor ve bizim bilimden beklediğimiz sorulann yanıtları neyi gösteriyor: bu gezengende insanlar bilinçle gelişir. Ve gelişmeyi öğrenerek belirli yolda İlerleyip, doğrunun peşinden gidersek, Dokuzuncu Bilgi kültürün zamanla olumlu yönde değişime uğrayacağını kehanet ediyor.

Dobson sustu, ama hiç kimse ona karşı koymadı. Biraz daha anlatmasını bekliyorduk.

"Eleştirisel kitleye bir kez erişince ve bilgiler global düzeye gelince, insan ırkı şiddetli bir ileri görme sürecinin deneyimine girecektir. Doğal dünyanın ne kadar güzel ve spiritüel olduğunu kavrayacağız. Ağaçları, nehirleri ve dağlan büyük güce duyuları saygı ve hayranlığın tapınakları gibi göreceğiz. Bu hazineleri tehdit eden herhangi ekonomik eylemi hemen ortadan kaldıracağız. Bu konuma en yakın olanlar çevre kirliliği sorununa alternatif çözümler getirecektir. Çünkü kendi evrimini arayan insan bu alternatifleri sezileriyle bulacaktır.

İşte bu ilk büyük değişikliğin parçasıdır. Bireyler belirgin bir davranışla bir işten diğerine geçeceklerdir. Çünkü insanlar sezileriyle gerçek kimliklerini ve ne yapmaları gerektiğini

anlayacaklar. Sık sık yanlış bir işde çalıştıklarını keşfedip başka bir işe geçecekler ve evrimlerine devam edeceklerdir. Elyazmalarında bu süreç İçinde insanlann hayatlarında birkaç kez iş değiştirecekleri belirtilmektedir.

"Diğer kültürel değişim malların üretimindeki otomasyondur. Otomatik üretim yapan teknisyenler, ekonominin daha elverişli işlemesi gerektiğini farkedeceklerdir. Fakat sezileri açıklığa kavuştukça, otomasyonun gerçekten herkese bol vakit sağladığını, onları özgürleştirdiğini ve başka uğraşlar peşinde koştuğumuzu göreceklerdir.

"Bu arada diğerlerimiz, kendi sezilerimizin gösterdiği yolu izleyerek mesleklerimizi seçeceğiz ve keşke daha bol vaktimiz olsaydı diye yakınacağız. Gerçeği farkettlğimiz zaman, seçtiğimiz işin normal iş düzenine uyum sağlayamayacak kadar değişik

olduğunu itiraf edeceğiz. Ve iş çalışması saatlerimizden kesip, kendi gerçeğimizi aramaya koyulacağız. Bir zamanlar bir kişinin tam gün yaptığı işi iki veya üç kişi sürdürecek. Bu eğilim otomasyonla yer değiştirenler için en azından yarım günlük işler bulmalanna yardımcı olacaktır."

"Pekâlâ para ne olacak? İnsanlann gönüllü olarak gelirlerinin düzeylerini indireceklerini asla düşünemiyorum," dedim.

Dobson, "Oh, gelirlerimizin düzeyi değişmeyecek. Elyazma-sında gelir düzeyimizin değişmeyeceği, çünkü bize para veren insanlara bilgi sağlayacağımız yazıyor."

Nerdeyse kahkahalarla gülecektim.

"Ne?"

Gülümseyip gözlerimin içine baktı. "Elyazmalarında evrende varolan enerji dinamikleri konusunda yeni yeni keşiflerde bulunacağımızdan, birisine bir şey verdiğimiz zaman gerçekte neler olacağını göreceğimizden söz ediyor. Şimdilik verme ile ilgili tek ruhsal ve mistik düşünce dini zekâtın dar kavramı ile sınırlıdır."

Dönüp Rahip Sanchez'e baktı. "Bildiğiniz gibi, zekâtın dini tefsirinde insanların gelirlerinin en azından yüzde onunun kiliseye bırakılması belirtilir. Bu düşüncenin gerisinde ne verirsek bunun birkaç misli fazlası geri döner mantığı yatar. Fakat Dokuzuncu Bilgi vermenin

evrensel bir destek olduğunu, yalnızca Kilise için değil, herkes için geçerli olduğunu söylüyor. Evrendeki enerji dolaşımı sayesinde, verdiğimizi geri alırız. Birisine enerji yansıttığımız zaman, içimizde büyük bir boşluk hissettiğimizi, şayet bir bağlantımız varsa içimizin tekrar dolduğunu unutmayın. Para da aynı şekilde işler. Dokuzuncu Bilgi bir kez sürekli vermeye alıştık mı, vereceğimizden daha fazlasını alacağımızı belirtiyor.

- "Ve armağanlarımız, "diye devam etti. "Bize ruhsal ve mistik gerçeği gösteren kişilere gitmelidir. Doğru zamanda hayatımıza girip bize beklediğimiz yanıtları veren insanlara para vermeliyiz. İşte böylece

gelirlerimize yardımcı olabileceğimizi ve bizi sınırlayan uğraşlarımızı kolaylaştıracağımızı gösterir. Ve bu ruhsal ekonomiye katkıda bulunanların sayısı arttıkça gelecek bin yıl içindeki kültür değişimine daha çabuk adım atmış oluruz. Kendi doğru uğraşlarımızın evrimi sahnesini kapatıp, kendi özgün gerçeklerimizi başkalarına sunarak, özgür gelişmenin karşılığında para kazanma sahnesini açacağız."

Sanchez'e baktım, yüzü ışıl ışıl, dikkatle dinliyordu.

Dobson, "Evet,"-dedi. "Bunu açıkça görebiliyorum. Şayet herkes bu düşünceye katılırsa, başkalarıyla aramızda bir alışveriş başlayacak ve bu

bilgi değiş tokuşu, herkesin yeni işi, yeni ekonomik gelişmemiz olacaktır. Temas ettiğimiz kişiler bize para

vereceklerdir. Sonra bu sistemlere sahip olmayacak kadar meşgul olduğumuzdan veya onları çalıştıramayacak kadar meşgul olduğumuzdan, bu durum hayatın maddi desteklerini tamamen otomatik hale getirecektir. Ürünlerin otomatik üretilmesini ve kamu hizmeti gibi çalışmasını isteyeceğiz. Belki içinde bizim de sahip olduğumuz hisseler olabilir, ama bu durum bizi gerçekten şu andaki bilgi çağını genişletmemize özgürce olanak sağlayacaktır.

Takat şimdilik bizim için en

önemlisi nereye doğru gittiğimizi kavramaktır. Daha önceleri çevreyi kurtaramaz, gezegeni demokratlaştırmaz ve yoksulların karınlannı doyuramazdık, çünkü kıtlık korkusunu ve bunu kontrol etme gereksinimimizi uzun süre açığa çıkaramadık, böylece kimseye bir şey veremedik. Korkulanınızı açığa çıkaramadık, çünkü hayatımızda bize yardımcı olacak başka alternatif görüşümüz yoktu. Ama şimdi var!"

Phil'e baktı. "Ama bizim ucuz enerji kaynağına gereksinimimiz yok mu?"

Phii, "Füzyon, soğukta dirençsiz elektrik geçirgenliği, yapay zekâ," dedi. "Otomatikleşme teknolojisi herhalde çok

yakında başlayacak, çünkü artık elimizde bilgiler var, öyleyse neden başlamayalım."

Dobson, "Haklısın. En önemli şey hayatın gerçek yüzünü görmek. Biz bu gezegene bireysel kontrol imparatorlukları kurmak için değil, evrim yapabilmek için geldik. Başkalarına bilgileri için para ödeyeceğiz ve böylece değişim başlayacak. Sonuçta ekonominin birçok bölümü otomatikleşecek ve para tamamiyle ortadan kalkacak. Ona gereksinimimiz kalmayacak. Eğer sezilerimizin bize gösterdiği yolu dikkatle izlersek sadece bize gereken kadarını alacağız."

"Ve anlayacağız," diye Phil araya

girdi. "Dünyanın doğal alan-lanna bakar ve korursak, inanılmaz güç kaynaklarını geliştiririz."

Phil konuşurken dikkatle onu dinledik. Onu desteklediğimize şaşırdı.

Bana baktı. "Ben bütün bilgileri incelemedim, aslında gardiyan kaçmama yardım etmeseydi ve şayet daha önce seninle kar-

şılaşmamış olsaydım Dokuzuncu Bölümün bu kısmını saklamayı bile akıl etmezdim. Elyazmalarının ne kadar önemli olduğunu söylediğini anımsadım. Ne var ki, öyle olduğu halde diğer bilgileri de okumadım. Ama, dünyanın

enerji dinamikleri ile otomatikleşmeyi uyum içinde tutmanın önemini anlıyorum.

"Benim ilgi saham ormanlar ve onların ekolojide oynadıkları rol," diye devam etti. "Çocukluğumdan beri ormanlar ilgimi çekmiştir. Dokuzuncu Bilgi insan ırkının ruhsal ve mistik evrim geçirdiği zaman, gönüllü olarak dünyadaki nüfus sayısını azaltacağını söylüyor. Gezegende doğal enerji sistemiyle yaşamımızı sürdüreceğiz. Bireysel enerjimizle yetiştirip sonra tüketeceğimiz besinlerin dışında tarım otomatikleşecek. İnşaatlar için gerekli olan ağaçlar özel dizayn edilmiş yerlerde yetiştirilecek. Böylece dünyanın diğer ağaçları el değmeden büyüyecek,

yaşlanacak ve sonunda olgunlaşıp güçlü ormanları meydana getirecekler.

"Zamanla, bu ormanlar ayrıcalık olmaktan çıkacak ve bütün insanlar bu tür güçlerin yakınlarında yaşamayı yeğleyecekler. O zaman ne türlü bir enerji yüktü dünyada yaşayacağımızı bir düşünün."

"Böylece herkesin enerji düzeyi yükselecek," dedim.

Sanchez, "Evet, yükselecek," diye, sanki enerjinin yükselmesinin ne anlama geleceğini düşünürmüş gibi söylendi.

Herkes devam etmesini bekledi.

Sonunda, "Evet bu sayede evrim

hızlı adımlarla ilerleyecek. Enerjinin içimize dolmasını hevesle bekleyeceğiz, sorularımıza yanıt veren insanları yaşantımıza sokarak, evren bize karşı daha gizemli tepki gösterecek." Yine dalgın dalgın devam etti. "Ve sezgilerimizin peşine takılıp gittiğimiz sürece gizemli bir rastlantı bizi biraz daha ileriye götürecek ve bireysel titreşimlerimiz artacak."

Adeta kendi kendine konuşur gibi, "İleriye ve yükseklere," dedi. "Eğer tarih devam ederse, o zaman..."

Dobson onun cümlesini tamamladı. "Enerjimiz ve titreşimlerimiz yükseldikçe, yükselecek ve daha artacak."

Sanchez, "Evet," dedi. "İşte bu kadar. Bana biraz müsaade." Ayağa kalkıp ormana doğru yürüdü ve tek başına ağaçların altına oturdu.

-250-

Dobson'a, "Dokuzuncu Bilgi daha nelerden söz ediyor?" diye sordum.

"Bilmiyoruz," dedi. "Bizim elimizdeki kopya burada sona eriyor. Görmek ister misin?"

İstediğimi söyleyince, kalkıp kamyonun yanına gitti ve sonra elinde bir dosyayla geri döndü. Dosyanın içinde daktilo edilmiş yirmi sayfa vardı. Yazmaları okumaya başladım. Dobson ile Phil ana noktaları yakalamaları beni çok

etkiledi. Son sayfaya gelince, Dokuzuncu Bilginin yalnız bir parçasının ellerinde olduğunu söylemelerinin nedenini anladım. Kavramın tam ortasında, birdenbire sona ermişti. Gezegende meydana gelecek değişimin bütünüyle spritüel bir kültür yaratacağını, insanların çok daha yüksek titreşimlere ulaşacağını, bu seviyeye geldikten sonra başka bir oluşuma yol açılacağını, fakat bunun ne olduğunu açıklamadan sona eriyordu.

Bir saat sonra, Sanchez oturduğu ağacın altından kalktı ve yanıma geldi. Ben de inanılmaz güzellikteki çiçeklerin arasında oturmaktan mutluydum. Phil ve Dobson cipin arkasında ayakta durmuş konuşuyorlardı. Rahip Sanchez, "Sanırım iqultos'a gitmemiz gerek," dedi.

"Peki askerler ne olacak?" diye sordum.

"Bu tehlikeyi göze almalıyız. Eğer şimdi yola çıkarsak ne yapacağımı kestirebiliyorum."

Onun sezilerinde yanıimadığına inanıyordum. Dobson He Phil'in yanına gittik ve onlara planımızı anlattık.

Her ikisi de bizi destekledilер. Sonra Dobson, "Biz de ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk. Sanırım, buradan doğruca, Celestine harabelerine gideceğiz. Belki Dokuzuncu Bilginin geri kalan kısmını kurtarabiliriz," dedi.

Onlara veda edip yola çıktık ve kuzeye doğru ilerledik.

Uzun süre konuşmadan ilerledikten sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Rahip Sanchez kamyonu yavaşlattı ve yüzüme baku. "Kardinal Sebastian'ı ve senin söylediklerini düşünüyo-

rum: eğer anlamasını sağlarsak eiyazmaiarına karşı savaşmaktan vazgeçeceğini söylemiştin."

Rahip Sanchez düşüncelerini açıklarken, ben Sebastian ile ilk kez yüz yüze geleceğimiz günü düşledim. Ve gözlerimin önünde onun görkemli bir odada, yüksekçe bir yerde oturmuş bize tepeden baktığını canlandırdım. Dokuzuncu Bilgiyi yok etme gücünü elinde tutuyordu. Biz ise iş işten

geçmeden onun bilgileri kavraması için didiniyorduk.

Düşüncelerim sona erince. Rahip Sanchez'in bana gülümse-diğini gördüm.

"Ne düşler gördün?" diye sordu.

"Sadece Sebastian' ı
düşünüyordum."

"Neler oluyor?"

"Sebastian ile yüz yüze geldiğimizi düşledim. Dokuzuncu Bilgiyi, yok etmek "üzereydi. Biz de onu ikna etmeye çalışıyorduk."

Sanchez derin bir nefes aidi. "Dokuzuncu Bilginin akibeti bize bağlı."

Bu sözleri duyunca yüreğim sıkıştı. "Onu nasıl ikna edeceğiz?"

"Bilmiyorum. Fakat eryazmalarının özünde Kiliseye karşı olmadığını, Kilisenin gerçeğini açıkladığını, yazmalara olumlu yönden bakmasını ikna etmeliyiz. Zaten Dokuzuncu Bilginin Kiliseyi desteklediğine eminim."

Sessizlik içinde bir saat yoi aldık. Yol boştu, trafik yoktu. Peru'ya geldiğim günden beri başımdan geçen olayları düşündüm. Elyazmalanndakl bilgilerin sonunda tek bir bilinç halinde aklıma yerleştiklerini biliyordum. İlk bilginin açıkladığı gibi hayatımda gelişecek mistik olayları farketmeye hazırdım. Tüm kültürün bu gizemi sezdiğini ve İkinci

Bilgide açıklandığı gibi yeni bir dünya görüşünün inşasının hazırlıklarına başlamıştık. Üçüncü ve Dördüncü bilgiler bana evrenin aslında sonsuz bir enerji sistemi olduğunu ve bu enerjinin kıtlığından insanların birbirlerine düşüp, birbirlerini yönlendirmeye çalıştıklarını öğretti.

Beşinci Bilgi ise daha yüksek kaynaklardan enerji sağlayarak insanların arasındaki uyuşmazlığın kalkacağını öğretti. Ve

benim için, bu yetenek adeta bir alışkanlık haline geldi. Altıncısı, eski tekrarlanan dramaları ortadan kaldırıp, kendi gerçek kişiliğimizi bulmamızı sağlıyordu. Bu bilgiler asla aklımdan

silinmeyecekti. Yedincisi ne yapacağım sorusuna sezilerimizle yanıt vererek kişiliğimizin evrimini harekete geçirmeyi anlatır. Bu büyülü akımın içinde kalabilmek gerçek mutluluktur.

Ve Sekizincisi ise başkalarıyla ilişkilerde yepyeni bir yol öğretiyor. Bu işin anahtarının onlardan alınacak yanıtlarla, içlerindeki en iyiyi dışa vurmalarını sağlamaktır.

Bütün bilgiler bilinçle birleşince insan yüceldİğini, heyecanla beklediğini ve çok canlı olduğunu hissediyor. Geriye sadece, Dokuzuncu Bilgi kalmıştı. Bu da evrimimizin bizi nereye götüreceğinden söz ediyordu. Bir kısmını keşfetmiştik. Geri kalan kısmı nelerden söz ediyordu?

Rahip Sanchez kamyonu yolun kenarına çekti.

"Kardinal Sebastian'ın görev yeri buradan

dört mil uzakta," dedi. "Şimdi konuşmamız gerek."

Tamam."

"Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum, ama sanırım en iyisi dosdoğru İçeri girmek."

"Buranın genişliği ne kadar?"

"Geniş bir yer. Burayı yirmi yılda geliştirdi. Çok ihmal edildiklerini düşündüğü köylü kızılderililere hizmet etmek için bu bölgeyi seçmişti. Ama şimdi Peru'nun dört bir yanından öğrenciler geliyor. Lima'daki kilise örgütlerinin yönetim kurullannda çalışmalar yapıyor, ama burası onun özel projesi. Kendini tamamiyle görevine adamıştır.

Dikkatle gözlerimin içine baktı. "Lütfen her şeye hazırlıklı ol, belki zamanı gelince ikimizin de birbirine yardım etmesi gerekir."

Sanchez bunları söyledikten sonra tekrar yola koyuldu. Birkaç mil boş yolda ilerledik. Sonra yolun kenanna park etmiş iki askeri cipin yanından geçtik. İçindeki askerler dikkatle bize baktılar. .

Rahip Sanchez, "Evet, artık burada olduğumuzu biliyorlar," dedi.

Bir mil daha gittik ve misyonun giriş kapısının önüne geldik. Geniş demir kapılar, asfalt araba yoluna girişi önlüyordu. Kapı açık olduğu halde, askeri cipin içindeki dört asker bize durmamızı işaret etti. Askerlerden biri elinde telsizle konuşuyordu.

Sanchez yanımıza gelen askere gülümsedi. "Ben Rahip Sanchez, Kardinal Sebastian'ı görmeye geldim."

Asker gözlerini kısıp dikkatle Sanchez'e, sonra bana baktı. Arkasını dönüp telsizle konuşan diğer askerin yanına gitti. Gözlerini bizden ayırmadan aralarında konuştular. Birkaç dakika sonra asker yanımıza geldi ve onları izlememizi söyledi.

Önümüzdeki cipi izleyerek üç şeritli yoldan ilerledik. Sonra karşımıza misyonun bahçesi çıktı. Kilise kesme masif taşlardan yapılmıştı, herhalde bin kişilik filandı. Kilisenin iki yanında dört katlı okula benzeyen iki bina daha vardı.

"Burası çok etkileyici bir yer," dedim.

"Evet, ama İnsanlar nerde?"

Yolların ve bahçelerin boş olduğunu farkettim.

"Sebastian burada ünlü bir okul

yönetiyor, öyleyse öğrenciler nerede?"

Askerleri kilisenin kapısına kadar izledik ve sonra kibarca ama sert bir dille kamyondan inip peşlerinden gitmemizi istediler. Beton merdivenlerden yandaki binalann arkasına birkaç tane kamyonun park ettiğini gördüm. Kamyonların yanında otuz veya kırk tane asker hazırol vaziyetinde duruyorlardı. Kiliseden içeriye girince holden geçip küçük bir odaya girdik ve orada üstümüzü dikkatle arayıp beklememizi söylediler. Askerler dışarı çıktı ve kapıyı üstümüzden kilitlediler.

"Sebastian'in ofisi nerede?" diye sordum.

"İleride kilisenin arkasına doğru,"diyeyanıt verdi.

Kapı birdenbire açıldı. Yanında birkaç tane askerle birlikte Sebastian karşımızda belirdi. Dimdik, uzun boylu bir adamdı.

Sebastian, "Burada ne anyorsun?" diye Sanchez'e sordu.

Sanchez, "Seninle konuşmak istiyorum," diye yanrt verdi.

-Ne hakkında?"

"Elyazmasının Dokuzuncu Bilgisi hakkında."

"Bunun konuşulacak bir tarafı yok. O asla bulunmayacak."

"Onu bulduğunu biliyoruz."

Sebastian'in gözleri irileşti. "Bu bilginin yazılmasına asla İzin vermeyeceğim."

Sanchez, "Gerçek olmadığını nerden biliyorsun? Yanılmış olabilirsin. İzin ver ben bir

bakayım," dedi.

.Sanchez'e bakarken Sebastian'in yüzü yumuşadı. "Bu tür konularda karar verirken asla yanılmayacağımı düşünürdün." dedi.

Sanchez, "Biliyorum. Sen benim akıl hocamdın. Bana esin verirdin. Misyonumu senin görüşlerine göre şekillendirirdim," dedi.

Sebastian, "Elyazmaları buluncaya kadar bana saygı gösterirdin. Yazmaların bizi nasıl böldüğünü görmüyor musun? Seni özgür bıraktım, davranışlanna karışmadım. Hatta elyazmaları nda-ki bilgileri öğrettiğini bildiğim halde sana karışmadım. Ama Kilisemizin inşa ettiği her şeyi bu belgenin yıkmasına asla izin vermeyeceğim," dedi.

Sebastian'in arkasına bir asker geldi ve onunla görüşmek istediğini söyledi. Sebastian yan gözle Sanchez'e baktı, sonra odadan dışarı

çıktı. Onu görebiliyorduk, ama askerle neler konuştuğunu duyamıyorduk. Aldığı haber Sebastian'ı telaşlandırmışa benziyordu. Arkasını dönüp uzaklaşırken, eliyle diğer askerlere kendini izlemelerini işaret etti. Yalnızca bir asker bizimle birlikte kaldı.

Asker bizim bulunduğumuz odaya girdi ve sırtını duvara dayadı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Aşağı yukarı yirmi yaşlarında bir delikanlıydı.

Sanchez, "Bir terslik mi var?" diye ona sordu.

Asker sadece kafasını salladı.

"Elyazması, Dokuzuncu Bilgi hakkında mı?"

Şaşırdığı askerin yüzünden belliydi. Usullacık, "Dokuzuncu Bilgi hakkında neler

biliyorsunuz?" diye sordu.

Sanchez, "Buraya onu kurtarmaya geldik," dedi.

Asker, "Ben de onu kurtarmak istlyorum,"dedi.

"Onu okudun mu?" diye sordum. . "Hayır," dedi. "Fakat konuşulanları dinledim. Dinimizi yeniden canlandırıyor."

Birdenbire, Kilisenin dışında silah sesleri duyuldu.

Sanchez, "Neler otuyor?" diye sordu.

Asker yanıt vermeden hareketsiz durdu.

Sanchez usulca onun koluna dokundu. "Bize yardım et."

Genç asker dışarıya çıkıp holü gözden geçirdi, sonra, "Birisi kiliseye girip Dokuzuncu Bilginin kopyasını çalmış. Onun hâlâ kilisenin civarında olduğunu zannediyorlar."

Yine silah sesleri duyuldu.

Sanchez genç askere, "Onlara yardım etmeliyiz," dedi.

Asker dehşet içinde korkuyla baktı.

Sanchez, "Doğru olanı yapmalıyız," diye ısrar etti. "Bütün dünyanın iyiliği için yapmalıyız."

Genç asker başını salladı ve kilisenin daha sakin bir köşesine çekilip beklememizi, belki bir yolunu bulup bize yardım edebileceğini söyledi. Bizi holden geçirip merdivenlerden iki kat yukarıya daha geniş bir koridora çıkardı.

Genç asker, "Sebastian'ın ofisi tam/altımızda, iki kat aşağıda," dedi.

Birdenbire yandaki koridordan bulunduğumuz tarafa doğru koşan ayak seslerini duyduk. Sanchez ve asker benim önümdey-dBer ve hemen sağ taraftaki odaya daldılar. Onlara yet işemeyeceğimi biliyordum, ben de hemen önüme ilk çıkan kapıdan içeri giriverdim.

Bulunduğum yer bir sınıftı. Sıralar, kürsü ve bir dolap vardı. Hemen dolabın yanına koştum, kapısı kilitli değildi, içerdeki kutuların ve küf, kokulu ceketlerin arasına sıkıştım. Elimden geldiğince kendimi gizlemeye çabalıyordum. Ama birisi dolabın kapağını açıp bakacak olursa yakalanacağımı biliyordum. Kımıldamamaya hatta nefes almamaya çabaladım. Sınıfın kapısı gıcırdayarak açıldı ve birkaç kişi içeri girdi, odanın İçinde dolaştı. Birisi dolaba doğru yürüdü, sonra durup diğer

tarafa gitti. Aralarında yüksek sesle İspanyolca konuşuyorlardı. Sonra sessizlik ve hareketsizlik oldu.

On dakika kadar bekledim ve sonra hafifçe dolabın kapısını araladım. Oda boştu. Kapıya yürüdüm, başımı dışarı uzatıp koridoru gözden geçirdim, kimse yoktu. Hızla Sanchez ile genç

askerin saklandıkları odaya yürüdüm. Orasının oda değil bir koridor olduğunu görünce çok şaşırdım. Etrafı dinledim ama ses duyamadım. Duvara yaslandım. Endişe içinde kıvranıyordum. Alçak sesle, "Sanchez," diye seslendim. Ancak yanıt alamadım: Orada tek başıma kalmıştım. Endişeden hafifçe başımın döndüğünü hissettim.

Derin bir nefes aldım ve kendi kendime

konuşmaya çalıştım; Aklımı başıma toplamam ve enerjimi arttırmam gerekiyordu. Birkaç dakika uğraştıktan sonra, koridordaki renkler ve şekillerin varlıkları gözle görülür şekilde değişti. Onlara sevgi yansıtmaya çalıştım. Sonunda kendimi biraz daha rahat hissettim ve Sebastian'ı düşündüm. Eğer ofisindeyse, Sanchez onu görmeye gitmiş olmalıydı.

Koridorun diğer ucunda başka bir merdiven vardı, hemen oradan iki kat aşağıya indim. Camlı kapıdan koridora baktım. Görünürde kimse yoktu. Kapıyı açıp ileriye doğru yürüdüm, ama nereye gitmek istediğimi bilmiyordum.

önümdeki odadan Sanchez'in sesi dışarıya yankılandı. Sebastian'ın ona bağırdığını duydum. Kapıya yaklaşırken, içerden bir asker birdenbire kapıyı açıp tüfeğini kalbime nişan aldı, beni içerdeki duvara dayanmaya zorladı.

Sanchez yan gözle bana baktı ve elini karnına dayadı. Sebastian tiksintiyle başını salladı. Bize yardım eden genç asker ortada görünmüyordu.

Sanchez'in elini kamına dayamasının bir sebebi olduğunu biliyordum. Enerjiye gereksinimi olabileceğini düşündüm. O konuşurken, gözlerimi yüzüne odakladım ve onun kişiliğinin yükselmesini görmeye çalıştım. Ve enerji alanının genişlediğini gördüm.

Sanchez, "Gerçeği durduramazsın. Bunları öğrenmeye insanların hakkı var," dedi.

Sebastian lütfedercesine Sanchez'in yüzüne baktı. "Bu bilgiler Kutsal Kitaba aykırı. Doğru olamazlar."

"Fakat onlar gerçekten Kutsal Kitaba aykırı mı, yoksa bize Kutsal Kitabın gerçek anlamını mı gösteriyor?"

Sebastian, "Onların anlamının ne olduğunu biliyoruz. Yüzyıl-

fardır biliyoruz. Yıllar süren çalışmalarını, aldığın eğitimi unutuyor musun?"

Sanchez, "Hayır unutmuyorum," diye yanıt verdi. "Ne var ki, bu bilgilerin bizim ruhsal ve mistik inançlarımızı daha genişlettiğine inanıyorum. Onlar..."

Sebastian, "Kime göre?" diye bağırdı. "Zaten bu elyazmalarını kim yazmış? Bir yerden Aramik dilini öğrenen putperest bir Mayalı mı yazmış? O insanlar ne biliyorlardı ki? Sihirli yerler ve gizemli enerjiden başka bildikleri

yoktu. Onlar ilkeldi. Dokuzuncu Bilginin bulunduğu yerin adı Kutsal Tapınak, Cennet Tapınakları. O kültürün cennet hakkında ne bilgisi olabilir?"

Bağırmaya devam etti. "Kültürleri devam etmiş mi? Hayır. Mayalara ne olduğunu kimse bilmiyor. İz bırakmadan ortadan kaybolmuşlar. Ve sen bizim elyazmalarına inanmamızı istiyorsun, öyle mi? Bu belgelerde kontrolün insanların elinde olduğunu yazıyor. Sanki dünyanın değişimini biz yönetiyormuşuz gibi fikirler ileri sürüyor. Dünyayı biz yönetmiyoruz. Tanrı yönetiyor. İnsanların burada karşılaştıkları tek konu Kutsal Kitabın öğrettiklerini kabul edip böylece selamete erişebilmektir."

Sanchez, "Ama şunu bir düşün, Kutsal Kitabın öğrettiklerini kabul edip selamete ulaşmak nedir? Selamete ulaşmak için yapılan işlem nedir? Elyazmalarında bize kurtuluş

yolunu seçmenin ve daha fazla ruhsallık kazanmak, bunları gerçekten hissetmek olduğu anlatılmıyor mu? Sekizinci ve Dokuzuncu Bilgiler eğer insanların hepsi bu şekilde davranmaya başlarsa neler olacağını göstermiyor mu?"

Sebastian başını salladı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Sonra dönüp delici bakışlarını Sanchez* e dikti. "Dokuzuncu Bilgiyi görmedin ki?"

"Evet gördüm. Bir kısmını."

"Nasıl?"

Sanchez yaşlı papaza yaklaştı. "Kardinal Sebastian, her yerde insanlar bu son bilginin açıklanmasını istiyorlar. Diğer bilgilerdeki görüşleri yerine oturtuyor. Bize kaderimizi gösteriyor. Ruhsal ve mistik bilincin gerçekten ne olduğunu gösteriyor!

"Rahip Sanchez, ruhsailığın ne demek olduğunu biliyoruz."

"Biliyor muyuz? Sanmıyorum. Yüzyıllardır bu konuda konuşuyoruz, onu düşlüyoruz, inançlarımızı dile getiriyoruz. Fakat karakteristik olarak onu hep soyut bir şeylere bağlıyoruz, ona yalnızca aklımızla inanıyoruz. Bu soyut bağlantıyı bireyin iyi ve kalıcı bir şeyler elde etmesi için değil de, hep kötülüklerden kaçınması gerektiği için kullanıyoruz. Yazmalarda insanların gerçekten birbirlerini sevdikleri zaman esin geldiğini ve yaşamımızın evrirnini ileriye doğru götürdüğünü yazıyor."

"Evrim! Evrim! Peder, dilinden evrim sözcüğü düşmüyor. Halbuki sen her zaman evrimin etkisine karşıydın. Şimdi sana ne oldu?"

Sanchez kendini topladı. "Evet, Tanrı fikrini ortadan kaldıracak evrimlerin karşısındaydım, Tanrı'nın adı anılmadan evrenin açıklanmasının yapılmasına karşıydım. Oysa şimdi gerçeğin bilim ve dini görüşlerin sentezi olduğunu görüyorum. Tanrı'nın yarattığı ve hâlâ da yaratmaya devam ettiği evrim gerçektir."

Sebastian, "Ama evrim diye bir şey yok. Tanrı dünyayı yarattı o kadar," diye karşı koydu.

Sanchez benden yana bir göz attı ama benim ileriye sürebileceğim bir düşüncem yoktu.

"Kardinal Sebastian," diye devam etti. "Elyazmalarında nesillerin devam etmesi ve ilerlemesi evrim olarak tanımlanıyor. İnsanların titreşimlerle spiritüelizmin kavramını anlayıp yükselişini evrim olarak tanımlıyor. Her nesil biraz daha fazla enerji toplayıp gerçeğe biraz daha yaklaşıyor ve bu durumu gelecek

nesillerde-kl insanlara aktarıyorlar, böylece evrim nesiller boyunca sürüyor."

Sebastian, "Saçma, spiritüelizme ancak Kutsal Kitabın önerdiği örneklerle erişilir," dedi.

Sanchez, "Çok doğru, fakat yine de bu örnekler nedir? Kutsal Kitap, Tann'nın enerjisini ve iradesini İçinde hissetmeyi-öğrenen insanlann öyküsü değil midir? Eski Kutsal Kitaptaki ilk peygamberler insanlara bunları öğretmediler mi? Tann'nın enerjisini içinde hisseden marangozun oğlu en son mertebeye kadar erişmedi mi, bizde onun Tann'nın kendisinin, gökten yeryüzüne indiğini düşünmedik mi?"

"Yeni Kutsal Kitap bize bir grup insanın bir tür enerji ile dolup değişmelerinden söz etmiyor mu? İsa yaptıklarını kendi ağzıyla

anlatmadı mı, onun yaptıklarını ve daha fazlasını biz de yapamaz mıyız? Bugüne dek, bu fikri asla ciddiye almamıştık. İsa'nın neden söz ettiğini, bizi nereye götürmek istediğini yeni yeni kavramaya başladık. Elyazmaları onun ne demek İstediğini açıkça aydınlatıyor! Bunu nasıl yapabileceğimizi bize gösteriyor!"

Sebastian'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, başını çevirip başka yöne baktı. Sohbet kesildiği sırada, Sebastian'ın yüksek rütbeli adamlarından biri odaya girip hırsızların görüldüğünü söyledi.

Yüksek rütbeli subay, "Bakın! İşte oradalar," diye pencereden dışarısını işaret etti.

Beş altı yüz metre uzakta çayırlıkta iki kişinin ormana doğru koştuklarını gördük. Çayırın kenarındaki askerler ateş açmaya hazır bekliyorlardı. Subay pencerenin önünden

çekildi, telsizini açtı ve Sebastian'a baktı.

"Eğer ormana kaçarlarsa, onları kolay bulamayız. Ateş açmama izin verir misiniz?"

Ormana doğru koşanlara dikkatle bakınca, birdenbire onları tanıdım.

"Onlar Wil ile Julia," diye bağırdım.

Sanchez birkaç adım atıp Sebastian'ın yanına gitti. 'Tanrı aşkına, bunun için cinayet işleyemezsin!"

Subay ısrar ediyordu. "Kardinal Sebastian, şayet elyazmalarını ele geçirmek istiyorsanız, askerlerime hemen emir vermeliyim."

Donup kalmıştım.

Şanchez, "Peder, inanın bana, elyazmaları sizin inşa ettiklerinizi yıkmayacak, aksine

bugüne dek savunduğunuz tüm ilkeleri destekleyecektir. O insanları öldüremezsiniz," dedi.

Sebastian başını salladı. "Sana inanmak mı...?" Sonra masasına oturup subaya baktı. "Kimseyi öldürmeyeceğiz. Adamlarına söyle onları canlı ele geçirsinler."

Subay başını salladı ve odadan dışarı çıktı. Sanchez, 'Teşekkür ederim, doğru seçim yaptınız," dedi.

Sebastian, "Öldürmemekle evet, fakat fikrimi değiştirmeyeceğim. Bu elyazmalan beladır. Temelde bizim spiritüel otoritemizi ayaklar altına alıyor. İnsanlara kendi spritüel kaderlerini kontrol altına almalarını söylüyor. Bu gezegende insanları kiliseye getiren gereksinimi ortadan siliyor. Kilisenin disiplini yok ediyor."

Ters ters Sanchez'e baktı, "Şu anda, binlerce asker buraya gelmek üzere. Senin ve başkalarının yaptıkları önemli değil. Dokuzuncu Bilgi asla Peru sınırlarından dışarı çıkamayacak. Haydi şimdi okulumdan defolun."

Biz hızla oradan uzaklaşırken, uzaktan askeri kamyonların yaklaşmakta olduklarını gördük.

"Bizi neden serbest bıraktı?" diye sordum.

Sanchez, "Sanırım artık farketmeyeceğini düşündü. Bundan böyle bir şey vapamayız. Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi. Bakışlarımız karşılaştı. "Biliyorsun, onu ikna edemedik."

Aklım karmakarışıktı. Bunun anlamı neydi? Belki buraya Sebastian'ı ikna etmeye gelmemiştik. Belki onun eyleme geçmesini ertelemeye gelmiştik.

Yan gözle Sanchez'e baktım. Tüm dikkatini yola vermiş Wil ve Julia'yı arıyordu. Onların koşarak kaçtıkları yöne doğru gitmeye karar vermiştik, şimdiye kadar onları görememiştik. Yolda ilerlerken, aklıma Celestine harabeleri geldi. Harabelerin bulunduğu yeri gözlerimin önünde canlandırdım: Kazı makinaları, bilim adamlarının çadırlarının gerisinde piramit şeklindeki yapıtların yükselmesini gözlerimin önünde canlandırdım.

Sanchez, "Buradaki ormanda yoklar, herhalde ciple gelmişlerdi. Şimdi ne yapacağımıza karar verelim," dedi.

"Bana kalırsa harabelere gidelim," diye yanıt verdim.

Sanchez bana baktı. "Evet, gidelim, zaten başka gidecek yerimiz yok."

Sanchez kamyonu batıya yöneltti.

"Harabeler hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Julia'nın anlattığına göre, iki farklı kültür tarafından yapılmış. Birincisi, Mayalar, orada yüksek bir medeniyet kurmuşlar, ama tapınaklarının çoğu kuzeyde Yucatan'da. Fakat, M.Ö. 600'de bu büyük medeniyet, nedeni bilinmeyen bir sebeple ufacık bir iz bırakmadan bir sır gibi ortadan kalktı. Aynı yerde daha ilerki yıllarda İnkalar farklı bir medeniyet kurdular."

"Mayalara ne oldu dersin?"

Sanchez yan gözle bana baktı.
"Bilmiyorum."

Bir süre sessizlik içinde yo! aldık. Sonra

birdenbire anımsadım. Sanchez Dokuzuncu Bilginin diğer bölümlerini okuduğunu Sebastian'a söylemişti.

"Dokuzuncu Bilginin diğer bölümlerini nerede gördün?" diye sordum.

"Bize yardım eden genç asker diğer bölümün nerede saklı olduğunu biliyormuş. Senden aynldıktan sonra, beni kopyaların bulunduğu odaya götürdü ve gösterdi. Phil ile Dobson'un bize anlattığı kavramlann bir iki ilavesi daha var, fakat Sebastian'a karşı elimdeki kozu kullandım." •

"Özellikle neden söz ediyor?"

"Elyaz malarının birçok dini açıklığa kavuşturabileceğinden ve verdikleri sözleri tam anlamıyla yerine getirmelerine yardımcı olabileceğinden söz ediyordu. Bütün dinler Tann'yı içimizde hissedebileceğimizden söz

eder, bu algılama ruhumuzu doldurur ve bizi yüceltir. Liderler insanlara Tann'yı içlerinde nasıl bulacaklarını öğretecekleri yerde, Tanrı'nın isteklerini öğretmeye kalkıştıkları için dinler yozlaşmıştır.

"Elyazmaları bazen tarihte bir bireyin, Tanrı'nın enerji kaynağı ile doğrudan doğruya bağlantı kurabilecek yolu kesinlikle kavrayabileceğini söylüyor. Böylece birey, bu bağın kurulabileceğine sürekli örnek oluşturabilir." Sanchez yüzüme baktı. "Isa da bunu yapmadı mı? Enerjisini ve titreşimini yeterince hafif olana kadar arttınp sonra...?" Sanchez cümlesinin sonunu getirmeden sustu ve derin düşüncelere daldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Sanchez İrkildi. "Bilmiyorum. Askerin

gösterdiği kopya da **Tanrı'nın** enerjisini içinde hisseden bireyin göstereceği ışıklı yoldan ilerlemenin tüm insan ırkının kaderinde olduğunu yazıyordu. Ama bu yolun nereye uzandığını yazmıyordu."

On beş dakika sessizlik içinde ilerledik. Bundan sonra olacaklara dair bir şeyler algılamaya çalıştım, ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayım hiçbir şey düşünemiyordum.

Sanchez, "İşte harabelere geldik," dedi.

Ormanın içinden geçen yol, ilerde sola kıvrılıyordu. Uzaktan piramitte kocaman üç şekil gördüm. Kamyonu park ettikten sonra yürümeye başladık. Biraz daha yaklaşınca, piramitlerin birbirlerine eşit aralıklarla dizilmiş, düzgün kesilmiş taşlardan meydana geldiğini gördüm. Piramitlerin eteklerinin dibinde kazı faaliyetleri sürüyordu.

Sanchez en uzaktaki piramiti işaret etti. "Şuraya, bak!"

Yapının önünde tek başına birisi oturuyordu. Oraya doğru yürürken, enerji seviyemin yükseldiğini hissettim. Kazılmış alanın ortasına geldiğimiz zaman, inanılmaz derecede enerjiyle dolmuştum, Sanchez'e bakınca, kaşını kaldırdı. Biraz daha ilerleyince, piramidin yanındaki kişiyi tanıdım. Julia'ydı. Kucağında bir tomar kâğıtla bağdaş kurmuş oturuyordu.

Sanchez, "Julia," diye seslendi.

Julia dönüp baktı ve ayağa kalktı. Yüzü bir renk cümbüşüne dönüşmüştü.

"Wil nerede?" diye sordum.

Julia sağ tarafı işaret etti. Belki üç yüz, beş yüz metre uzakta, Wil duruyordu.

Alacakaranlıkta adeta parlıyordu.

"Orada ne yapıyor?" diye sordum.

Julia kâğıtları bize doğru uzatıp, "Dokuzuncu," dedi. Sanchez insan dünyasının bilinç evrimi ile değişeceğini anlatan bölümü okuduğunu, Julia'ya söyledi.

Sanchez, "Peki bu evrim bizi nereye götürecek?" diye sordu.

Julia yanıt vermedi. Sanki onun aklından geçenleri okumamızı istiyormuş gibi, elindeki kâğıtları yukarıya kaldırdı.

"Ne?" diye sordum.

Sanchez uzanıp kolumdan tuttu. Bakışlarıyla dikkatli olup beklememi anımsattı.

Julia, "Dokuzuncu Bilgi bizim tüm kaderimizi açıklıyor. Kristal gibi berraklaştırıyor. Biz insanların evrimin en son noktaya erişeceğini yineliyor. Maddenin zayıf şekilde başladığını ve karmaşık bir dönemden geçtikten sonra, öğe öğe, sonra tür tür sürekli evrimleşerek titreşimlerin son noktasına erişeceğini bildiriyor.

"Bu evrim ilk insanlardan beri sürmektedir. Bizler bu evrimi bilinçsiz olarak sürdürüp başlarını fethederek onların enerjilerini aldık ve yavaş yavaş ileriye doğru gittik, sonra başkaları bizleri fethetti ve enerjimizi yitirdik. Sonra demokrasiyi icat edene kadar bu anlaşmazlık devam etti. Fakat bu, sistemde anlaşmazlıklara son vermedi sadece fiziksel şeklini mantıksal düzeye çekti."

Julia anlatmaya devam etti. "Şimdi, biz bütün bu işlemleri bilincimize yerleştiriyoruz. Bütün insanlık tarihi bu bilinç evrimine

ulaşmaya hazırlanıyor. Artık, enerjimizi arttırabilir ve rastlantıları bilincimizle değerlendirebiliriz. Böylece evrimimizi ileriye doğru hızlandırır, titreşimlerimizi yükseltebiliriz."

Bir an tereddüt etti, sonra ikimizin de yüzüne bakıp, söylediklerini yineledi. "Kaderimiz enerji düzeyimizi yükseltmeye devam edecektir. Enerji düzeyimiz arttıkça, vücudumuzdaki atomların titreşimlerinin düzeyi artacak."

Tekrar duraksadı.

"Bu ne demek?" diye sordum.

Julia, "Şu demek, ruhumuzu arındırıp, hafifliyoruz."

Sanchez'in yüzüne baktım. Yoğun bir dikkatle Julia'ya bakıyordu.

Julia anlatmaya devam etti. "Dokuzuncu Bilgi, biz insanlar titreşimlerimizi arttırmaya devam ettikçe, şaşırtıcı bir olay meydana gelmeye başlayacak, diyor. Bütün insan grupları, belirli bir düzeye eriştikleri zaman, titreşim düzeyleri alçak insanların gözlerinin önünde birdenbire kaybolacaklar. Titreşim düzeyi alçak insanlar da onların ortadan kaybolduklarını zannettikleri halde, ortadan

yok olan grup kendilerinin hâlâ aynı yerde bulunduklarını hissedecekler, yalnızca fazlasıyla hafiflediklerini zannedecekler."

Julia konuşurken onun yüzünün ve vücudunun değiştiğini farkettim. Karakteristik enerji alanı tüm vücudunu kaplıyordu. Yüzünün hatlarını hâlâ seçebiliyordum ama artık onun tenini ve kaslannı görmüyordum. İçinden

yansıyan parlaklıkla, sanki saf ışıktan meydana gelmiş gibiydi.

Dönüp Sanchez'e baktım. O da ışık saçıyordu. Şaşkınlıktan donakaldım, çevremdeki her şey: piramitler, ayağımın altındaki taşlar, orman, ellerim sanki ışıktan meydana gelmiş gibiydi. Algıladığım güzellik bütün deneyimlerimin çok üstündeydi. Dağın tepesinde bile güzelliği böylesine algılayamamıştım.

Julia devam ediyordu. "İnsanlar titreşimlerini yükseltip diğerleri onları görmediği zaman, bu yaşamla geldikleri ve ölümden sonra tekrar dönecekleri diğer dünyanın arasındaki engelleri kaldırdıklarına işarettir. Bu yolu geçmenin bilinci insanlara Peygamberler tarafından gösterilmiştir. Onlar kendilerini enerjiye açıp suyun üstünde yürüyebilecek kadar hafiflemiştir. Ölümü tam burada,

yeryüzünde aşan ve fiziksel dünyayı ruhsal evrene çeviren insanlar onlardır. Onların yaşamı bizlere bunun nasıl yapılacağını gösteriyor, eğer aynı kaynakla bağlantı kurabilirsek adım adım aynı yola ulaşabiliriz. Ve bir noktaya gelince, herkes öylesine yüksek titreşimlere erişecek ki, böyle olduğumuz şekilde yürüyerek cennete geçebileceğiz."

VVil'in ağır ağır bize doğru geldiğini gördüm. Hareketleri olağanüstü zarifti, kayarcasına yürüyordu.

Julia, "Bilgi bize, bireylerin çoğunun bu titreşim düzeyine üçüncü bin yılda ulaşacaklarını, kalabalık gruplardan oluşan toplulukların kolayca bağlantı kurabileceklerini açıklıyor. Ancak bilgi, tarihte bazı kültürlerin bu titreşimlere erişmiş olduklarını söylüyor. Dokuzuncu Bilgiye göre Mayalar topyekün öbür dünyaya geçtiler."

Julia birdenbire sustu. Arkamızdan gelen boğuk sesleri duyduk. Birileri İspanyolca konuşuyordu. Düzinelerle asker harabele-

re girmiş, üstümüze doğru geliyorlardı. Onları görüp hiç korkma-dığımı farkedince çok şaşırdım. Askerler bizden yana yürümeye devam ettiler ama üstümüze doğru gelmemeleri çok garipti.

Sanchez, "Bizi görmediler, titreşimlerimiz çok yüksek!" dedi.

Askerlere baktım. Sanchez haklıydı. Bizden yana bakmadan sol tarafımızdan on, on beş metre uzakta yürüyorlardı. Birdenbire, piramitin sol tarafından İspanyolca bağrışmalar duyduk. Yanımızda duran askerler o tarafa doğru koştular.

Boynumu uzatıp ne olduğunu görmeye çalıştım. Diğer bir grup asker iki kollarından yakaladıkları adamlar) sürükleyerek ormandan dışarı çıkıyorlardı. Adamlara baktım, Phil ve Dobson'u yakalamışlardı. Onların yakalanmaları beni sarstı ve enerji düzeyimin hızla aşağıya indiğini farkettim. Sanchez ile Julia'ya baktım. İkisi de dikkatle askerlere bakıyorlardı ve her ikisinin de rahatsız oldukları belliydi.

Wil karşı taraftan bağırdı. "Durun! Enerjinizi yitirmeyin!" Kelimeleri duyduğum kadar onlan hissetim de. Hafifçe birbirlerine karışmışlardı.

Dönüp bakınca VVil'in hızlı adımlarla bize doğru yaklaştığını gördük. Ona bakarken başka şeyler de söylediğini farkettik, ama bu kez söylediklerini hiç anlayamadık. Onu görmekte güçlük çektiğimi farkettim. Görüntüsü buğulanıp, bozuluyordu. Gözlerime

inanamıyordum, bir süre sonra Wil tamamen ortadan yok oldu.

Julia dönüp Sanchez ile bana baktı. Enerji düzeyi biraz eksilmişti, ama az önce meydana gelen olaylar sanki ona bir şeyi açıklamış gibi, hiç cesaretini yitirmemişti.

'Titreşimlerimizi aynı düzeyde tutamıyoruz. Korku, titreşimleri büyük ölçüde etkiler." VVil'in gözden kaybolduğu noktaya doğru baktı. "Dokuzuncu Bilgi bazı bireylerin öbür dünyaya tek başlarına göçtükleri zaman, diğerlerinin korkularından arınmadığı ve bu durumlarda titreşimlerini yeterince aynı düzeyde tutmadıkları sürece, genel vecd sağlanamaz diyor."

Julia iyice heyecanlandı. "Anlamıyor musunuz? Henüz başa-ramıyoruz ama Dokuzuncu Bilgi o inancı yaratmamızda bize yar-

dımcı oluyor. Dokuzuncu Bilgi bizim nereye gideceğimizi öğretir. Diğer bilgilerin hepsi inanılmaz güzellikte enerji dolu bir dünyayı ve bu güzelliği görebilmemiz için onunla kurduğumuz bağın yükselişini gözlerimizin önüne seriyordu.

"Güzellikleri gördükçe evrim geçiriyor ve geçirdiğimiz evrimlerin sayısı çoğaldıkça titreşimlerimizin arttığını bize öğretiyordu. Dokuzuncu Bilgi ise sonuçta kavrama gücümüzün artmasıyla titreşimlerimizin doruğa ulaşacağını, böylece hâlâ önümüzde olan ve bizim henüz göremediğimiz sonsuz âlemin kapılarının bize açılacağını gösteriyor.

"Eğer yanlış yolda ilerlediğimiz kuşkusuna düşer veya ileri görüşümüzü

yitirirsek, ileriye doğru evrim geçirdiğimizi kesinlikle aklımızdan çıkarmamak gerek, yaşamın ilerlemesinin anlamını kavramak gerek. Şimdi bunların nasıl yapılacağını... ve nasıl olacağını biliyoruz."

Bir an sustu. "Dokuzuncu Bilgi de Onuncu Bilginin varlığından söz ediliyor. Sanırım o da açıklamalarında..."

Sözünü bitirmeden, makinalı tüfekler ayağımızın dibindeki taşlara ölüm kusmaya başladılar. Hepimiz yere yatıp, ellerimizi başımızın üstüne koyduk. Askerler gelip kâğıtlara el koyarak hepimizi başka bir yöne sürüklediklerı zaman hiçbirimiz konuşup karşı koymadık.

Tutuklandıktan sonra ilk haftayı korku ve dehşet içinde geçirdim. Yüksek rütbeli subayların peşpeşe elyazmalan hakkında beni sorguya çekip tehdit etmeleri, enerji düzeyimi

belirgin şekilde düşürdü.

Aptal turist rolü oynayıp, bu konuda hiçbir şey bilmediğimi ısrarla söyledim. Ne de olsa doğruydu. Elyazmalarının kopyalarının hangi rahiplerde olduğunu veya kamuoyunun ayazmalarından nasıl haberdar olduklarını bilmiyordum. Zamanla, taktiğim işe yaradı. Bir süre sonra subaylar beni sorguya çekmekten yoruldular ve beni bir grup sivil yetkilinin eline teslim ettiler. Onlar da bana değişik bir tutumla yaklaştılar.

Bu yetkililer, Peru'ya gelmemin başından beri bir çılgınık olduğunu, onlara göre elyazmaları gibi bir şeyin dünya yüzünde varolmadığını söylediler. Aslında bilgilerin insanları ayaklandırmaya çalışan bir grup rahip tarafından uydurulduğunu iddia ettiler.

Yetkililerin söylediklerine inanmış gibi yaptım ve konuşmalarına karşı koymadım.

Bir süre sonra sohbetler senli benli olmaya başladı. Herkes bana bu oyuna kurban giden bir zavallı, okuduğu macera roman-larıyla aklı bulanan ve soluğu yabancı bir ülkede alan, ahmak bir Amerikalı gözüyle bakmaya başladı.

Enerjim çok düşük düzeydeydi Eğer o olay olmasaydı onların beyin yıkamalarının kurbanı olabilirdim. Beni birdenbire tutuklu bulunduğum askeri üsden Lima Havaalanı yakınlarındaki bir devlet hapishanesine yolladılar. Rahip Cari da aynı hapishanede tutuklu bulunuyordu. Onunla karşılaşınca yitirdiğim güvenimi tekrardan kazanmaya başladım.

Onu ilk kez bahçede dolaşırken gördüm. Rahip Cari bir sıraya oturmuş, kitap okuyordu. Duyduğum sevinci belli etmeden binada beni

gözleyen yetkililerin ilgisini çekmediğimi dileyerek, onun yanına gittim. Yanına oturunca, başını kaldırıp bana gülümsedi.

"Seni bekliyordum," dedi.

"Bekliyor muydun?"

Elinden kitabı bıraktı. Gözlerinin içindeki sevinci okuyabiliyordum.

"Rahip Costous'la birlikte Lima'ya gelince," diye açıkladı. "Bizi hemen tutukladılar ve birbirimizden ayırdılar. O günden beri burada gözaltındayım. Neden beni burada tuttuklarını bilmiyorum, çünkü hiçbir şey yaptıkları yok. Sonra sürekli seni düşünmeye başladım." Bana bilgece bir bakış attı. "Böylece, günün birinde buraya geleceğini biliyordum."

"Sizi burada bulduğuma çok sevindim. Celestine harabelerinde başımıza gelen olayları

duydunuz mu?"

Rahip Cari, "Evet, Rahip Sanchez ile ayaküstü konuştum. Onu bir gün burada tuttuktan sonra alıp götürdüler."

"İyi mi? Diğerlerinin başlarına neler geldiğini biliyor mu? Peki o nasıl? Onu hapse atacaklar mı?"

"Diğerleri hakkında hiç bilgisi yok, Rahip Sanchez'e gelince, ona ne ceza vereceklerini bilmiyorum. Hükümetin politikası, elyazmalarını sistemli bir şekilde arayıp, sonra onları ortadan yok etmek. Sonra bunun yutturmaca bir olay olduğunu halka duyuracaklar. Hepimiz saygınlığımızı yitireceğiz sanırım, ama sonunda hepimize ne yapacaklarını bilmiyorum."

"Dobson'daki kopyalar ne olacak? Birinci

ve İkinci Bilgileri Amerika'da bıraktığını söylemişti."

Rahip Cari, "Onları ele geçirdiler bile. Rahip Sanchez hükümet ajanlarının kopyaların gizlendiği yeri bulup onları çaldıklarını söyledi. Perulu ajanların dünyanın dört bir yanında dolaştıkları anlaşılıyor. Dobson'u ve arkadaşın Charlene'yl de başından beri biliyorlardı."

"Bütün kopyaları yok edene kadar hükümet bu işin peşini kovalayacak mı?"

"Bir tanesinin kalması bile bir mucize."

Başımı çevirdim. Tekrar kazandığım enerjimi yitirmek üzereydim.

Onun yüzüne baktım ama bir şey söylemedim.

"Bunun anlamı şu, elyazmalarındaki

bilgileri hiçbirimizin unutmaması gerek. Rahip Sanchez ve sen, Kardinal Sebastian'ı elyazmalarını açıklamasına ikna edemediniz. Ama onu oyalayıp Dokuzuncu Bilginin anlaşılmasını sağladınız. Şimdi bu bilgiyi yaymak gerek. Ve sen de bu yayma işini üstlenmelisin."

Bu sözlerle bana baskı yaptığını hissettim ve içimdeki macera duygusu uyandı. Sırtımı sıraya dayadım ve uzaklara baktım. Rahip Cari bu tutumuma güldü. Sonra, pencereden elçilik görevlilerinin bize baktıklarını gördük.

Rahip Cari telaşla, "Dinle," dedi. "Bundan böyle elyazmalarındaki bilgiler herkes tarafından paylaşılmalı. Bilgileri dinleyen herkes, onlann taşıdığı mesajı kavrayınca, bunu kavramaya hazır olan kişilere anlatmalı ve böylece dilden dile dolaşa dolaşa bilgiler yayılmalı. Enerji ile bağlantı kurmaya insanlar

açık olmalı. Bu

konuyu aralarında konuşup tartışmalı ve bu enerjinin beklentisi içinde olmalı. Yoksa tüm insanlık yine yaşamın diğerlerinin üstünde egemenlik kurma olduğunu düşünüp, gezegeni sömürmeye devam edecektir. Eğer eski kavramlarımıza göre yaşamaya devam edersek, hayatta kalamayız. Bu mesajı yayabilmek için hepimiz elimizden geleni yapmalıyız."

Resmi görevli iki kişinin binadan çıkıp bana doğru geldiklerini gördüm.

Rahip Cari alçak sesle, "Bir şey daha var," dedi.

"Rahip Sanchez bana Julia'nın Onuncu Bilgiden söz ettiğini söyledi. O henüz bulunmadı, ama kimbilir nerededir."

Görevliler yanımıza gelmek üzereydiler.

Rahip Cari, "Seni serbest bırakacaklarını düşünüyorum. Belki Onuncu Bilgiyi sen aramaya başlarsın," dedi.

Adamlar birdenbire sohbetimizi kestiler ve beni alıp binaya doğru yürüdüler. Rahip Cari gülümseyip el salladı ve bir şey söyledi ama duyamadım. Rahip Cari Onuncu Bilgiden söz ettiğinden beri, Charleneyi aklımdan çıkaramıyordum. Neden onu düşünüyordum? Onuncu Bilgi ile onun nasıl bir bağlantısı olabilirdi?

İki adam hemen eşyalarımı toplamamı söylediler. Beni resmi bir araca bindirip elçiliğe götürdüler. Sonra beni, oradan dosdoğru havaalanına götürüp kendi elleriyle uçağa bindirirlerken, gözlüklüsü yüzüme bakıp hafifçe gülümsedi.

Elime pasaportumu ve beni Amerika'ya götürecek uçak biletimi tutuştururken yüzündeki gülümseme silindi... ve koyu bir Peru aksanıyla asla, asla geri dönmememi söyledi.

SON

Son yıllarda modern fiziğe, mistik dine ve psikolojiye duyulan ilgi, sonunda yeni bir mantık sentezine mi ulaşacak? Ruhsal Rönesans da denilebilecek bu senteze nasıl kavuşacağız? Gelecek yüzyıl Ruhsal Rönesans

devri mi olacak?

DOKUZ KEHANET, hayatı tanımlayan 9 anahtar ile açılan, gizemli bilgilerden oluşuyor. Peru yağmur ormanlarında bulunan el-yazmalarında ortaya çıkan bu bilgilerden yola çıkarak hayatımızda hâla meydana gelen olaylarla nasıl bağlantı kurabileceğimiz anlatılıyor... ve bu kitapta önümüzdeki yıllarda neler olacağı da şimdiden gösteriliyor Bu kitabın yayınlanmasından sonra dünyanın geleceğinin tekrar gözden geçirilmesi gerektiği ortaya çıktı

DOKUZ KEHANET, eski bilgilerin insanı ne derece etkilediğini, hayatta bulunmamızın nedenini berraklıkla algılayabileceğimizi de öğretiyor. Ayrıca öğretinin sağladığı yepyeni enerji ve iyimserlik, yarınlara çok daha sağlıklı adımlar atmamızı sağlayacak.

Yaşamı tümüyle değiştirecek böylesi kitaplar ancak on yılda bir yazılır."

York Times-

DOKUZ KEHANETin ışığında insanlık tarihi ve gelecek ile ilgili teoriler tümüyle yeniden gözden geçirilmeli. Çarpıcı bir başyapıt

Washington Post-